

Tháng 12, 2023

TIỄN VONG 2023

Tôi bắt đầu viết Tiễn Vong từ năm 2020 với ý nghĩ “tiễn” cái vong của đại dịch Covid để nhân loại yên ổn sinh sống làm ăn. Đến năm 2021-2022 thì “du âm” của Covid vẫn còn lảng vảng nên tôi vẫn tiếp tục lấy tựa Tiễn Vong. Năm nay thấy tôi lục tục viết bài tiễn 2023, ông xã góp ý:

- Em mắc cỡ gì mà không “đăng ký” thương hiệu “*Tiễn Vong*” luôn cho rồi?

- Nhưng dịch Covid đang lu mờ rồi, còn gì mà tiễn?

- Không còn dịch Covid thì còn nhiều “dịch” khác, dịch chính trị, dịch kinh tế, dịch xã hội, năm nào mà hồng có những niềm vui nỗi buồn? Mình giữ niềm vui ở lại, và tiễn nỗi buồn ra đi, có đúng không nào!

Lần đầu tiên tôi công nhận ông xã nói đúng mà không cần mất thời gian cãi nhau, tranh luận giằng hờn. Thôi thì, tôi xin phép được... Tiễn Vong 2023 nghen quý vị!

Đầu tiên, tin buồn của năm 2023, hay nói đúng hơn là đúng ngày cuối năm, 31/12/2022, cựu Đức Thánh Cha Benedict được Chúa gọi về ở tuổi 95. Ngài là vị Giáo Hoàng đầu tiên xin từ chức khi đang đương nhiệm trong lịch sử 600 năm của Giáo Hội Công Giáo. Dù cả thế giới chỉ có khoảng 16% là dân Catholic nhưng sự nổi tiếng của Đức Giáo Hoàng thì hầu như nhiều người biết đến, nên việc Ngài ra đi thực sự là một mất mát cho cộng đồng dân Chúa và cả xã hội xung quanh.

Tiếp nối tin buồn Đức Thánh Cha, là tin buồn mất mát rất nhiều người tại cơn động đất 7.8 độ xảy ra trên khắp Thổ Nhĩ Kỳ và Tây Bắc Syria làm sập toàn bộ hàng ngàn ngôi nhà, chấn động cả thế giới vào đầu tháng Hai, là trận động đất mạnh nhất nơi này trên 100 năm qua.

Thảm họa động đất cộng với mùa đông lạnh giá làm hoàn cảnh hàng ngàn người bị thương hoặc vô gia cư thêm khốn khổ và cản trở nỗ lực tìm kiếm tìm người sống sót. Số người chết ở Thổ Nhĩ Kỳ và Syria lên 33,000 và có thể nhiều hơn vì nhiều người vẫn còn bị kẹt dưới đồng đồ nát giữa thời tiết lạnh giá, khó mà thống kê đầy đủ và chính xác. Cầu xin các hương hồn ấy được bình an bên kia thế giới và những nạn nhân sống sót mau được hồi phục cả cuộc sống vật chất lẫn tinh thần. Đó là những mất mát do thiên nhiên gây ra, nhưng con người lại còn tự gây thảm họa, nghi ngờ, giết chóc lẫn nhau.

Hồi đầu tuần đầu tháng 2, một khinh khí cầu Trung Quốc, có cỡ lớn như ba chiếc xe bus, được phát giác trên bầu trời tiểu bang Montana, nơi có nhiều hầm chứa hỏa tiễn nguyên tử của Mỹ. Sau đó đã bị quân đội Mỹ mau chóng bắn hạ ngay ngoài khơi Đại Tây Dương.

Lạ thiệt nghen, sống vui vẻ chan hòa với mọi người thì không muốn, mà cứ khoái dò thám, lăm la lăm lét, gian ác, vừa ăn cắp vừa la làng. China lớn tiếng cãi chày cãi cối rằng khinh khí cầu đó chỉ có mục đích dân sự và nó lỡ bay lạc qua... Mỹ thôi mà. Ủa, lạc mà cũng lạc khôn vậy trời, sao hồng bay lạc qua... Nga? Đúng là mồm loa mép giải. Mà nè, ông Tàu chớ nên vênh vào ngang ngược vì nghĩ dân số đông nhất thế giới, lấy thịt đè người nữa nhé, theo số liệu mới nhất của năm 2023, dân số của Ấn Độ đã vượt qua dân số của China rồi đấy. Lo mà làm ăn lương thiện, khiêm nhường, để “đức” lại cho dân China khỏi bị thế giới nhìn vào với cặp mắt ái ngại.

Đồng minh “cá mè một lứa” của chàng Tàu là chàng Nga, đứng đầu là Putin vẫn tiếp tục kéo dài chiến tranh trên lãnh thổ Ukraine làm ảnh hưởng các quốc gia xung quanh, mệt mỏi, tốn nhiều tiền của công sức mà hàng ngày tiếng súng vẫn vang rền, người dân vô tội vẫn sống trong căng thẳng loạn lạc. Nghĩ cũng chẳng hiểu nổi ông Putin này tham vọng để được thêm gì, trong khi lão đã có đầy đủ, vợ đẹp con xinh, là nguyên thủ đầy quyền lực của một đất nước to lớn, tại sao

cứ phải gây sự thù hằn với láng giềng, để chính lão và vợ con phải sống trong bí mật, đi đâu làm gì cũng lo sợ bị ám sát (vì có quá nhiều kẻ thù). Cho nên hồi cuối tháng Sáu, thủ lĩnh quân đội đánh thuê Wagner đã làm một cuộc nổi loạn bất ngờ, chưa từng có, đem quân tiến vào Moscow, dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm lung lay uy thế của Putin. Tội nghiệp thay cho tên trùm Wagner, dám đùa với lửa, dám giỡn mặt với mặt sắt lạnh như tiền của Putin, nên hai tháng sau đã bị tiêu diệt bằng một “tai nạn” máy bay mà ai cũng biết thủ phạm là ai rồi hén. Nhắc tới Tàu tới Nga mà chẳng lẽ quên Bắc Hàn thì chưa đủ “bộ tam sên”. Dù năm qua anh Ủn chưa làm gì động chạm lớn lao đến hòa bình thế giới, nhưng cái máu lưu manh, ăn vạ, nghèo mà chảnh, dốc hết sức lực vào bom nguyên tử để lòe thiên hạ... chắc vẫn còn. Mặc kệ dân nghèo dân đói, Ủn chẳng quan tâm bằng việc củng cố thế lực của gia đình trị mấy đời nay. Ta nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời là thế đó.

Ôi, những kẻ độc tài gian ác cai trị đất nước bằng máu đổ thịt rơi, bằng bạo lực, có thiết nghĩ gì đến mạng sống con người, đến hòa bình nhân loại? Mà nếu ai cũng nghĩ được như thế thì làm gì có chiến sự căng thẳng khi tháng 10, quân đội Palestine mở màn tấn công Israel, đến nay khói lửa vẫn chưa tàn, chẳng biết rồi sẽ ra sao?

Chuyện con người bị thiệt mạng vì thiên tai, vì bom đạn chiến tranh đã quá đau lòng, vậy mà lại có chuyện đau lòng kiểu khác, là tự họ... “tìm vào cõi chết”. Đó là vụ cuối tháng Sáu, con tàu ngầm Titan Submersible chở 5 tỷ phú xuống thăm hiểm đáy đại dương và bị mất tích mất xác không dấu vết.

Ai nói tôi ngu thì tôi chịu, chớ tôi không hề thích những thú vui mạo hiểm, như lặn tàu ngầm, leo núi cao, thám hiểm vực sâu. Nhiều lần vào mùa đông, gia đình họ hàng chúng tôi đi đến phố núi Banff, một địa danh nổi tiếng du lịch và skiing của tiểu bang Alberta, Canada. Mặc kệ sáng tờ mờ mọi người lục tục hành lý đi lên núi skiing, một mình tôi ở lại hotel, trùm mền ngủ nướng, rồi sau đó uống cafe nóng, ngắm cảnh tuyết rơi bên ngoài khung cửa mà tìm vần thơ, sung sướng biết bao nhiêu. Tôi từng nói với chồng:

- Đời em đã có hai lần mạo hiểm, đó là lần bước xuống tàu đi vượt biên, và lần nhận lời cưới anh, vậy là quá đủ rồi!

Bên cạnh những tin tang thương mất mát, thì có tin vui hơn, năm 2023 là năm đánh dấu bước ngoặt mới của một phát minh đột phá trí tuệ con người, đó là ChatGPT/AI. Dù được công bố từ cuối năm 2022 nhưng đến đầu năm 2023 nó mới thực sự bùng nổ, được hơn 100 triệu người sử dụng sau hơn hai tháng ra mắt. Những ích lợi của ChatGPT/AI trong cuộc sống con người ở thời đại này ai cũng biết, đó là thành tựu đáng vui mừng, giúp ích nhiều việc trong cuộc sống và công việc mỗi ngày cho con người. Tôi chẳng cần phải nhắc lại dài dòng, nhưng những nỗi lo và nguy hiểm cũng phát sinh từ đó, những kẻ cơ hội lừa lọc người nhẹ dạ để lừa tiền lừa tình đủ loại, chúng ta cần phải đề cao cảnh giác kéo mang họa vào thân. Nói nào xa, chị bà con xa của tôi bên Việt Nam mới bị một cú lừa, có ai đó hacked facebook của người thân bên Mỹ, rồi nhắn tin nhờ chị chuyển một số tiền vào ngân hàng, chị cả tin mau mắn chuyển ngay 20 triệu trong tích tắc, sau đó mới tá hỏa biết mình bị lừa thì đã muộn.

Chuyện vòng quanh trái đất tôi chỉ nhớ được bấy nhiêu, cuối cùng xin được nói về ba nơi chốn có liên quan đến tôi, là Canada, Mỹ và quê hương Việt Nam.

Tuy ở cạnh chàng Mỹ khổng lồ, nhưng Canada lại là một xứ sở ôn hòa, hiền lành. Nếu Mỹ bị thiên hạ dòm ngó và đem lòng ganh ghét, thì Canada lại rất yên ổn. Thế mà năm qua lại sôi nổi dân tình, bằng một tin “động trời” vào tháng 8 là vợ chồng Thủ Tướng Trudeau tuyên bố ly thân. Úi trời ơi, cặp trai tài gái sắc, từng là niềm hãnh diện của dân chúng Canada, bây giờ tan đàn xé

nghe, hỏi sao không... động trời. Tuy nhiên, chúng ta cũng chỉ biết tới đó, còn nguyên nhân sâu xa thế nào, sau này ra sao thì không ai được biết, họ giữ kín như bưng, làm cho đám “bà Tám” (trong đó có tôi) cũng như đám săn tin cho các báo lá cải cụt hứng, chẳng moi móc được gì để mà bàn ra tán vào. Đành chờ một ngày đẹp trời, họ tuyên bố chính thức ly dị rồi “tám” tiếp. Chuyển qua chuyện xứ Mỹ, ôi năm nào cũng... rộn ràng. Cái xứ “number one” trên thế giới, những điều tốt đẹp thì có ai mà không biết, nhưng cũng có chuyện hồng dzui, mà hầu như năm nào cũng xảy ra tại Mỹ, đó là chuyện xả súng vì hận đời, vì trầm cảm, vì nhiều lý do, mà hồng muốn chết một mình, phải kéo theo nhiều người vô tội chết theo mới chịu à!

Ngay từ đầu năm, có ngay 3 vụ nổ súng nổi cộm tại bang California, trong đó có một ông Châu Á lập “kỷ lục” người xả súng lớn tuổi nhất trong lịch sử Mỹ ở tuổi 72 trong vụ bắn tại Monterey Park làm 11 người chết (kể cả thủ phạm) và 7 người bị thương.

Theo báo cáo mới nhất hồi cuối tháng 10, thì năm 2023 có lẽ sẽ... phá “kỷ lục” với tổng số 621 người chết, và 2126 người bị thương trong 520 vụ nổ súng tại Mỹ. Mỗi lần có một vụ xả súng là dư luận lại rúng động, eo xèo chuyện dự luật súng thoải mái dễ dãi gây bạo loạn tăng nhanh, tranh cãi đủ thứ, nhưng cuối cùng cũng vẫn chưa ngã ngũ. Người dân phải tự phòng thân, anh bạn chung trại tỵ nạn ngày xưa với tôi nay ở Houston cũng mới sắm một... cây súng cất trong nhà để khi hữu sự thì đem ra bảo vệ gia đình. Còn các anh chị em tôi bên Mỹ cũng bảo nhau, những ngày lễ lạc, tốt nhất nên tránh xa chỗ đám đông, thôi thì tránh voi chẳng xấu mặt nào.

Đó là “nhân tai”, còn thiên tai thì thiệt là hú vía, gia đình tôi mới vừa về nhà Canada từ chuyến du lịch Honolulu cuối tháng bảy, thì tuần sau đó nghe tin đảo Maui Hawaii bị cháy rừng thảm khốc. Xem tivi và những hình ảnh lan truyền trên mạng, mà thấy xót xa.

Theo Hãng tin Reuters, tính đến ngày 12-8, số người chết trong thảm họa cháy rừng ở Hawaii đã lên đến 89 người, trở thành thảm họa cháy rừng tồi tệ nhất trong 100 năm qua ở Mỹ.

Những đám cháy đã tàn phá hầu hết thành phố Lahaina ở Hawaii và gần như cô lập khu vực phía tây của hòn đảo này. Khoảng 2,200 công trình đã bị hủy hoại và hơn 850ha đất đã bị lửa thiêu rụi. Cơ quan Quản Lý Khẩn Cấp Liên Bang (FEMA) đã ước tính cần đến 5,5 tỉ USD để xây dựng lại thành phố du lịch Lahaina trở lại như ban đầu .

Bên Canada chúng tôi thời gian này cũng có những chương trình quyên góp cứu trợ cho Hawaii, tại chỗ tôi làm, chị bạn người Việt vừa đưa tiền vừa cười cười:

- Nước Mỹ giàu thì mô, đóng góp cho họ có cần thiết không?

Tôi cự liền:

- Chị nói sao mà dễ nghe hen. Khi bất cứ nơi nào trên quả đất có chuyện gì là Mỹ ra tay cứu giúp ngay tức khắc, thì đây là lúc mình giúp lại họ, ngoài ra, đó còn là tinh thần tương trợ hàng xóm lẫn nhau nữa đó.

Nghe tôi nói vậy, chị bẽn lẽn mở bóp đưa thêm... mười đồng nữa, thương dễ sợ.

Giờ thì đến chuyện dài trên quê hương Việt Nam. Cách đây không lâu, một chàng ca sĩ nổi tiếng ở hải ngoại, nay trở về quê nhà như đi chợ, trong một lần trình bày bài hát *Tình Bơ Vơ* của cố nhạc sĩ Lam Phương, đến đoạn “Trời vào thu ...”, lẽ ra phải ca “Việt Nam buồn lắm em ơi!”, thì chẳng hiểu vì sợ “ai đó” mà chàng sửa thành “Chiều nay buồn lắm em ơi!”, thế là từ đó, dân phởn động trên mạng, trên “phây”, thay vì nói “xứ Việt Nam Cộng Sản” dài thòng, thì chỉ cần nói “Chiều Nay” cho gọn lẹ.

Ở Chiều Nay, ngày nào mà hồng có chuyện, hay nói đúng hơn là từ ngày 30/4/1975 đến nay, thì mỗi ngày là một câu chuyện, đau lòng có, tức mình có, phẫn uất có, đốn đau có, cười ra nước mắt có, nói chung là đủ loại chuyện hăm bà lẳng mà chỉ có “đoảng” lãnh đạo tài tình mới làm

được. Tôi chỉ xin nhắc lại hai chuyện mới nhứt, một dzui, một hồng dzui!

Thứ nhất là giải bóng đá nữ FIFA Women World Cup vừa qua, nhờ luật mới, nói thêm đội vào giải, nên Chiêu Nay cũng được tham dự. Chu chọa là nỏ, ngày xưa thắng giải ao làng bên Châu Á đã tự hào “đạp cả Châu Á dưới chân” thì nay càng vênh váo, tự mãn là trong “32 đội bóng đá nữ mạnh nhứt thế giới”.

Trận ra quân bị thua te tua, những vẫn ... “tự hào”, vì “cả thế giới đã lắng nghe bài quốc ca hào hùng “Chiêu Nay”. Mà cái tật nỏ thì chết đến vẫn nỏ, sau vòng bảng, Chiêu Nay thua cả ba trận, với 12 bàn thủng lưới và không ghi được bàn nào, phải nói là thua “rực rỡ”; vậy mà vẫn ngoác miệng vì thể lực Á Đông nhỏ bé, và cuối cùng chỉ có một đội vinh quang đoạt Cup, rồi ai cũng ra về mà! Ủa, Nhật Bản cũng là thể lực nhỏ bé mà sao người ta vào sâu được vòng trong, còn cái chuyện “ai cũng ra về” nhưng người ta ra về với thành tích ghi bàn vào lưới đối phương, chớ đâu có ôm một rỏ “trúng” như cái xú Chiêu Nay đâu nà!

Công bằng mà nói, thể thao thì không nên dính dáng đến chính trị. Tôi tiếc cho các em cầu thủ chân chính, có năng lực, bị điều khiển bởi đám quan chức ngu dốt tham lam và một phần xã hội bị nhồi sọ, biến các sự kiện thể thao thành công cụ tuyên truyền giả trá mị dân.

Giờ qua tới chuyện hồng dzui, mà cụ thể là chuyện uất hận căm hờn bọn lãnh đạo Chiêu Nay, đó là vụ án thế kỷ, là phiên tòa ô nhục, khi mà hàng loạt cán bộ cấp cao ra hầu tòa vì tham nhũng trong mùa Covid: vụ chuyến bay giải cứu. Ca tụng lẫn nhau là “xông vào tâm dịch đưa công dân về nước”, hóa ra người dân phải chạy chọt tiền cho nhân viên sứ quán mới được về. Chúng móc nối, vắt cạn tiền của dân nghèo, bán Covid Test Kits với giá cắt cổ, tất tần tật, miễn sao tiền vào túi chia nhau, vài triệu đô hối lộ mà nghe cứ ngỡ như tiền giấy, mặc kệ dân đen sống chết.

Dẫu rằng dân thừa biết, vụ án này chỉ là trò thanh trừng lẫn nhau, để củng cố quyền lực, chớ tiền tham nhũng thu được sẽ chẳng bao giờ trả về cho những nạn nhân chuyến bay giải cứu, nhưng người dân được xem “kịch”, được hả hê, được cười khinh bỉ vào những bộ mặt đạo đức giả của xã hội Chiêu Nay, mà từ lâu ai cũng biết, muốn biết ý “đăng” thì đọc báo Nhân Dân, còn muốn biết lòng dân thì lên... facebook.

Đọc tới đây ông xã tôi bảo, Tiễn Vong là Vong cả thế giới năm qua, sao em tiễn vong Chiêu Nay dài thế. Vậy đó, hể nói tới xứ đó là em không kiềm được cảm xúc tuôn trào, huyết áp tăng cao, thôi em bonus thêm cho chúng bài thơ em viết giùm nỗi lòng dân Thủ Thiêm khi bị chúng cướp đất để xây nhà hát Giao Hưởng, coi như em xả hết nỗi bức dọc, đặng còn thành thoi đón mừng năm mới.

Kim Loan

BÀ GIÀ GÂN THỦ THIÊM LÊN TIẾNG

Tao, bà má Thủ Thiêm vừa mất đất
Mấy năm trời gõ cửa đi kêu oan
Cùng với bao người không nhà, lang thang
Tìm công lý vẫn còn trong tăm tối.

Những mảnh đất của cha truyền con nối
Thấm mồ hôi, nước mắt, mặn phèn chua
Chúng bay giờ trò ăn cướp, lọc lừa
Đẩy dân vô tội vào đường cùng cực.

Khốn nạn thay, tiếng khóc than chưa dứt

Dân chưa quên những công trình nghìn tỷ
Tung bùng khai trương, cờ xí lung linh
Sau một thời gian, như Chùa Bà Đanh
Ba bảy hai một ngày mạng nhện giăng lối.

Đó là chưa kể, bay làm ăn gian dối
Kinh phí nâng lên như “bột nở bánh bao”
Bay trong sạch? Chuyện “tào lao bí đao”!
Bay công minh? Tao đi bằng đầu gối!

Ai chẳng muốn quê hương mình đổi mới?
Hiện đại, văn minh như cường quốc năm châu?

Bay hăm he “trưởng giả học làm sang”
Đòi xây nhà hát hoành tráng, thênh thang
(Ai chả biết bay xúm vào chia chác).

Bay đừng đồ thừa “nhân dân khao khát”
Rồi đua đòi với Úc, Singapore...
Bởi nước người ta giàu có, ấm no
Nên họ thành thơ đi nghe hoà nhạc.

Đất nước này, người nghèo không áo mặc
Mùa đông cao nguyên trẻ rét trơ xương
Bệnh viện hai, ba người chung một giường
Kẻ tàn tật mỗi mòn chờ từ thiện.

Dân chúng tao, sau một ngày mỗi mệt
Thích tìm nghe nhạc mùi, bolero
Cao Văn Lầu vọng cổ, những câu hò
Xoa dịu những vết thương đau, bất mãn.

Ai cần nghe Beethoven, Mozart?
Ai xem Ballet, nhạc kịch kiêu sa?
Quan tâm làm gì “Cái Chết Con Thiên Nga”
Khi phải co giò kiếm ăn từng bữa!

Người Việt ra nước ngoài được ngẩng cao đầu
Không húng chịu những khinh khi, dè bủ!

Nhưng tụi bay ngu, hay không chịu hiểu
Chỉ giỏi cắm đầu cắm cổ hút máu dân
Lũ khi Trường Sơn quen chốn rừng xanh
Nay bỗng lột xác thành “tư bản đỏ”.

Nên chúng mày lại lên cơn rừng mờ
Tập tành Opera “uyên bác, thâm sâu”
Nhưng mà hơi ôi “đàn gậy tai trâu”
Như “trưởng thú” Phúc từng làm nhục quốc thể.

Bay cứ xây đi, cứ “vỡ oà” đi nhé
Này thính phòng, này giao hưởng, này hàn lâm
Đề đêm đêm hồn ma trôi về hồn căm
Khóc tức tưới dưới hàng ghế khán giả.

Rồi đến ngày nợ máu, bay phải trả
Tao, bà già gân, sẽ chống mắt chờ xem
Tiếng cười tung bưng của toàn dân Thủ Thiêm
Chính là bản Giao Hưởng tuyệt vời như!

Kim Loan

Edmonton, cuối năm 2023

HY VỌNG CON VỀ KHÔNG QUÁ MUỘN

Ông nghe có tiếng chuông gọi cửa, muốn nhờ bà vợ ra cửa xem ai đến, vì ông đang lơ ngơ sắp xếp lại mây quyển sách, nhưng nhìn tới nhìn lui thấy vắng bóng bà, ông uể oải đứng dậy từ từ ra phía cửa.

Cánh cửa được mở toang, sự ngạc nhiên đến tận cùng làm ông muốn ngã quỵ xuống. Trước mặt ông, một người đàn ông trung niên, tuy ốm, nhưng có vẻ rắn chắc với hàm râu lởm chồm nơi cằm, đang có vẻ hồi hộp như chờ đợi ông mở lời để được bước vô nhà, nhưng ông thì cứ đứng sững và không nói được tiếng nào. Cuối cùng thì chính người đàn ông lên tiếng dè dặt sau khi để cái túi xách trên vai xuống:

- Ba cho con vô nhà nghen ba!

Ông giựt mình và đứng né sang một bên nhưng đầu óc vẫn còn ở đâu đâu, ông ấp a ấp úng:

- Vô! Vô đi con. Con về...

Ông bỏ lửng câu nói trong khi người đàn ông lách mình bước vào phòng khách. Anh nhìn quanh quất như muốn tìm kiếm một điều thân quen nào đó trong căn nhà xa lạ này.

Ông bước theo sau người đàn ông với vẻ lão đảo, những giọt nước mắt mừng vui đang cấu thành trong đôi mắt già của ông. Ông muốn đến thật gần người đàn ông và ôm anh ta vào lòng thật chặt.

Ông ôm giọt máu của chính mình sau bao nhiêu năm dài ông rất muốn mà chưa bao giờ có cơ hội.

Ông đến gần và chỉ vào cái ghế:

- Con ngồi xuống nghỉ đi, con. Con... con có mệt không? Sao con về mà không báo cho ba má biết?

Cố gắng lắm ông mới hỏi một câu thật dài và chờ đợi câu trả lời từ người đàn ông trẻ.

- Con muốn cho ba má sự ngạc nhiên, và lại ở đó sáng nay người ta mới đọc tên con cho về trong đợt ân xá nhân ngày lễ Giáng Sinh.

- Ba mừng quá, cuối cùng thì ngày tháng mà ba má chờ đợi cũng đã tới. Cảm tạ ơn Chúa cho con về với gia đình.

Người đàn ông trẻ lên tiếng hỏi:

- Má đâu? Hồi nãy giờ con ngóng tìm mà không thấy?

Ông quay vào trong gọi lớn:

- Minh ơi mình, ra đây xem ai về đây nè.

Có tiếng dép từ từ đi ra và có tiếng đàn bà:

- Có khách nào đến mà mình réo dữ vậy?

Nhưng khi bà bước đến gần cái ghế sofa, và nhìn thấy người đàn ông trẻ vừa đứng dậy thì bà từ từ khuyu xuống:

- Má! Má! Má có sao không?

- Mình! Mình có sao không?

Những tiếng hỏi hốt hoảng lo lắng từ hai người đàn ông giúp bà thở mạnh ra và gượng đứng dậy theo cánh tay rắn chắc của người đàn ông trẻ.

- Sao con về mà không báo tin cho ba má biết để đi đón con? Bà cũng lặp lại câu hỏi của người chồng lúc sớm.

- Họ cho con về bất thành linh, nên không cho mình biết trước. Con theo xe họ đưa về thành phố rồi lấy taxi về nhà sớm cho ba má... mừng.

Chữ “mừng” người đàn ông bỏ nhỏ, như có điều gì e ngại.

Bây giờ người đàn bà mới đến gần người đàn ông trẻ và bà sờ mó khắp người. Hai tay bà ôm vòng người đàn ông trẻ mà nước mắt doanh tròn. Bà vuốt ve trìu mến, xoa xoa mái tóc ngắn cũn cũn trên đầu rồi xiết thật mạnh. Người đàn ông trẻ cứ thút thít mà không khóc thành tiếng, trong khi ông già thì cứ xuyt xoa:

- Ba cảm tạ ơn Chúa, cuối cùng thì con cũng được về nhà.

Người đàn bà buông người đàn ông trẻ và nắm tay dắt đi:

- Đi con! Con vô tắm rửa cho sạch sẽ đi. Má vô bếp kiếm cái gì cho con ăn, chắc con đói rồi. Con có quần áo gì không? Ba má không biết con về nên chưa đi sắm sửa... Hay con lấy quần áo của ba mặc đỡ nhen.

Bà nói một hơi không cho người được hỏi có cơ hội trả lời. Xoay qua ông chồng bà cầu cứu:

- Mình đi lấy cho con bộ đồ nào mặc trong nhà cho nó thay, cho nó thoải mái một chút.

- Dạ con chưa đói lắm. Ba khỏi lấy đồ, con cũng có đem về bộ quần áo mà ba má đã đem vào cho con lần trước lên thăm đó, trong đó con đâu có mặc quần áo thường.....

Trong khi người đàn bà dắt con trai đi vào nhà trong, ông ngồi thừ người ra ghế sofa và bao nhiêu hình ảnh cứ hiện ra mồn một trước mắt.

Tiếng máy tiện chạy ầm ầm nhưng ông vẫn nghe được tiếng nói của người leader:

- Anh lên văn phòng đi, có tin khẩn gì từ ty cảnh sát báo cho anh đó.

- Chú nói gì? Cái gì mà có ty cảnh sát trông? Tui đâu có uống rượu lái xe ầu hời nào?

- Ai mà biết, thằng Sherman bảo em đi gọi anh lên nhận tin chứ em đâu có biết gì.

- Đùa với chú mày thôi.

Ông vừa nói và cũng vừa kéo tắt nguồn máy đang chạy rồi xếp lại mấy dụng cụ cho gọn gàng và gửi lời cảm ơn người đã báo tin cho ông biết.

Đường lên văn phòng phải qua hai khu vực nhà máy, rồi đi qua một dãy hành lang dài của bộ phận lắp ráp, cuối cùng mới đến văn phòng chính của hãng.

Thấy ông bước vào, bà trưởng phòng Cindy người Mỹ trắng, niềm nở chào hỏi và mời ông ngồi. Như có điều gì bất ổn, ông có linh cảm như vậy khi thấy bà suýt xoa chấp hít vài tiếng trước khi từ tốn nói với ông:

- Tôi rất lấy làm tiếc mà phải cho Tom (tên VN là Thân, nhưng trong hãng họ gọi Tom cho dễ) biết tin này, tin từ ty cảnh sát mới gọi đến. Ngừng một lát bà mới tiếp:

- Thành thật chia buồn với Tom và gia đình. Tôi... Bà ngậm ngừng rồi nuốt nước bọt như để lấy thêm can đảm và ngồi thẳng người lên nhìn vào ông mà chậm rãi từng tiếng:

- Con trai của Tom vừa bị cảnh sát vào trường bắt đi, vì tình nghi liên can tới một vụ gì đó. Bà Cindy cố làm nhẹ vụ việc dù bà được cảnh sát báo trực tiếp cho biết là con ông đã liên can đến một vụ “cướp của giết người”, nên họ mới đến tận trường học mà bắt rồi còng tay dẫn đi.

Như sét đánh ngang tai, ông chồm tới trước và lắp bắp hỏi lại:

- Bà nói sao? Con trai tôi vừa bị cảnh sát vào trường học bắt đi, nhưng họ có nói nó có tội gì không?

Bà Cindy ngậm ngừng thương cảm người nhân viên hiền lành đang ngồi trước mặt, mà đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn nghiệt ngã. Bà ân cần nhỏ nhẹ:

- Chuyện đâu rồi còn có đó, tôi khuyên Tom hãy nhờ luật sư can thiệp cho cháu. Cháu đang tuổi vị thành niên, có sai lầm gì rồi cũng có thể cải huấn được.

Bà nói rồi đứng lên lại gần và vỗ nhẹ lên vai ông:

- Tom thu xếp về nhà sớm đi, báo tin cho người nhà biết mà còn lo liệu cho cháu. Chúc Tom và gia đình vượt qua cơn khủng hoảng này. God bless you!

Ông đứng dậy, cảm ơn Bà Cindy và lão đạo bước đi như người say rượu với bao nhiêu thắc mắc đang chạy lung tung trong đầu của ông. Thằng Davis bị tội gì? Nó đang đi học mà sao cảnh sát lại vào trường bắt dẫn đi? Nó ở nhà hiền lành lắm mà. Nó đã chơi với những bạn bè nào thì ông cũng đã từng biết, nhưng nó gây sự với ai? Bao giờ? Mà sao vợ chồng ông không hề hay biết? Hay là vợ ông biết mà dấu nhẹm không cho ông hay?

Những người bạn làm cùng phòng thấy ông trở về với vẻ mặt thất thần, buồn bã, họ muốn hỏi đã xảy ra điều gì cho ông, nhưng thấy ông cứ cúi đầu im lặng và dọn dẹp đồ nghề rồi lẳng lặng ra về, nên họ cũng lảng xa và ai về chỗ nấy mà chưa có lời hỏi han hay có lời an ủi đến với ông.

Và con ông đã vào tù khi tuổi vừa mười tám. Bị kêu án “chung thân”. Tội của con ông quá nặng, dù lúc xảy ra án mạng, con ông chỉ là “đồng phạm” đang còn tuổi vị thành niên.

Trại tù nằm rất xa thành phố. Nhưng đã mấy chục năm trôi qua, vợ chồng ông cũng đã lặn lội đến thăm vào những ngày Chủ nhật. Nhìn con ông lớn dần trong tù, ông đau xé ruột gan. Nhiều lần ông tự hỏi chính mình tại sao con ông ra nông nỗi?

Ông bà đem con vượt thoát trong những ngày đau buồn của cả nước, khi con ông vừa mới lên ba tuổi. Những ngày đó ông phải trực bay trong đơn vị, vợ ông ẵm đứa con đầu lòng theo đoàn người di tản ra Côn Đảo. Ngày cuối cùng khi Tổng thống Dương Văn Minh đầu hàng giặc, vợ ông đã rất cực nhọc ẵm thằng con trai ba tuổi lội bì bõm, cố vượt lên những cơn sóng bạc đầu, cố leo lên con tàu buôn há mồm đang ra tay cứu giúp những con người mà đa số là đàn bà và con trẻ đang kẹt cứng trên vùng đất côn đảo này. Thật may mắn gia đình ông được ‘đoàn tụ’ ngay trên đê thất hạm đội, rồi được sang đảo Guam.

Sau mấy tháng trong trại fort Chaffe, vợ chồng ông được bảo trợ về tiểu bang miền Nam nắng ấm. Tại đây vợ chồng ông cũng gắng sức đi làm để cho con có những gì chúng cần trong cuộc sống mới. Rồi gia đình ông cũng thêm người, cuối cùng thì bốn đứa con, có trai có gái. Bạn bè nói gia đình ông có phúc, và thằng Davis là đứa con lớn nhất đang còn năm cuối là vào đại học rồi. Ông cố gắng chăm lo cho mấy đứa con thật đầy đủ từ tinh thần đến vật chất trong điều kiện có

thể. Cuối tuần ông cũng chất cả gia đình lên chiếc xe van rồi chở đi chỗ nọ chỗ kia, hay đi xem hát xiếc, movie nếu không phải làm overtime.

Nhưng khổ nỗi, đám con ông thì càng ngày càng lớn, nhiều lúc chỉ muốn đi chơi riêng với bạn bè chứ không muốn gần cha mẹ, nhất là thằng con lớn Davis, nó chưa có bạn gái nhưng bạn bè cùng cỡ thì nhiều. Có lúc ông gặp bọn nó đến nhà chơi, mấy đứa nhỏ mới nhìn qua cũng thấy hiền lành, nên ông tin tưởng vào con mình cũng ngoan ngoãn như ông nghĩ. Có đôi lần vợ ông nói hớ rằng con ông chơi với đám bạn biết hút thuốc và xài đồ hiệu. Bà biết nhưng cứ nghĩ... không sao, vì bà là chủ tiệm rượu có tiền, cứ cho nó là xong, vì đối với bà, tiền là trên hết. Và nó, thỉnh thoảng bà cũng thấy nó có nhiều tiền, có lần bà tò mò hỏi nó tiền ở đâu con có? Nó cứ cười cười và nói nó làm thêm và bà tin điều nó nói. Lần đó, khi ông biết bà giấu ông về chuyện bà cứ cho con tiền để nó xài hoang phí, ông giận bà một thời gian, nhưng rồi tình nghĩa vợ chồng khi bà khóc lóc năn nỉ, ông đành bỏ qua.

Nhưng rồi con ông đã sa ngã và đi vào tù tội, dù ông đã cố gắng nhờ luật sư can thiệp, nhưng tội rành rành “cướp của giết người” có nhân chứng, làm sao thoát khỏi cảnh tù tội được.

Để rồi mỗi lần vào nhà tù thăm con, hình như con trai ông không mặn mà gì với mẹ nó.

Hôm nay một người đàn ông trung niên đã về ngôi đây, nổi mừng vui của ông bùng vỡ. Con ông đã thoát hẳn cảnh tù tội, dù đã mấy mươi năm rồi còn gì? Nhờ những ngày trong tù, con ông biết tu tỉnh học hành, cũng lấy được tấm bằng luật sư, và biết giúp đỡ những bạn tù, nói chung là một tù nhân gương mẫu nên được giảm án. Rồi nó sẽ sống ở đây với ông bà, ông bà sẽ chăm lo đời sống cho quãng đời còn lại của nó, thay vì nó lo cho ông bà lúc về già,. Nó sẽ tìm việc để làm, và biết đâu ông sẽ đi tìm và cưới vợ cho nó nữa.

Bà làm một bữa tiệc rất thịnh soạn để chào mừng ngày con trai lớn trở về đoàn tụ với gia đình. Đáng lẽ đi ra nhà hàng, nhưng ông bảo ở nhà ấm cúng hơn, mấy đứa con khác của ông cũng muốn như vậy, khi chúng về lại thành phố này.

Người đầu tiên đến là con Jennice và chồng, chúng nó đem đến cho anh nó một lô quần áo hàng hiệu. Thằng Davis cầm túi đồ mà rung rung nước mắt, nó nghĩ em nó cũng thương nó nhiều lắm nên đã bỏ công đi sắm sửa quần áo cho nó.

Bác sĩ Henry và vợ vừa vào cửa là hỏi đủ chuyện về anh nó, về hồi nào? Cuộc sống ra sao? Có học được một ngành nghề gì lúc còn ở trong tù không (dù Ba nó thỉnh thoảng cũng cho nó biết sơ sơ). Rồi tương lai anh có dự định làm gì? Một lô câu hỏi dồn dập khiến Davis không biết trả lời câu nào trước câu nào sau đành im tiếng, nhưng có một nỗi buồn thoáng qua, dù được Henry tặng cho một máy computer mới toanh.

Người cuối cùng là con Brenda. Nó đến với hai đứa con cũng đã lớn bộn, vì tụi nó ở gần. Nó bảo chồng nó bận đi làm overtime nên không đến được. Nó có mua quà cho anh nó một cái Iphone mới nhất và trao ngay cho Davis mà không cần biết anh nó có muốn nhận hay không?

Cuộc trùng phùng vui vẻ trong một không gian ấm cúng của gia đình, đã cho ông một niềm vui không kể xiết. Ông ngồi nhìn anh em chúng nó nói chuyện thăm hỏi nhau như chưa có một lần chia cách khiến ông mừng quá đỗi. Phải vậy chứ, dù gì thì Davis vẫn là thằng con lớn nhất trong nhà, dù thằng Henry có là bác sĩ, dù con Jennice có giàu tiền muôn bạc triệu với cái nghề buôn bán nhà cửa và có cái shopping riêng, dù con Brenda có hai ba tiệm nail, thì chúng nó vẫn là em của Davis, vẫn phải nể mặt anh nó theo thứ tự trong gia đình.

Thằng Davis được ông bà cho chiếc xe cũ, dù đó là chiếc Lexus mà bà thích nhất, được mua từ lúc bà bán tiệm, nghỉ làm, để hai ông bà đi du lịch đó đây cho rộng rãi, thoải mái, chứ ông vẫn lái chiếc xe cũ hằng ngày. Ông bà cũng đi mở cho thằng con một account ngân hàng cho nó có tiền đổ xăng và xài vặt.

Cả nhà ông ngồi lại để bàn và hoạch định tương lai cho thằng Davis, con Jennice và Henry chẳng biết góp ý như thế nào, dù anh nó có cho biết là trong tù cũng có học thêm và có bằng luật. Tiếng Mỹ thì nó rành quá rồi, vì coi như là ngôn ngữ chính của nó mà, từ trường học hồi trước và cả trong tù đều dùng tiếng Mỹ nên không còn trở ngại gì trong cuộc sống. Tiếng Việt nó cũng rất khá, tuy giọng nói có hơi cứng một chút, vì được học từ một người bạn lớn tuổi trong tù, ông nguyên là một thầy giáo hồi còn bên nhà, nhưng bị tội “giết vợ” nên ở tù chắc không có ngày ra. Cuối cùng nghe con Brenda bảo anh nó đi học làm... nail tạm thời, và cố gắng đi thi để lấy cái bằng, rồi vào tiệm của nó mà làm, vì công việc có sẵn mà coi bộ nhẹ nhàng hơn là đi làm công ty hay hãng xưởng. Với lại tiệm của nó làm chủ thì anh nó cũng được đối xử đàng hoàng hơn là đi làm bên ngoài, với lý lịch từng ở tù vì tội hình sự mới được thả ra, người ta sẽ nhìn với đôi mắt không được thiện cảm.

Ông bà ngồi nhìn các con sắp xếp và bàn định tương lai cho đứa con trai lớn đầu vào đó, thấy mừng rỡ trong lòng. Ít ra gần cuối đời, gia đình không còn cảnh ly tán nữa, rồi đây ông bà sẽ tìm mối mai để tìm vợ cho Davis, nếu đến cùng mà không có cô gái nào ở Mỹ, ông bà sẽ đưa nó về Việt Nam. Bạn bè ông bà cũng còn nhiều bên đó, nhờ họ tìm dùm một cô gái để cưới cho con chắc cũng không khó khăn gì, vì con gái bên nhà bây giờ, người nào cũng muốn sang Mỹ mà. Bạn bè của ông cũng đã có nhiều đám cưới vợ từ VN vậy, có người hôn gặp cô con dâu tốt, biết tình nghĩa, ăn ở phải đạo với chồng và gia đình chồng, nhưng cũng có cô sang được Mỹ rồi là bắt đầu tung tăng bay nhảy và... nhảy luôn ra khỏi gia đình nhà chồng mà không lời từ giã. Nhưng đó là phước đức của mỗi gia đình, hy vọng con ông sẽ gặp nhiều may mắn hơn trong cuộc đời còn lại.

Ông lắc lắc cái đầu, vì mình đã nghĩ quá xa về cuộc sống hiện tại của đứa con trai lớn, trong khi chưa biết nó quyết định thế nào.

Thằng Davis này giờ ngồi im lặng lắng nghe các em của nó góp ý và lên kế hoạch tương lai của đời nó, nó cảm động rơm rớm nước mắt, nó không ngờ ngày trở về của nó lại ảm cúng thế này. Những ngày còn trong tù, nó sống cho qua ngày tháng với những bạn bè đồng cảnh ngộ với nó, cũng có một số người Việt Nam, tội nó... hung tợn lắm, xâm tay xâm khắp mình mẩy, mới nhìn đã thấy ớn lạnh. Tội nó mỗi lần nói chuyện là văng tục, vì chúng bắt cần đòi, có đứa còn không muốn ra ngoài, vì bọn nó không còn gia đình nên sợ ra tù làm sao mà sống nổi. Nhưng cũng có nhiều đứa hiền lành, qua một thời gian dài bị... hành hạ cực khổ của đời sống người tù, đã thuần thục và rất biết điều, chỉ sống chờ ngày trở về đời sống hiền lương, chính trực.

Ông ngồi nhìn con và cố đọc suy nghĩ của nó, ông biết nó rất tủi thân khi trở về, phải... thua xa em út, tuy mỗi lần ông bà đi thăm, vẫn cho nó biết các em nó sống ra sao. Nhưng khi gặp thực tế, nó sẽ có sự so sánh và rồi sinh ra tự ti mặc cảm, bất mãn rồi buông xuôi, đó là điều ông lo sợ mà không dám tỏ bày với ai.

Thằng Davis đi đến tiệm của con Brenda thử việc được mấy bữa. Bữa nay nó về sớm với nét mặt buồn buồn. Ông vặn hỏi nó mãi, nó mới tâm sự rằng nơi đó không hợp với nó, rằng chỗ đó nhiều đàn bà và họ cũng nhiều chuyện nữa. Họ không tế nhị như nó nghĩ, mà họ ăn nói bạt mạng, họ tò mò về đời tư của nó, họ nói bóng nói gió sau lưng rồi cười cợt làm nó vô cùng khó chịu, nên nó không muốn tập tành làm ở đó nữa nên bỏ về sớm.

Bữa cơm chiều nay có món cá chiên dầm nước mắm gừng mà nó rất thích từ lúc xưa còn ở nhà, với nồi canh rau thập tàng nấu tôm tươi chung với mấy trái mướp sau vườn. Bữa cơm đơn sơ nhưng thằng Davis coi bộ thích lắm, nó ăn nhiều thật nhiều như chưa bao giờ được ăn. Vợ ông cứ ép cho nó ăn thêm. Nói chung vợ chồng ông cố gắng hết sức để cho thằng con đỡ tủi thân, không cảm thấy cô đơn, tẻ lạnh khi trở về nhà.

Bữa cơm chưa xong thì có tiếng gọi cửa, ông thư thả ra mở cửa trong khi con Brenda ào vào nhà và la toáng lên:

- Anh làm gì mà giận dữ bỏ về vậy? Mấy đứa nó hỏi đùa một chút có chết ai đâu?
- Nhưng anh không thích họ đùa cợt như vậy?
- Làm tàng vừa thôi, anh mới ở tù về thì tội nó tồ mồ hỏi cảnh trong tù thôi, chứ có làm gì đâu?
- Nhưng anh...

Thằng Davis bỏ lửng câu nói, ngồi im, trong khi con Brenda lên giọng người chủ tiệm làm thầy đời với anh nó, nó kể tội anh nó... làm tàng, nào là mới ở tù ra mà làm bộ nghiêm trang, đứng đắn... Tội nó hỏi trong tù đã có bồ bịch gì không mà cũng khó chịu? Nào là có bằng luật sư trong tù thì đã sao? Ra ngoài đi làm ai mà muốn? Nó nói liên miên cả hai thứ tiếng, có lúc còn hỏi anh nó: "You think who you are?" Ông bà thì cứ ngồi chết trân, ngó sững vào cô con gái mà chưa biết phản ứng như thế nào. Nhưng rồi ông tức quá, ông đứng phắc dậy và muốn trấn áp những lời nói khó nghe của con Brenda dành cho anh nó, ông đập bàn và cổ hét thật to:

- Mày có im đi không! Im đi! Im đi! Shut up!

...

-Mình ơi! Dậy đi! Dậy đi! Mình nằm mơ thấy gì mà la hét thật to, còn quơ tay lung tung vậy? Bị bà vợ lay lay người và cổ đánh thức ông, ông mở mắt ra vẫn thấy mình đang nằm trên giường, trong khi bà vợ không ngừng hỏi tới:

- Năm chiêm bao thấy gì mà mình hét to quá vậy? Cả tiếng Mỹ nữa, mình có sao không?

Ông ngồi dậy, lấy hai tay dụi mắt và thần thờ trong lúc nhìn lên trần nhà với cái quạt máy đang quay từ từ chậm chậm. Ông thở dài trong tiếc nuối.

- Mình vừa đánh tan giấc mơ dài của tôi.

- Hình như lúc này mình hay nằm chiêm bao lắm đó. Mới rồi em đâu có biết mình mơ thấy gì, chỉ nghe mình la hét quá rồi quơ tay làm em giật mình tỉnh giấc, lay người cho mình tỉnh lại thôi, mà mình mơ thấy gì vậy? Ác mộng hả?

Ông không trả lời bà, chỉ lắc lắc cái đầu, lăm lăm tự hỏi:

- Mình vừa nằm chiêm bao sao? Chỉ là giấc chiêm bao?

Ông nén tiếng thở dài và lật người cố bước chân xuống giường, đôi chân hơi co cứng như muốn vọt bẻ, ông cứ duỗi duỗi ra rồi cố gắng bước xuống để đi tìm nước uống. Nghĩ về đứa con trai đang ở trong tù vừa trở về trong giấc chiêm bao của ông, nhưng chưa biết ngày nào được về trong đời sống thật? Ông buồn lắm vì ông cũng đã già rồi, không biết ngày về của nó ông có còn sống ở trên đời để gặp, hay đã phải đi xa?

Lê Thị Hoài Niệm

LIẾC THÔI MÀ ĐỦ BỒI HỒI
(Kính tặng **Gia Đình QUÂN LỰC VNCH.**)

*

Liếc ngang em gửi chữ tình
Khiến tôi thương dọc hành trình đao binh
Nhờ đôi mắt: giữ vững Thành
Hậu phương em đã học hành thật ngoan!

*

Ngày về hỏi cưới được nàng
Quả là dâu thảo! Xóm làng cùng vui!

Á Nghi, 29.12.2023

BUỘC

NỤ CƯỜI BẤT TỬ

Xa nhà, vượt biển bao la
Ai ngờ gặp tại chợ hoa xứ người
Vẫn em nguyên vẹn nụ cười
Vẫn anh ngơ ngán ba đời còn... thương.

*

Bao nhiêu hoa Tết: sắc tường
Hỏi em thôn nữ phi thường sắc chi?

Á Nghi, 29.12.2023

TRÒN

Lòng yêu anh tỏ tròn vo
Sao em méo mó quanh co dày vò?

Em bơi hay mỹ nhân ngư?
Ôi chao pháo Tết cứ như buộc ràng
Nhấp nhô ngọn sóng ghe làng
Đẩy đưa ánh mắt chàng nàng... chạm nhau.

*

Thế là thùng chặt thắt vào
Mẹ Cha mua hết trâu cau thôn này!

Á Nghi, 29.12.2023

MẮT KÉO MÀNG NHÌN SAO RA DUYÊN... DÁNG?

Bạn than: “Khô! Còn... duyên mà mắt... dáng!
Chồng cứ chê mập mạp, lấm mỡ màng
Áo dài Xuân đã không lọt... mắt chàng
Ngày thờ vắn, đêm than dài chán nản.

*

Tôi hỏi hận đã toan lên núi vắng
Tường hoa tàn miệng thôi dám huênh hoang
Ai ngờ chàng mắt điều tiết khó khăn
Chi nhạo báng cho... rộn ràng nhà cửa.

Á Nghi, 24.12.2023

Thầy cô mình đã dặn dò
“Cho... tròn đạo nghĩa!” Học trò nhớ
không?

Á Nghi, 24.12.2023

AI ẤY OI! AI... CÀN!

Duyên tui chỉ đến đó thôi
Ai thương thì... chịu. Ghét tui? Ai cần!

*

Ai Kia cứ nhìn ai... đó
Nên ai trộm ngó Người Ta
Người Ta liếc qua, nguyệt lại
Ai về ai bệnh đó mà.

*

Hôm nay năm sang ngày mới
Chớ nên nói ầu, la bừa!
Ai Kia mau qua mà cứu
Sát nhân: tội lớn lắm nha!

Á Nghi, 24.12.2023

MÙA GIÁNG SINH ẤM ÁP

Mấy hôm nay trời lạnh ngắt, tê cóng tay chân nhưng tôi cũng phải siêng năng đi shopping, rảo nơi này, kiếm nơi kia những thứ vừa túi tiền để làm quà Noel đã gần kề. Đường phố tấp nập, xe cộ nghẹt đường. Dù kinh tế khó khăn, vật giá leo thang vùn vụt, công việc lao đao khó kiếm, nhưng không ai dám bỏ lỡ ngày lễ lớn với phong tục ông già Noel tặng quà cho trẻ con, mà sau này mọi người còn tặng quà cho nhau nữa. Ngày lễ chính cũng là kỷ niệm ngày cưới của tôi tính đến nay đã gần bốn mươi năm chung sống cùng nhau.

Bày các thứ mua trên sàn nhà, nhìn bảng giá mỗi thứ tôi mỉm cười. Cỡ nào cũng có thể mua quà: có tiền ít thì mua gift card \$10 của cà phê Starbucks, mua kẹo sô-cô-la giá nào cũng có. Tôi tìm kéo, dao, giấy hoa mận mê gói từng món quà, vừa gói vừa cho tâm hồn quay về chuyến tàu kỷ niệm ...

Giai đoạn đầu tiên đến Mỹ, cả gia đình nhà chồng cùng ở chung một nhà. Số tuổi lớn bắt tay vào việc làm, số em trẻ đi học xa. Vùng Fremont lúc đó chỉ có vài ba nhà Việt Nam ở gần, cuối tuần họ qua chơi, nhiều lúc nấu món này món kia đến biếu. Đầu óc tôi lúc đó sao mà quá ngây thơ, chỉ mơ ước được ở nhà, sắm áo dài thỉnh thoảng đi dự tiệc, nhưng mới vừa qua ngày trước thì ngày sau em chồng đã chở tôi vào làm tiệm bánh Pháp gia đình hùn mở. Sáng theo xe khi trời mờ tối và lúc về cũng tối mờ.

Trời lạnh cóng, chị hàng xóm đem biếu tôi chiếc áo ấm dày. Vài tuần sau tôi mua chả đến biếu và cảm ơn lòng tốt của anh chị này, gặp lúc vợ chồng đang cãi vã nhau. Anh kể chuyện: “Cả gia tài có được ba ngàn, vợ tôi không cất ở nhà mà bỏ vào túi áo măng tô đi chợ, giờ bị mất rồi, chán lắm chắc phải... ly dị thôi”. Chị vợ phân trần đôi điều mặt buồn xo. Chồng tôi khuyên lơn: “Tán tài hơn tán mạng, của đi thay người, tiền sẽ kiếm lại được.” Tôi mở to đôi mắt, tiếc rẻ số

tiền quá lớn, không thể tương đối với tôi. Ra về tôi thì thăm bên chàng: “Trời ơi em mà có số tiền như vậy khỏi cần làm gì hết.” Chàng trề môi: “Ở Mỹ này ai cũng đi cày hết. Rồi cô sẽ thấy: có ba ngàn đòi năm ngàn và không biết khi nào là đủ đâu”

Đám cưới tôi vào đêm 24 tại nhà. Các em trai họ bên chồng từ LA lên, các em đang còn đi học nhưng rất chân tình, nói với tôi: “Em có \$10 chị muốn món quà gì em mua.” Tôi cảm động vì các em đang nghèo: “Chị qua được Mỹ là có gia tài lớn rồi, em còn đi học thiếu thốn cực nhọc đừng mua gì hết, đường xa lái xe lên đây chung vui với chị là quý lắm rồi.” Khi có công việc thì đâm ghiền vì mỗi nửa tháng nhận tấm check tăng đầy sinh lực, đóng tiền nhà, tiền ăn tiêu và gửi chữ hiếu về cha mẹ anh em.

Ngôi nhà ở đường Costa Way vùng Fremont là kỷ niệm quý giá đầu tiên khi tôi đặt chân lên đất Mỹ. Mẹ chồng tôi hy sinh nấu ăn cho con cái đi cày. Căn nhà có bốn phòng, sửa thêm hai phòng dưới garage. Anh em làm nhiều giờ khác nhau, tuy đông người nhưng cũng ít gặp mặt nhau. Cuối tuần con cái được nghỉ thì bày nấu nướng cơm hến, bún bò, phở, cháo xúm nhau ăn vui vẻ. Gia đình gồm 11 người con, dần dần lập gia đình ra riêng, nhưng vẫn sum họp ngày Chủ nhật hoặc ky giỗ, xem như căn nhà đó là ngôi Từ Đường thờ cúng từ đời ông bà Cố trở xuống. Lần lượt các cháu nhỏ ra đời, con dì, con cậu, con chú, con cô lứa tuổi nào chơi với lứa tuổi đó. Vì luôn họp mặt nơi ngôi nhà Từ Đường nên các cháu rất thân thiết như anh chị em ruột. Có khi các cháu qua nhà thím này, mợ kia để chơi chung anh em họ và ngược lại. Chúng nhắn tin cho nhau hẹn gặp gỡ xem cine, hoặc về nhà ông bà nội ngoại, gọi pizza ngồi chuyện trò ăn chung. Lớn dần các cháu đi học phương xa, cháu nào tốt nghiệp vẫn ăn mừng đông đủ. Giờ đây các cháu liên lạc chung cả nhóm. Có lần hẹn hò qua New York dự sinh nhật cháu khác làm việc bên đó, chơi suốt tuần gửi hình ảnh vui nhộn về. Người lớn cảm thấy hài lòng thỏa mãn về sự thành công của lớp trẻ, bù đắp biết bao nhiêu công lao khó nhọc, hy sinh vì con.

Mùa lễ nhớ biết bao nhiêu kỷ niệm trên đất Mỹ. Soạn card Noel gửi mợ bên Pháp, bạn Mỹ lúc làm chung nơi Company Kyle Design, vài người thân thích và bà Marilyn Evans. Lòng tôi không khỏi ngậm ngùi về ông chủ Tom Evans nay đã mất, chỉ còn lại bà đến mùa Noel chúng tôi nhận được tấm card lời lẽ ấm áp. Đã hơn ba mươi năm, thời gian qua vùn vụt. Nhớ ngày nào khi chồng tôi vừa học vừa làm part time cho hãng tư nhân nhỏ. Một hôm bị đau ruột thừa dữ dội phải vào bệnh viện mổ và nghỉ dưỡng nửa tháng. Tưởng ông bà thuê người khác nhưng không. Họ gọi hoa chúc lành, nhắn chồng tôi đến lấy tấm check nửa tháng lương cho không, và dặn chồng tôi tiếp tục làm những công việc nhẹ. Mỗi năm chúng tôi được mời dự tiệc Noel nơi nhà hàng sang trọng trên vùng Berkeley. Thời gian này tôi làm cho company Kyle Design trên đường Industrial, đang còn mướn chỗ nhỏ vùng Hayward. Tôi đậu xe ngoài xa đi bộ vào. Quảng đường đó có hàng cây rậm lá um tùm, nên mỗi ngày xe tôi đều bị chim thả “bông trắng” đầy trên trần. Xe lại bị trục trặc nơi máy, mỗi lần đề cho nổ phải chờ tới 15 -20 phút, nếu vài phút chạy thì máy tắt. Lần đó tiệc lễ Giáng Sinh tổ chức đêm thứ sáu, tôi không kịp rửa xe để vội chạy luôn. Nhà quê lên tỉnh cả hai người, chưa quen lối quý phái sang trọng; tới nơi có người đứng chào xin chìa khóa lái xe đi đậu parking; vào trong có người đến xin áo khoác đem đi treo nơi khác. Ông bà chủ và nhân viên ngồi một bàn dài, thưởng thức nhạc sống hòa tấu và tiệc sang trọng. Lúc trở về tôi đứng trước tiệm chờ người đem xe đến. Tôi hồi hộp lo lắng tài xế không hiểu bệnh của chiếc xe, chắc họ cũng toát mồ hôi hột, và nếu họ nhìn kỹ một tí sẽ thấy phân chim bao trùm chiếc xe đời thượng cổ. Đó là kỷ niệm nhớ hoài mỗi khi nhắc lại đều không khỏi nhin cười. Chúng tôi thừa hưởng rất nhiều quà của bà Marilyn cho sau mùa lễ: bánh, kẹo sô-cô-la, có cả áo jacket mới toanh. Chồng tôi làm cho ông bà Tom, ăn tiệc được hai mùa lễ, rồi đổi job và ông bà cũng sang hãng góp cổ phần sáp nhập vào công ty lớn. Bà Marilyn vẫn chưa quên chúng tôi vì chúng tôi còn nhận đều đặn tấm card Noel từ vùng Moraga gửi đến.

Đang gói các món quà và viết card chúc Giáng sinh, năm mới. Chồng tôi bước xuống chợt nhắc:

- Nấu bún bò cho boss Kyle nữa.

- Dĩ nhiên mà, đang tính ngày mai đi chợ mua các thứ nấu đây.

Nói đến boss Kyle nơi tôi đã làm việc trên ba mươi năm, nơi có câu chuyện sẽ rất dài, dài hơn con đường có hàng cây bóng mát trên vùng Livermore che chở cuộc sống của tôi. Gần gũi Boss tôi học được những đức tính chịu khó, kiên nhẫn và lối sống vô cùng giản dị, thân mật gần gũi. Mỗi mùa Noel tôi được nhận quà bằng số tiền thưởng rất lớn trên dưới ba ngàn, và nghỉ một tuần qua Tết Tây được ăn lương. Bà và hai con gái rất mê món bún bò, mì hoành thánh tôi nấu, nên bây giờ tuy đã về hưu nhưng đến mùa này tôi vẫn nấu gói lên.

Những mùa Lễ Giáng Sinh trôi qua trên đất nước Hoa Kỳ, con cháu đại gia đình thật vui nhộn, đầm ấm hạnh phúc. Thức ăn mỗi người một món theo kiểu potluck để ngập bàn. Đêm thiêng liêng, không ai có thể quên Chúa Giê-su sinh ra đời, đêm Chúa xuống thế. Một đêm thần diệu đối với trẻ con được thỏa mãn ước mơ, và loài người được nhận thông điệp của hoà bình “vinh danh Thượng Đế trên cao, bình an cho người dưới thế”. Ngày của sự sum vầy, gia đình yêu thương gắn bó hơn, mùa của sự rộn ràng chờ đợi, đâu đâu cũng nghe bài hát “Jingle Bells” Đêm Noel, đêm Noel, ta hãy cùng vui lên... Chúng tôi cảm tạ Chúa, sau đó ăn uống, chợp hình, hát karaoke và tán gẫu. Mực sau cùng phát quà, cháu nào cũng dùng túi rác cỡ lớn chứa quà, bởi toàn bộ cô bác chú dì là mười một người chưa kể dâu rể. Hiện nay có thêm hai chất nữa, tổng cộng hai mươi một trẻ, chỉ tiếc ông bà cố đã qua đời. Số lớn nay đã ra trường đủ ngành nghề :Y, Dược, Luật, Y Tá, MBA (Quản Trị Kinh Doanh), Accounting Management, Kỹ Sư, chỉ Nha Sĩ là không có, tuy nhiên cũng có cháu thất bại trầm trọng, và một cháu bị bệnh Autism (tự kỷ), còn lại hai cháu đang học đại học.

Tôi thấy hơi đau lưng, đứng dậy vươn vai, quay qua nói với chồng:

- Mấy năm sau này mình giảm phần quà rất nhiều vì các cháu lớn đã có lương cao jop vững. Chỉ tượng trưng hộp kẹo sô-cô-la, mấy cháu còn đi học cho tiền, hai cháu nhỏ gọi bằng bà cho quần áo, ... Nên đã tặng tiền homeless bên *Mỹ Nhân Ái* của ông Lê Văn Hải (chủ nhiệm tờ báo *Thăng Mõ*) và nơi nhà thờ thuộc vùng Richmond mình vẫn gọi từ lâu.

Chồng tôi gật đầu hoan nghênh:

- Đúng rồi, bà tính vậy hay đó.

Nghĩ tới ông Lê Văn Hải cũng là hội trưởng của cơ sở *Văn Thơ Lạc Việt*. Tôi vô cùng kính trọng cách sống hài hòa của ông, tấm lòng rộng rãi tràn đầy bác ái luôn nghĩ đến những người homeless. Ông thường tổ chức phát thức ăn và quà hàng tháng, chưa kể còn chia sẻ tình nghĩa với huynh đệ đời lính. Ông thường nói: “Nếu bạn không biết cho đi, đồng nghĩa với việc bạn sẽ không biết thế nào là hạnh phúc.”

Qua Mỹ hai bàn tay trắng, bao nhiêu người sống chung một ngôi nhà, chỉ có vài chiếc xe cũ rích. Giờ đây đã có mười lăm ngôi nhà và mấy chục chiếc xe. Đất nước này cho chúng tôi quá nhiều. Những ông bà boss Mỹ đầy ân tình, cuộc sống văn minh lịch sự diu dặt, hướng dẫn chúng tôi từng bước, che chở hơn hai phần ba cuộc đời. Tập tành siêng năng phấn đấu để bây giờ tuổi già được nuôi dưỡng tiền hưu cũng như có bảo hiểm cover 80%, chúng tôi mua thêm 20% bên ngoài nữa, chỉ thua những người ăn tiền già được bảo bọc 100%, không tốn đồng nào.

Tôi đã làm xong các công việc gói quà, gói card và nấu bún bò cho Boss. Ngày lễ đến, đường phố toàn hình ảnh các ông già Noel xuất hiện. Trước những ngôi nhà trang trí màu sắc lộng lẫy, nơi này chung hình chú nai vàng lấp lánh, nơi kia giăng đèn trên các cành cây trước sân đủ màu xanh, đỏ, vàng, tím. Khung cảnh tràn đầy ấm cúng, phủ bớt cái lạnh se thắt trong không gian. Đại gia đình chúng tôi tụ họp nơi nhà người em. Cây thông lấp lánh những quả châu, hoa

tuyệt trang trí, quà chồng cao vui mắt, thức ăn, thức uống đầy bàn.

Tuy gia đình chúng tôi theo đạo Phật, nhưng đêm lễ thiêng liêng, chúng tôi nguyện thầm “Lạy Phật, lạy Chúa... Chúng con xin cảm tạ đêm hôm nay có được sự sum họp gia đình đầm ấm. Các cháu nhắc chữ “Emmanuel” (Thiên Chúa ở cùng chúng ta). Im lặng để biết ơn Phật Chúa, biết ơn cha mẹ, biết ơn thầy cô, biết ơn những Thương Phế Binh, những người lính VNCH, biết ơn nước Mỹ... “Biết Ôn Đồi, Đồi Sẻ Thương Ta” như cuốn sách của Dr Robert A Emmons đã cho tôi cảm nhận niềm diễm phúc đêm nay... đêm Noel.

Minh Thúy Thành Nội - Lễ Giáng Sinh 2023

ĐÊM NGHE BIỂN HÁT

Mây thưa
vừa chạm nắng đông
Gió xao xác lá
rừng phong ưu phiền
Liềm trăng thảng chạp soi nghiêng
Hương bông sứ nở mùi thiên trầm thi.
Cỏ non
thon dáng dậy thì
Miếng sầu ai gửi
phong bì còn niêm!
Tiếng mưa nghiền nát sầu riêng
Ngoài song gió khóc trắng xuyên đất trời.

Đêm tàn
mộng huyễn chơi vơi?
Liều buồn xoa tóc
Bóng cời mạch đau
Đất rầu sầu ngập đầu cao
Mái hiên tĩnh lặng mưa rào rạt con.
Đêm dài
nhật trái sầu đơn
Vòng tay xa vắng
môi hờn đổi môi
Tình chưa héo đã rời trôi...
Đêm nghe biển hát tôi ngồi hoá thân.
Kiều Mộng Hà
Austin 12.24.2023

CON ĐAO XÉP TRONG NGÀY TẾT TÂY

Bài viết là chuyện một tình yêu chung thủy cảm động trong ngày Tết Dương Lịch. Tác giả Phương Hoa, định cư tại Mỹ từ 1994 diện tị nạn chính trị theo chồng, vừa làm nail vừa học. Năm 2012, bà tốt nghiệp ngành dạy trẻ tại Chapman University khi đã 62 tuổi và trở thành bà giáo tại Marrysville, thành phố cô nhất của tiểu bang Calif. Với loạt bài viết về Vietnam Museum, “Viện Bảo Tàng Của Những Người Lính Bị Bỏ Quên” tác giả đã nhận giải chung kết Viết Về Nước Mỹ 2014.

* * *

Chiều cuối năm năm ấy...

Ngoài trời mưa bay lát phát. Như cuộc tẩy trần cho sạch sẽ những gì còn sót lại của năm qua, hầu đón chào một Tân Niên tinh khôi. Những người khách sau cùng đã chào chúng tôi, về nhà chuẩn bị tiệc "Countdown" năm mới. Tôi ra mở cửa sau để hưởng chút không khí lạnh diu diu từ bên ngoài.

Bỗng một cô thợ gọi:

- Chị ơi! "Bà già gân" tới kìa! Chị đã chuẩn bị mẩu mới cho bà ấy chưa?

Cô không nói tôi cũng biết, Laura bà khách già người Đức đang tới, vì tiếng nổ ầm ầm quen thuộc từ chiếc truck GMC bự chảng của bà nghe như rung rinh cả tòa nhà. Khô rồi. Tôi than thầm. Mỗi lần bà Laura tới là tôi phải tốn ít nhất hơn một giờ đồng hồ cho bà, thay vì nửa tiếng như những

khách hàng khác. Đã vậy, bà không bao giờ làm hẹn, mà chỉ ghé lại bất cứ khi nào bà rảnh. Nếu tôi bận thì bà chạy đi, lát sau trở lại.

Tôi ra đón cái thùng dụng cụ trên tay bà Laura. Bà tự mang theo đồ nghề vì không muốn dùng đồ của shop, sợ lây bệnh. Bà vừa mừng sinh nhật thứ tám mươi tư, nhưng nhìn bà người ta tưởng chừng bảy chục. Da bà không trắng lắm. Người cao ráo gọn gàng. Ăn mặc phù hợp "tông-xuộc-tông" từ quần áo đến nữ trang. Bà luôn trang điểm kỹ, mày cong vòng nguyệt, mắt xanh, má hồng, môi đỏ thắm. Và mái tóc nâu luôn được chải sậy kiểu cách. Bà khỏe nhiều so với độ tuổi vì nhờ biết ăn uống cẩn thận, và dù bận cỡ nào, bà cũng cố gắng đi gym tập thể dục.

Bà lái xe rất cừ khôi, mà toàn là xe tải hạng nặng. Lần đầu tiên đến, bà chạy chiếc GMC to kèn và đậu phát một vào chỗ trống giữa hai chiếc xe trước cửa. Cả tiệm chúng tôi phục lẫn, trầm trồ bà dám lái chiếc truck to mà còn đậu đẹp nữa. Bà cười: “Đó chỉ là chiếc... xe đạp của tôi! Tôi còn lái xe tải chở hàng thật dài kìa!” Sau này chúng tôi biết, bà có rất nhiều xe tải vì làm chủ một cơ sở lớn, chuyên bán dụng cụ bảo vệ sức khỏe (health therapy equipment) như giường rung, nệm nước, ghế xoa bóp, máy đâm lưng, mền điện, và nhiều dụng cụ khác. Bà luôn lái xe tải dẫn đường để các tài xế công nhân chở hàng chạy theo bà tham dự hội chợ "State Fair" khắp nơi trong tiểu bang, và giao hàng tận bên Nam Cali hoặc Lake Tahoe, Reno.

Chẳng những bà Laura mạnh mẽ, lái xe tải chạy âm âm, mà bà còn biết bắn súng. Khi ra ngoài, bà thường bỏ trong xe khẩu súng nhỏ để đề phòng cướp. Lần nọ bà ghé shop, mặt còn vương nét hoảng sợ, nhưng lại cười rất thích thú. Bà nói vừa đến tòa án để lo một số giấy tờ. Trên đường đi, bà có chở dùm ông khách hàng một đoạn vì xe ông hư. Ông ta từng là bạn học bắn súng với bà, nên hai người lấy súng ra khoe với nhau. Không biết bằng cách nào ông nọ đã cầm nhầm súng của bà, và khẩu súng của ông ta thì lại chui vào nằm trong túi xách bà ấy.

Thế mà khi bà vào cửa, máy rà an ninh của tòa án không phát hiện khẩu súng mới lạ. Bà nói trong tiếng cười sáng khoái: “Vô trong ngồi, tôi mở xách lấy cây son môi thì thấy khẩu súng nên hét hồn vội vã đứng lên đi ra.” Bà nói "hét hồn" nhưng mặt vẫn tĩnh bơ: “Nếu họ thấy khẩu súng thì tôi... tiêu tùm. Vì chẳng những phạm tội mang vũ khí vào nơi công quyền, mà tệ hơn nữa, khẩu súng đó không có giấy tờ vì nó là của người khác.” Có lẽ mấy chiếc lược, cái máy sậy tí hon, và số phần son trong xách tay đã che chắn cho khẩu súng của bà. Quả là cái tính "xí xọn" lúc nào cũng mang theo đồ làm đẹp đã cứu bà thoát được một "kiếp nạn" ngồi tù rất hy hữu. Do đó mà chúng tôi gọi bà là "Bà Già Gân."

Bà Laura rất khó tính, nhưng lại tốt bụng và thương người. Một lần cận Tết Âm Lịch, bà đến gặp lúc tôi đang ngồi ghi cái list gửi tiền về Việt Nam. Tôi kêu bà chờ để tôi hoàn tất danh sách gửi tiền giúp mấy người già yếu bạn của mẹ tôi ở quê ngày xưa. Tôi tiện miệng kể, dù mẹ tôi không còn nhưng thờ sinh tiền bà rất thương những bạn già trước 1975 từng có ruộng đất cò bay thẳng cánh, sau này không đủ cơm ăn áo mặc, cho nên năm nào chúng tôi cũng gửi giúp chút đỉnh để họ ăn Tết. Tôi chỉ nói để bà khỏi giận vì phải chờ. Không ngờ nghe xong bà đứng dậy ra xe lấy vào một tờ trăm đưa cho tôi và nói bà cũng muốn giúp họ.

Người nhà bên Việt Nam nhận được tiền của tôi và của bà Laura, đem đổi cả ra tiền Việt, bỏ vào phong bì mang về làng cũ tặng những người già nghèo khổ ốm đau, và chụp hình gửi qua. Bà Laura rất xúc động khi nhìn hình ảnh những ông bà già hom hem áo quần rách rưới nhưng cười móm mém trong hạnh phúc khi cầm lấy bao thư. Từ đó về sau, đến Tết tôi chưa kịp nói bà đã hỏi chừng nào thì gửi tiền Tết cho mấy người già.

Dù là người gan dạ, nhưng có lẽ sống một mình bà Laura cũng rất cô đơn. Bà thường trao đổi tâm sự với tôi. Độc đáo và ly kỳ nhất là câu chuyện vượt thoát kinh hoàng khỏi nước Đức của bà. Nghe chuyện, tôi mới biết bà là một trong những nhân chứng sống từ thời Đệ Nhị Thế Chiến còn lại đến bây giờ. Chuyến đi của bà cũng thật dễ sợ, hiểm nguy không kém những chuyến vượt biên của người Việt tị nạn. Sự giết người man rợ của lính Đức Quốc Xã thời Hitler làm cho chính người dân của họ cũng phải bỏ chạy.

Năm 1944, thời điểm quân Hitler sắp thua, Laura mới hơn 15 tuổi. Bà được cha dắt trốn đi tị nạn. Nhưng giữa đường hai cha con bị bọn lính Đức Quốc Xã bắt lại. Để bảo vệ cô con gái nhỏ, người cha dẫn dò bà cách tìm đường đến trại tị nạn rồi ông bỏ chạy qua hướng khác để cho bọn lính rượt theo. Họ bắt ông lại và bắn chết trước mắt cô con gái đang run rẩy núp trong bụi rậm gần đó. Nhìn cha bị giết, bà quá kinh hãi nên đã ngất xỉu.

Laura tỉnh lại thì bọn lính bỏ đi hết. Nhớ lời cha dặn, bà đành bỏ mặc xác cha nằm trong đồng xác người, lần mò đi tiếp. Trong sợ hãi và đói khát, nhiều lần bà phải rúc vào nằm chung với các xác chết bên đường, lấy máu của họ bôi vào mặt giả chết, chờ bọn lính của Hitler qua khỏi mới đứng dậy đi tiếp. Lê lét đến mười mấy ngày, thường xuyên liếm những giọt sương bên đường cho đỡ khát và nhai cả cỏ để đỡ đói. Laura theo một nhóm người vượt qua biên giới, tới được công trại tị nạn thì ngã vật ra vì kiệt sức.

Cuối cùng, cô bé mồ côi được nhận đến tị nạn ở San Francisco, Hoa Kỳ. Laura kể, bà tồn tại được cũng nhờ vào lời căn dặn sau cùng của cha trước khi ông lao mình chạy đi: “Con hãy nhớ đừng bao giờ bỏ cuộc! Nếu ngã xuống thì hãy đứng lên và đi tiếp!” Bà nói lời căn dặn đó đã theo bà suốt đời. Bà chưa bao giờ biết bỏ cuộc dù trong việc làm ăn hay bất cứ việc gì, cho nên sự nghiệp ngày hôm nay của bà cũng nhờ đó mà có. Hồi mới đến Mỹ, bà vừa học vừa làm ở McDonald cho đến khi lấy được bằng High School rồi lấy chồng.

Chồng bà Laura, Steve, là người Mỹ, cấp bậc trung úy quân đội Hoa Kỳ. Ông mất tích trong cuộc chiến Nam Bắc Triều Tiên, để lại cho bà hai người con, một trai một gái. Dù khi ấy mới 22 tuổi, bà vẫn ở vậy một mình nuôi con chờ tin tức chồng. Người con gái lớn của bà hiện là một bác sĩ Tâm Lý, người con trai là thạc sĩ Khoa Học và bà có năm đứa cháu nội ngoại.

Dù chồng mất tích hơn năm chục năm, bà Laura vẫn đợi, vẫn nghĩ Bắc Hàn còn giam giữ ông. Mỗi khi có ai hỏi cuộc chiến Triều Tiên qua lâu rồi, sao bà vẫn nghĩ chồng bà còn sống, bà trả lời: "Không có tin nghĩa là tin tốt (No news is good news), chưa có tin ông ấy tử trận thì tôi còn hy vọng. Biết đâu bọn Bắc Hàn điên khùng còn giữ ông ấy chờ dịp đòi điều kiện với Hoa Kỳ thì sao?"

Tuy bà Laura đến shop gần chục năm, quen biết hết mọi người, nhưng chẳng ai dám "lãnh" bà khách này, trừ tôi, vì bà rất khó tính trong việc làm móng. Móng tay móng chân của bà đều giả và rất dài. Mùa nào kiêu nấy, từ ngày bà đến tiệm, tôi phải tự "design" cho bộ móng tay và cả mười móng chân cho bà. Những mẫu bà đòi nhiều khi thật lạ kỳ, khó vẽ. Lúc thì chiếc lá shamrock màu xanh trong ngày Thánh Patrick, khi thì con thỏ trong lễ Phục Sinh. Có lần bà mang đến một chiếc móng ngựa thật, là một cục sắt nặng chình chịch, rồi kêu tôi vẽ design y như vậy cho bà. Dù cái mẫu móng ngựa nom kỳ cục, tức cười, bà nói mang nó sẽ đem lại may mắn. Phiền nhất, mặc kệ tôi bần cố nào bà cũng không tha, mà bắt tôi phải vẽ trực tiếp bằng sơn chứ không chịu dán mẫu "sticker" có sẵn. Bà nói: “Tôi muốn độc quyền mẫu của tôi, không muốn giống kiểu với ai hết!”

Ngoài những mẫu "quái dị" trong dịp đặc biệt của riêng bà, các ngày lễ lớn trong năm bà Laura thích design theo biểu tượng. Giáng Sinh vẽ cây thông, Tạ Ôn thì gà tây, lễ Ma trái bí đỏ... Nhưng thật lạ, ngày Tết Tây bà không cho tôi vẽ ly rượu hay chữ "Happy New Year" như mọi người. Bà bắt tôi phải vẽ hình con dao xếp trên móng tay và móng chân, kê cả những móng chân út nhỏ xíu.

Việc ấy quả là một cực hình cho tôi. Phần thì khách hẹn đang chờ, phần vì phải nín thở vẽ để khỏi bị lem mắt công chùi đi vẽ lại, nên tôi rất căng thẳng. Lúc nào vẽ cho bà, trong bụng tôi cũng kêu khô và rủa thầm "bà già chẳng ăn!" Một điều làm tôi khổ sở hơn, là mỗi Tết Tây bà Laura bắt tôi phải vẽ những con dao xếp kiểu mẫu khác nhau, không được trùng lặp với các mẫu design năm trước. Chúng tôi có tờ mô "tra gạn" để tìm hiểu tại sao bà thích vẽ con dao xếp. Nhưng bà không nói. Riết rồi chúng tôi không hỏi nữa vì biết đó là điều riêng tư của bà.

Năm nay tôi đã chuẩn bị từ sớm một mẫu vẽ rất mới cho bà Laura. Hình con dao xếp nhỏ xíu, bầu dục, chính giữa hơi eo lại nhìn rất uyển chuyển, theo một mẫu tôi tìm thấy trên online. Vỏ con dao màu huyết dụ, lông lánh kim tuyến vàng, trên có viết tên "Laura" màu trắng. Một đầu mở ra lưỡi dao bé tí, cây dũa răng cưa bên phải, và một cái đinh xoắn khui rượu mở ra bên trái. Mới thoạt nhìn, nó giống như con rùa tí hon màu đỏ với cái đầu và hai chân trước óng ánh bạc.

- Wow! Đẹp quá! Bà Laura trầm trồ, lộ vẻ xúc động khi tôi vẽ xong con dao đầu tiên trên móng tay cái của bà. Đây là mẫu đẹp nhất từ trước tới giờ đây. Nhìn giống như thật!

Trước khi ra về, bà bỗng nhìn tôi: "Này! Ngày mai là New Year, cô có rảnh không? Nếu rảnh trưa mai đến nhà tôi chơi, tôi sẽ cho cô xem một thứ, bảo đảm là cô sẽ thích!"

Đây quả là một lời mời bất ngờ. Tôi rất thân với bà Laura, từng nhiều lần mời bà đến nhà tôi dự tiệc, năm mới, đám giỗ, và cả đám cưới các con tôi. Nhưng bà chưa một lần mời tôi đến nhà riêng ở thành phố lân cận. Bà chỉ mời tôi đến cơ sở kinh doanh của bà, vì nó nằm cùng con đường với tiệm của tôi. Tôi thích thú nhận lời ngay không chút do dự.

Ngày Tết Tây shop đóng cửa, tôi lái xe một mình đến nhà bà Laura. Ngôi nhà hai tầng nằm bên trong hàng rào cây xanh kín mít dọc con đường lớn ở vùng ngoại ô thành phố, nhưng cửa chính thì quay vào mặt đường nhỏ phía trong. Một ngôi nhà kiểu cô (Victorian house) rất đẹp. Nhà lớn, nhưng nó như lọt thỏm vào giữa khu vườn rộng thênh thang rậm rạp cây cối. Chào đón khách ngay cổng là một chiếc xe RV (Recreational Vehicle) thật to, cửa đang mở.

Tôi vừa ngừng xe, bà Laura từ trong chiếc RV bước ra chào đón. Bà nói đang dọn dẹp và trang bị các thứ trong xe để đến chiều các con cháu bà về sẽ cùng bọn họ đi chơi xa một chuyến nhân dịp nghỉ lễ.

Vừa đi vào nhà với bà Laura, tôi vừa hỏi bà có sợ khi ở một mình nơi vắng vẻ thế này. Bà cười, tuyên bố một câu "xanh dòn":

- Tôi bật alam trước khi lên lầu ngủ. Đứa nào lạng quạng mò vô, hệ thống báo động réo, tôi sẽ bắn chết chúng!

Chỉ chỗ tôi ngồi ở sofa trong phòng khách, bà Laura nói chờ một chút, rồi đi ra phía sau. Gian phòng thật ấm áp với ánh lửa bập bùng trong lò sưởi. Tôi nhìn quanh, thầm khen bà chủ nhà có con mắt thẩm mỹ, đã sưu tập những bộ ly tách, bình hoa, các bộ đồ trà kiểu Á Châu rất độc đáo chung trong tủ kính.

- Qua đây Linda! Tiếng bà gọi từ phòng ăn.

Tôi bước lại và suýt chút nữa không nhận ra đó là bà. Trước mặt tôi là bà Laura kiêu diễm trong chiếc áo đầm trắng dài lướt thướt kiểu cô dâu. Mái tóc nâu của bà được bới lên cẩn thận. Đầu đội lệch chiếc mũ trắng có vành, đóa hoa trắng lớn với hai dây tua lấp lánh kim tuyến nằm bên phải, rủ dài theo gương mặt sáng ngời trang điểm của bà.

- Wow! Bà đẹp quá! Tôi buột miệng trầm trồ. Trông giống một cô dâu!

- Thì hôm nay tôi là cô dâu mà! Bà cười nói. Mùng một Tết năm nào tôi cũng kỷ niệm ngày cưới của tôi. Rồi bà lẩm bẩm: "Năm mươi mấy năm rồi..."

Tôi đứng sững sờ. Không ngờ một người có cá tính mạnh mẽ như bà Laura lại là người dạt dào tình cảm. Vậy mà trước giờ tôi cứ nghĩ bà cứng rắn như đàn ông.

Mời tôi ngồi vào ghế xong bà lại ngồi phía đối diện. Trên chiếc bàn ăn dài bằng gỗ nâu bóng loáng, mấy món ăn đơn giản được bày sẵn. Một ổ bánh cornbread, đĩa bắp cải muối chua, khay xà lách trộn pho mát bào và các loại hạt, tô thịt bò hầm đậu, và một khúc thịt xông khói. Bà lúc nào cũng chọn món ăn tốt cho sức khỏe, tôi thầm khen.

Nhìn về phía đầu bàn, tôi ngạc nhiên thấy một khung ảnh lớn lộng tằm hình trắng đen. Bên cạnh là một lá cờ Mỹ được gấp gọn gàng, và một chiếc hộp nhỏ màu đen hình chữ nhật đặt bên trên lá cờ. Đó là hình một cái đám cưới nhà binh. Chú rể cao lớn đẹp trai, oai nghi trong bộ quân phục sĩ quan, khoác tay cô dâu đang cầm bó hoa trắng, áo đầm trắng dài kiêu xua không chấm đất, eo thật nhỏ bên dưới xòe bung, đầu đội lệch chiếc mũ trắng có hoa, giống hệt trang phục bà Laura hiện giờ. Một điều rất kỳ lạ, là cặp đôi này bước đi giữa hai hàng lính. Đối mặt với nhau, quân phục chỉnh tề, đứng nghiêm thẳng tắp, trên tay mỗi người lính đều cầm một thanh kiếm dài sáng choang. Hai hàng quân cùng đưa cao kiếm lên khỏi đầu, bên này đầu chéo kiếm lại với bên kia tạo thành một mái che cho cô dâu chú rể bước đi bên dưới.

- Ô! Đây là đám cưới của bà ngày xưa hả? Tôi hỏi. Cô dâu chú rể trông oai quá!

- Ừ, đám cưới của tôi đây. Cô nhìn kỹ tấm hình đi, xem có thấy gì lạ không?

Tôi quan sát thật kỹ tấm hình, nhưng không thấy gì ngoài cặp tân lang tân giai nhân đang đi dưới "rừng gươm" giữa hai hàng lính và một cây kiếm ai bỏ nằm dưới đất sau lưng họ.

Tôi nói cho bà biết.

- Đúng rồi! Cô đã thấy nó! Bà Laura gật đầu nói tiếp: Đó là cây kiếm của một trong những người lính của Steve chồng tôi. Anh ta là lính mới, và không biết vì run hay vì lạnh mà khi chúng tôi vừa bước qua khỏi anh ta là thanh kiếm vụt rời khỏi tay anh ta bay cái vèo xuống đất. Sém chút nữa là chúng tôi đã bị chém trúng rồi!

- Trời! Tôi kêu lên, người nổi đầy gai ốc. Thật là một điềm rất xấu cho đám cưới.

Bà Laura kể, có lẽ vì điềm xấu đó đã báo hiệu trong ngày cưới, mà chưa đầy hai năm sau, khi bà vừa có thai đứa con thứ nhì, thì chồng bà bị mất tích ở Đại Hàn. Anh lính đó đã ân hận và khóc đến mù mắt khi Steve bị mất tích, vì cho là lỗi tại anh ta mang điềm xui tới cho chúng tôi trong ngày cưới. Bà thần thờ nói.

- Đó có phải là thời kỳ chiến tranh Nam Bắc Triều Tiên? Tôi hỏi.

- Đúng rồi! Steve mất tích trong trận Hồ Nước Chosin (Battle of Chosin Reservoir) ở Triều Tiên, tháng 12 năm 1950. Anh ấy thuộc Sư đoàn 7 Bộ Binh Hoa Kỳ. Là cấp chỉ huy, khi trung đội anh bị vây hãm nhiều ngày và có lệnh rút lui, Steve đã cho binh sĩ rút trước. Anh tình nguyện một mình ở lại ngăn chặn địch quân.

- Vậy sao? Trận Hồ Nước Chosin?

Gì chứ trận Hồ Nước Chosin nổi tiếng trong chiến tranh Triều Tiên thì cả thế giới đều biết. Nhiều tài liệu cho thấy khi ấy Bắc Hàn đã thua đậm các lực lượng của Nam Hàn và Liên Hiệp Quốc đuổi đến tận vùng biên giới Đông Bắc của Bắc Hàn, nhưng nhờ đại quân Trung Quốc tràn sang trợ giúp nên mới cầm cự được. Đầu tháng 12, 1950, trong trận Hồ Nước Chosin - the Changjin Lake Campaign - 30,000 quân Nam Hàn và quân Liên Hiệp Quốc, trong đó có Sư đoàn 7 Bộ Binh và Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ, đã bị 67,000 quân Trung Quốc vây hãm nặng nề. Sau 17 ngày chiến trận với số thương vong lớn cho cả hai phía, quân Mỹ vẫn phá được vòng vây để rút lui. Đây là trận đánh đưa tới kết cục là quân Liên Hiệp Quốc cho thỏa hiệp ngưng chiến, và Hàn Quốc bị chia đôi.

Bà Laura bắt đầu kể về trận đánh cuối cùng của ông chồng, trong khi tôi ngồi im, mắt nhìn chăm chăm vào hình Steve vị chỉ huy anh hùng với lòng ngưỡng mộ. Người ta nói lại với bà Laura, khi

Steve ra lệnh cho quân sĩ của anh chạy đi, không ai chịu bỏ đi vì họ rất thương quý cấp chỉ huy của họ. Mọi người đều nói anh không đi thì họ cũng liều chết ở lại chiến đấu đến cùng. Nhưng Steve buộc tất cả phải rút, và nói cùng lắm anh sẽ tình nguyện chịu bị bắt rồi sau trao đổi tù binh chứ anh không để mất mạng đâu. Nghe vậy mọi người mới rút đi.

Bà Laura dừng lại, vói tay cầm lấy chiếc hộp màu đen bên trên lá cờ, vừa mở hộp ra vừa nói tiếp với giọng trầm khác thường:

- Sau khi quân đội bình định, họ trở lại chỗ bụi cây, nơi Steve đã nằm bắn chận cho quân sĩ rút, thì không tìm thấy anh đâu cả. Họ lục lạo cùng khắp nhưng chỉ tìm được cái này. Bà đưa chiếc hộp cho tôi.

Tôi đón lấy chiếc hộp đen mở nắp nhìn vào. Và bỗng lặng người há hốc. Tôi nín thở, muốn kêu "Trời ơi!" Nhưng không phát ra lời.

Trong hộp là một con dao xếp vỏ màu đỏ đậm, lóng lánh kim tuyến vàng, trên có khắc tên "Laura" màu trắng. Lưỡi dao trên đầu đã được mở ra, cây dũa răng cưa cũng mở ra bên phải, và một cái đinh xoắn mở ra bên trái. Nó giống hệt con dao xếp tôi đã vẽ trên móng tay bà Laura năm này. Thảo nào bà đã xúc động khi tôi vẽ xong con dao và nảy ra ý định mời tôi đến nhà để cho tôi xem con dao thật. Tôi cầm con dao lên ngắm nghía với tâm trạng bồi hồi, xúc động, lẫn ngưỡng mộ.

Quả là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đầy thú vị và cảm động. Tôi chỉ vẽ theo mẫu hình con dao xếp tôi tìm thấy trên Google. Không ngờ nó lại giống y chang con dao mà mấy chục năm về trước vị sĩ quan kiêu dũng của dân tộc Hoa Kỳ đã bỏ lại cho vợ anh. Steve người chỉ huy ấy đã can đảm hy sinh để cứu binh sĩ của mình. Vợ anh Laura mất đi người chồng, con anh mất cha, nhưng anh đã được tổ quốc ghi công lưu danh thiên sử.

- Đây là con dao tôi tặng Steve trong lần cuối cùng chúng tôi ở với nhau.

Bà Laura chợt lên tiếng sau một lúc yên lặng.:

- Anh ấy đã lên bỏ nó lại như là lời nhắn nhủ trước khi bị bắt đi. Người ta đem nó đến cho tôi lúc báo tin anh mất tích. Con dao bảo tôi là anh ấy còn sống.

- Từ đó đến giờ bà có nghe tin tức gì của ông ấy không? Tôi hỏi khi đã qua cơn xúc động.

- Không. Tôi luôn luôn hy vọng và chờ đợi. Nhưng mà... Bà dừng lại, chỉ vào lá cờ gấp để trên bàn: - Trước lễ Memorial Day năm nay, tổng thống Goerge W. Bush đã duyệt lại danh sách những quân nhân mất tích trong cuộc chiến Triều Tiên. Và ông ấy sai người đem đến lá cờ Mỹ này trao cho tôi cùng với lời tuyên bố là Steve đã chết. Tổng thống Bush cũng mời tôi đi Washington một chuyến để dự buổi lễ tuyên dương. Bà dừng lại một lát rồi nói giọng quả quyết: - Nhưng tôi vẫn không tin Steve đã chết!

- Điều gì làm cho bà nghĩ vậy? Tôi hỏi.

- Bởi vì chính phủ cũng chưa có thông tin gì về cái chết của Steve. Khi tôi hỏi nếu anh ấy đã chết thì bằng chứng đâu, hài cốt đâu, họ không có được câu trả lời. Tôi biết là vì thời gian quá lâu nên họ đoán vậy thôi. Hiện tại còn nhiều nghìn quân nhân Mỹ, MIA (Missing In Action) mất tích trong cuộc chiến Triều Tiên chưa có tin tức, nên tôi vẫn còn hy vọng.

Tôi đứng lên, bước lại ôm lấy vai người vợ lính tám mươi bốn tuổi, xúc động đến nghẹn lời. Sự thủy chung của người phụ nữ phương Tây đã quá bát tuần này cũng đâu thua kém người thiếu phụ trong "Hòn Vọng Phu" của Việt Nam tôi ngày trước.

- Laura, bà nói rất đúng! Tôi cũng nghĩ như thế! Tôi thì thắm bên tai bà. - Cho nên bà cần phải giữ niềm hy vọng ấy.

Người vợ của vị sĩ quan anh hùng đưa tay lên vỗ vỗ vào bàn tay tôi như muốn nói lời cảm ơn. Dưới ánh sáng của chùm đèn hoa thủy tinh kiểu cách treo trên trần nhà tòa xuống bàn ăn, những con dao xếp trên bộ móng tay bà Laura lấp lánh lung linh như những đôi cánh thiên thần, đang dang ra che chở cho niềm tin và hy vọng của bà.

Tôi đứng im bên bà một lúc. Trong cái tĩnh lặng của buổi trưa ngày đầu năm, tiếng củi cháy tí tách từ lò sưởi vọng sang cộng với tiếng gõ tích tắc của chiếc đồng hồ cổ trên tường, bình yên như một khúc hòa tấu êm đềm, sao tôi lại cảm thấy lòng mình sóng dậy.

Lát sau bà Laura mời tôi cùng bà dùng bữa. Bà nói năm nào vào ngày Tết Tây bà và các con cháu cũng đều làm tiệc kỷ niệm ngày cưới của bà rất linh đình thay cho tiệc Tết. Bữa trưa nho nhỏ này bà chuẩn bị chỉ để đãi tôi, tiệc dinner vào tối nay mới là tiệc chính. Sau đó thì cả nhà sẽ đi chơi xa.

Khi tôi từ già, Laura tiễn tôi ra xe. Trời đã quá trưa nhưng vẫn hiu hiu lạnh. Chúng tôi sóng bước trong hương gió đầu năm. Hương gió thoang thoảng nhẹ nhàng, quyến cùng mùi gỗ đốt từ lò sưởi trong nhà đưa vào không khí một mùi hương đặc thù mùa lạnh

- Lái xe cẩn thận! Bà nói và vẫy tay chào khi tôi ngồi vào xe.

Tôi hạ kính xuống vẫy lại bà. Xe ra khỏi cổng tôi vẫn còn thấy bà Laura đứng nhìn theo. Vạt áo đầm trắng của cô dâu năm xưa, sau cả nửa thế kỷ, vẫn bay bay trong cơn gió đầu năm. Hình ảnh bà Laura vẫn liêu xiêu, bà trông thật cô độc bên ngôi nhà to lớn và khu vườn rậm rạp thênh thang. Nhưng tôi biết, bà không cảm thấy cô độc tí nào. Bà đang sống với một niềm hy vọng vô biên. Niềm hy vọng có ngày được biết tin về Steve, chủ nhân của con dao xếp đồ gửi lại trên chiến trường trận Chosin, Korea.

Chúc bà may mắn. Tôi nói thầm và nhún ga.

Phương Hoa

Tết Dương Lịch 2015

QUÀ GIÁNG SINH TUYỆT VỜI

Bên cạnh món ăn truyền thống đêm Giáng Sinh, chị Bông bao giờ cũng kèm theo món ăn Việt Nam. Một nồi nước lèo nấu từ xương heo với nước luộc gà, váng mỡ gà vàng nhạt loang loáng; những viên giò sống nổi lênh bênh cùng những cọng hành lá xắt khúc. Nhìn vào là hình dung ra ngay một tô bún mọc ngon lành hấp dẫn. Bánh ngọt, trái cây, và chai rượu cùng những chén bát, ly tách sạch sẽ thơm tho nằm yên chờ người vào tiệc.

Chị Bông thấp thỏm ngó ra cửa, nói với chồng:

- Chắc Phong đi đón bạn gái sắp về anh nhỉ?

Anh Bông chưa kịp trả lời thì tiếng chuông cửa đã reo lên trả lời giùm; anh ra mở cửa. Hơi gió lạnh cuối tháng 12 được dịp thổi vào nhà cùng với Phong và một cô gái ôm trên mình một hộp bánh to.

Phong giới thiệu:

- Bố mẹ ơi, đây là Quỳnh Như bạn gái của con. Cô ấy cùng làm trong bệnh viện với con.

Cô gái e dè đề hộp bánh lên bàn và lễ phép:

- Cháu chào hai bác. Cháu chúc hai bác và gia đình mình Giáng Sinh vui vẻ. Đây là ổ bánh Giáng Sinh tự tay cháu làm xin được chung vui với bữa tiệc đêm nay.

Quỳnh Như mở hộp, bên trong là một chiếc bánh hình khúc cây thật đẹp. Nếu cô không giới thiệu thì ai cũng sẽ tưởng ổ bánh này mua ở tiệm. Bánh màu chocolate nâu tươi, lốm đốm những hạt đường bột trắng xóa như hạt tuyết.

Chị Bông hết ngấm cô gái đến ngấm ổ bánh và khen cả hai:

- Xinh đẹp quá. Bác cảm ơn Quỳnh Như.

Ben đã ăn mặc chỉnh tề, từ trong phòng đi ra chào bạn gái của anh. Ba đứa cùng đứng cạnh cây thông lấp lánh sắc màu hỏi thăm chuyện trò cùng nhau.

Mỗi năm cứ đến tháng 12 là chị Bông dọn dẹp lại góc phòng khách cạnh lò sưởi để đặt cây Giáng Sinh. Chị gọi đó là sự bận rộn và niềm vui cuối năm không thể nào thiếu.

Thằng con lớn Phong nói sẽ tặng cha mẹ một món quà Giáng Sinh đặc biệt, là dất người yêu về nhà trình diện. Lần đầu tiên gặp gỡ, chị Bông đã cảm thấy hài lòng với cô gái này.

Thằng út Ben chắc lại tặng gói quà gì đó cho bố mẹ như năm ngoái khi nó từ dorm trường ở Austin về nhà ăn lễ Giáng Sinh. Ben chưa đưa quà, chắc muốn bố mẹ bất ngờ.

Mọi người vào bàn tiệc, ăn miếng gà Tây đầu tiên Quỳnh Như đã khéo léo khen:

- Bác gái nướng gà Tây ngon quá. Hôm nào xin bác chỉ dạy cho con bí quyết của bác.

- Được rồi, bác tin là một cô gái khéo tay làm được ổ bánh khúc cây đẹp thế này thì nướng con gà Tây ngon sẽ dễ dàng.

Chị Bông nhìn Phong và nói:

- Bố mẹ cảm ơn con đã tặng một món quà Giáng Sinh tuyệt vời là đưa Quỳnh Như về giới thiệu với cả nhà chúng ta.

Bây giờ Ben mới nói:

- Tối nay con cũng có món quà Giáng Sinh đặc biệt tặng bố mẹ...

Mọi người cùng nhìn Ben chờ đợi và thắc mắc vì chẳng thấy gói quà nào cả. Ben trân trọng tiếp:

- Tháng 12 này con đã học xong thay vì đến tháng 5 của năm sau. Đó là niềm vui của con, là món quà con muốn tặng bố mẹ, đền đáp công lao bố mẹ đã nuôi con và khuyến khích con ăn học.

Chị Bông vui mừng và ngạc nhiên:

- Ủa, thế là thế nào? Vậy mà mẹ cứ tưởng tháng 5 của năm tới con mới ra trường.

Phong cũng vui mừng nói:

- Chúc mừng Ben đã trải qua 3 năm rưỡi để học xong bằng đại học 4 năm. Nghĩa là Ben học nhanh và xong sớm đó mẹ.

Chị Bông nghe thế thì lo lắng:

- Con học gấp gáp thế điểm tốt nghiệp có thấp không Ben? Như vậy tháng 5 tới mẹ không được dự lễ ra trường của con hả? Mẹ đã chuẩn bị quần áo đẹp mặc trong ngày ấy rồi.

Ben mỉm cười giải thích cho mẹ hiểu:

- Con tin là bố mẹ sẽ hài lòng vì điểm tốt nghiệp của con. Dù tháng 12 này con học xong, nhưng ngày lễ tốt nghiệp vẫn là tháng 5 của năm tới, bố mẹ phải đi dự với con ngày vui ấy chứ.

Chị Bông hớn hờ:

- Con làm mẹ bất ngờ quá, vui quá. Đúng là món quà đẹp mùa Giáng Sinh.

Về mặt Ben vẫn nghiêm trang, trân trọng:

- Món quà chưa kết thúc đâu mẹ ơi, còn nữa mà....

Chị Bông hỏi thăm dò:

- Chẳng lẽ con... có bạn gái như anh con và nay mai sẽ đưa về nhà giới thiệu?

- Con chưa có bạn gái. Con nghe lời mẹ bao giờ học hành xong, có công ăn việc làm mới có bạn gái như anh Phong mà.

Anh Bông sốt ruột giục con:

- Còn gì nữa con nói ngay đi, tin càng vui thì bữa tiệc Giáng Sinh đêm nay càng tung bừng.

Ben nhìn mọi người thấy ai cũng đang ngừng ăn háo hức chờ nghe. Ben hân hoan tiếp:

- Con học gần xong đã có mấy nơi mời phỏng vấn. Nhưng con đã chọn hãng Raytheon tại thành phố Richardson, tiểu bang Texas mình. Sau khi phỏng vấn họ offer việc làm và con đã nhận lời.

Mọi người cùng ò lên ngạc nhiên thích thú. Chị Bông mừng vui rối rít:

- Trời ơi, toàn là tin vui to lớn mà con giữ kín tới giờ mới nói, học xong sớm này, lại có job ngay này, mà cái hãng ấy nó trả lương con bao nhiêu một năm? Sao con không đợi phỏng vấn hết mấy chỗ kia rồi lựa chọn nơi nào trả cao nhất?

Anh Bông:

- Em chỉ tính toán tiền nong, chắc con nó chọn hãng này cũng có lý do của nó. Hãng Raytheon lớn chuyên làm đồ quốc phòng, oai ra phết.

- Bố mẹ ơi, chỉ vì một điều đơn giản là hãng Raytheon ở thành phố Richardson gần nhà chúng ta. Con không muốn đi xa nhà, xa bố mẹ đâu.

Chị Bông cảm động, môi cười mà nước mắt rung rung vì vui và thương lời nói chí tình chí hiếu của con. Anh Bông nói với vợ:

- Sang năm mới Ben bắt đầu đi làm, nó sẽ không là thằng Ben bé bỏng mà em từng chăm sóc nuông chiều nữa đâu nhé.

Chị Bông hãnh diện:

- Thằng con út của em vừa giỏi vừa ngoan không thua gì thằng anh nó. Ngày nó mới vào đại học, chọn ngành computer science, anh cứ lo ngành này ế ẩm học xong không ai muốn, trong khi em luôn ủng hộ và khuyến khích con học cái ngành mà nó yêu thích.

- Thì cuối cùng anh cũng chịu thua mẹ con em rồi mà. Con giỏi và ngoan là của chung anh và em chứ.

Anh Bông rót rượu ra những ly và mời:

- Nào cả nhà chúng ta cùng nhấp chút rượu thơm, trước là chúc mừng Phong với bạn gái Quỳnh Như và sau là chúc mừng Ben.

Mọi người cùng nếm rượu, ăn gà Tây. Anh Bông lại cười tươi:

- Sau hai món quà Giáng Sinh của hai con, bố cũng có quà để khoe với cả nhà nè. Đây là quà của người ta tặng bố, tặng một người đưa thư. Bố xin tặng lại cho cả nhà chúng ta.

Chị Bông nói đùa:

- Chắc của mấy bà góa chồng, ế chồng mua tặng cho anh mailman đẹp trai đây?

Anh Bông đi vào trong và lấy ra mấy gói quà lần lượt để ra bàn:

- Bố đi bỏ thư hàng ngày, suốt nhiều năm nay những khu nhà đầu đó đã là hàng xóm của bố,. Những người nhận thư nào đó, có người thành bạn quen, dù chỉ gặp nhau tình cờ trong phút giây. Mỗi năm nhân dịp lễ Tạ On đến Giáng Sinh thế nào bố cũng nhận quà từ những nhà ấy, những người ấy. Đây là hộp kẹo chocolate, hộp bánh và có vài gói quà bố chưa mở ra. Dù chỉ là những món quà nhỏ bình thường nhưng bố biết là chân tình của người tặng.

Chị Bông nhìn mấy hộp quà chưa mở và đoán:

- Thế nào cũng có gói đồ ấm của bà Amy, năm nào cũng tặng ông đưa thư này mấy đôi vớ và chiếc khăn quàng cổ.

Quỳnh Như chăm chú lắng nghe, cô lên tiếng:

- Con nghĩ bác là người đưa thư chăm chỉ với công việc và tốt với mọi người nên mới được người ta quý mến thế.

Chị Bông lúc này hãnh diện con, bây giờ hãnh diện chồng:

- Đúng thế cháu ơi, ông mailman này đã đưa thư tận tay cho người già cả ngồi xe lăn trong nhà vì họ thật khó khăn khi ra check hộp thư. Ông cũng chẳng bao giờ ngại ngần hay than thở khi đưa thư đến địa chỉ hẻo lánh, khó khăn, có căn nhà nằm cheo leo trên quả đồi dốc phải bước ngược lên mấy chục bậc thang có khi chỉ bỏ vào hộp thư của họ mấy tờ báo quảng cáo.

Phong khen người yêu:

- Em thông minh ghê, nhận xét về bố anh không sai tí nào.

Chị Bông giờ cao ly rượu:

- Bây giờ chúng ta lại nâng ly chúc mừng bố nhá các con.

Anh Bông thêm vào:

- Chúc mừng mẹ các con nữa mới công bằng, một phụ nữ đảm đang, vừa đi làm vừa lo toan việc nhà, chồng con.

- Vâng chúng con xin chúc mừng Giáng Sinh vui vẻ với cả nhà chúng ta.

Chị Bông đợi tiếng reo vui ngừng mới âu yếm tiếp:

- Ai ngán món gà Tây muốn thay đổi mùi vị quê hương thì có tô bún mọc đang chờ đây nhé... và chốc nữa mẹ sẽ cắt bánh Giáng Sinh khúc cây của Quỳnh Như để mời cả nhà thưởng thức tráng miệng.

Anh Bông hưởng ứng:

- Em ơi, làm cho anh một tô bún mọc. Chúng ta đã có những món quà tuyệt vời trong mùa Giáng Sinh này. Thật là một mùa Giáng Sinh vui vẻ và hoàn hảo.

Nguyễn Thị Thanh Dương

December 26, 2023

BEO HAY SƯ TỬ?

Con beo la có chi ghen?

Ôi! Em sư tử quá quen bển... gặm!

Anh đi theo, chỉ âm thầm

Nó đâu ngất véo tím bầm như em.

- Thôi đừng la hét mệt thêm

Beo la, sư tử đều rêm tai chàng

Thà la, lừa, hoẵng, nai... hoang

Hiền lành, anh cưới đảng hoàng. Yên thân!

Á Nghi, 26.12.2023

* Beo la (Bella)

CHUỘT NHẮT THÔI CÙNG!

Nhà nuôi sư tử đã nghèo

Thêm chi... mèo nữa? Lương nhiều cho vừa?

Em hăm: - Mèo, chó khó ưa!

Anh mê chuột... nhắt*, xin chừa cho nhen!

Á Nghi, 26.12.2023

*Chuột nhắt: mouse

NÂM VÔNG

Vông đưa kẹo kẹo ru người

RỪNG MÌNH

Em cười duyên, liếc bén dao
Anh về cả tháng lao đao chữ tình
Trái tim rướm máu thất kinh
Thuốc chi cầm máu? Trường sinh cưới nàng!
Á Nghi, 25.12.2023

EM HAM CÁNG NGỒ

Ham chi em sắc đồ hường
Mà em lên tỉnh, diện? Nường công nương:
Khúc dư lướt thướt phết đường
Khúc cần che kín lại... nường người xem?
Á Nghi, 25.12.2023

Em không đình chiến, biếng lười nấu ăn
Kiều này long thể bất an
Tim... hoàng hậu khác hỏi han đỡ... buồn!
Á Nghi, 26.12.2023

HƠI ẨM CỦA ANH!

Người sao chao... chao... chao?
Thân như bay cao cao,
Trần nhà đảo đảo đảo,
Ôi chao là nhức đầu!

Nhớ anh đến ghen ngào
Buổi chiều buồn biết bao
Lại mượn anh chiếc áo
Còn hơi ẩm hôm nao.
Á Nghi, 25.12.2023

BỮA TIỆC GIÁNG SINH NHIỆM MÀU

Chị Bông đã chuẩn bị sẵn hai chậu hoa Trạng Nguyên và ổ bánh Giáng Sinh đặt ở tiệm để mang đến nhà sui gia tương lai Brown. Họ trân trọng mời anh chị Bông tới dự bữa tiệc Christmas Eve dinner. Chị Bông ngắm hai chậu hoa tươi đẹp, kể với chồng:

- Khiếp, chợ búa cái gì cũng lên giá, bó hành lá vớ vẫn cũng 1 đồng, bó sà-lách 4 đồng. Mấy chậu hoa này cũng lên giá đắt hơn năm ngoái. Nhưng em thà nhịn ăn không thể thiếu hoa. Em đã mua 4 chậu hoa, nhà mình hai còn hai chốc nữa đem tới sui gia. Sang năm chúng nó cưới nhau con gái mình sẽ là con dâu người ta. Em hào hứng đi dự tiệc vì chỗ tình thân chứ em chả ăn nổi mấy món đồ Mỹ của họ đâu.

Anh Bông băn khoăn:

- Anh lo quá, em không thích ăn đồ Mỹ lại được người Mỹ mời ăn, không biết sẽ ra sao?

Chị Bông chớp chớp mắt cảm động:

- Anh lo em đói bụng hả? Em thử sẵn món tôm rim ba rọi ở nhà, lát về ăn cơm rồi.

- Anh không rảnh lo cho em đâu nhé, mà lo mất lòng anh chị Brown kia nếu họ thấy em hững hờ với món ăn của họ.

Chị Bông cụt hứng. Anh Bông cẩn thận dặn dò:

- Em phải lịch sự ăn tất cả những món chủ nhà chiêu đãi, đừng có ỏng eo có chấp như ở nhà chê món ăn của Mỹ. Mà lạ thật cái gì em cũng thích made in USA, ngày thi đấu quốc tịch Mỹ em mừng hóm, con gái lấy chồng Mỹ em ủng hộ nhiệt tình nhưng đồ ăn Mỹ em lại chê. Em chỉ ăn mấy cái hot dog, mấy hamburger, mấy đùi gà tắm bột chiên, chưa biết gì nhiều về ẩm thực người Mỹ mặc dù anh và con gái từng rủ em đi ăn những nhà hàng Mỹ nổi tiếng để em khám phá có gì ngon nhưng em vẫn không thay đổi. Một là em khó tính hai là em thành kiến ba là khẩu vị em... bất bình thường.

Chị Bông phân bày:

- Anh ạ, món ăn mà nêm mùi vị lạ là em không ăn được rồi. Thí dụ họ nêm mấy cọng parsley thì em nhớ... cọng ngò rí của mình. Mấy món anh vừa kể cũng đủ "tiêu biểu" cho đồ ăn Mỹ dở ẹc rồi; cũng như bát bún riêu, cái bánh xèo bình dân rẻ tiền của người Việt cũng đủ "đại diện" cho

cái ngon món Việt rồi. Thiếu gì người Việt sống ở hải ngoại mà vẫn không ăn nổi đồ bản xứ chỉ ăn món quê mình.

Chị Bông chứng minh:

- Có hai vợ chồng nhà kia từ Canada bay về Việt Nam. Khi kiểm tra hành lý, chó nghiệp vụ phát giác ra “mùi lạ” nên an ninh phải xem lại hành lý trước khi máy bay cất cánh. Thì ra bà vợ đã mang theo cả chục ổ bánh mì thịt để lên máy bay... ăn dần. Trong phi trường và trên máy bay thiếu gì món ăn nhưng bà Việt Nam chỉ muốn ăn món Việt Nam nên mới ra nông nổi. Vì bà mà chuyên bay phải cất cánh trễ nửa tiếng.

Anh Bông lăm bắm:

- Mùi nước tương xịt vào bánh mì bốc ra ai mà chịu nổi, bà này dở hơi... giống như em.

Chị Bông kể tiếp:

- Năm trước một chị kể trên diễn đàn chuyến du lịch Châu Âu của nhóm bạn bè chị ấy, họ không thích ăn những món của Tây nên mang theo một nồi cơm điện nhỏ, ít gạo và thức ăn khô như thịt heo chà bông, tôm khô chà bông, còn xì dầu dưa leo thì mua tại chợ Việt ở Pháp. Ngay giữa thủ đô Paris hoa lệ các bà nấu cơm và... lén lút ăn trong phòng khách sạn, vừa được ăn món ngon lành vừa tiết kiệm khối tiền. Nhưng chụp hình thì quần áo đẹp lịch lãm xách bóp hàng hiệu on-sale đứng bên cạnh các cửa hàng sang trọng đình đám cứ làm như các bà mới shopping từ trong cửa hàng ấy ra.

Anh Bông kêu lên:

- Ở Pháp, ở Châu Âu có món bánh mì baguette và pate người Việt đều thích, sao các bà ấy không ăn mà phải vác cả nồi đi nấu cơm hờ trời?

- Nhưng không lẽ ngày nào cũng ăn bánh mì pate? Trong khi cơm gạo Việt ngày hai bữa không bao giờ ngán. Thế mới kỳ.

Anh Bông cũng chứng minh:

- Con gái mình sinh ra ở Mỹ dù em đã cho nó ăn đồ Việt Nam từ nhỏ nhưng lớn lên nó vẫn thích đồ ăn Mỹ, đề huề cả hai thứ Việt Mỹ thế mới tuyệt vời, ai như em cứ khư khư món ăn Việt ngon nhất thế giới. Nói chuyện với người Mỹ nào em cũng tự hào khoe chả giò chiên giòn, phở bò tái nạm gầu gân sách, gỏi cuốn tôm thịt.

Nhắc đến con gái anh Bông nhớ ra kể tiếp:

- Em cố nhồi nhét các món ăn Việt Nam để dụ dỗ con kẻo mất gốc, món ăn Việt là linh hồn dân tộc Việt, đến nỗi mấy lần con gái đòi ra ở riêng vì ở với mẹ nó lên cân vù vù và cứ phải ăn hoài các món Việt của mẹ... phát ngán. Tổng thống Obama dạo đến thăm Việt Nam cũng ăn bún chả Hà Nội đấy. Em hãy theo gương ông ấy ăn đồ Mỹ đáp lễ đi.

- Ôi, đoàn tùy tùng Mỹ Việt đưa tổng thống Mỹ đi ăn một món ăn truyền thống của người Việt xã giao cho phải phép. May lắm ông Obama ăn mấy miếng thịt nướng chứ làm gì có chuyện ông ấy ăn cả đĩa bún chả và xì xụp húp nước mắm như người Việt Nam chúng ta. Em sống ở Mỹ mấy chục năm mà không thể nào ăn điếm tâm nổi với món cereal chế sữa tươi đây nè.

Chị Bông vui vẻ và tự tin:

- Nhưng mai mốt em sẽ huấn luyện cho con rể Mỹ này, cho cháu ngoại này và biết đâu cả anh chị sui gia Brown này sẽ ăn và thích mê đồ Việt Nam luôn. Anh chờ xem.

.....

Bàn tiệc nhà Brown bày ra thật lộng lẫy, nhưng nhìn con gà tây quay vàng giữa bàn chị Bông ngao ngán ao ước phải chi là con gà ta hấp muối hay gà xôi mỡ. Nhìn món thịt bò nướng lò trái nấm bày trên mặt, chị Bông ước gì nó biến thành tô bò kho hay tô bún bò Huế. Nhìn đĩa salad trộn đủ loại rau củ gì đó chị Bông tiếc thắm và ước gì đó là đĩa gỏi ngó sen tôm thịt rắc rau răm đậu phộng rang lên trên thì ngon biết mấy. Liếc nhìn trên quầy chai rượu Whisky để sẵn lát nữa

chủ nhà sẽ pha chế cocktail chị Bông cũng chẳng màng, lại dẫu tiếng thờ dài và ao ước phải chi đó là ly chè sương sa hột lựu hay ly chè bà ba bánh lọt cho đã thèm.

Vợ chồng chị Bông ngồi đối diện vợ chồng Brown, con gái và con rể tương lai của nhà chị ngồi bên nhau. Bữa tiệc Giáng Sinh gọn nhỏ ấm cúng không khí gia đình.

Chủ nhà phục vụ khách tận tình, Chị Brown cắt lát gà tây vào đĩa cho chị Bông. Món gà tây nướng chị ăn nhiều lần mỗi dịp lễ Tạ Ơn và Giáng Sinh chẳng ngon lành gì nên cố dẫu nổi ơ hờ khi ăn miếng gà tây nướng tối sốt bơ này. Nhưng đến món thịt bò nướng lò thì bất ngờ với chị Bông, rất ngon, thịt bò chín mềm vẫn giữ vị ngọt đậm đà của thịt và thơm mùi hạt tiêu cay. Củ khoai tây nướng đi kèm theo món bò đốt lò tưởng “vô dụng” với chị Bông thế mà khi chị Bông mở lớp giấy bạc ra, mùi thơm khoai nóng ăn thử cũng phải khen thầm làm cách gì mà khoai ngon đến thế. Chị Brown hãnh diện nói về món khoai tây nướng của chị:

- Khoai tây Idaho nướng rất ngon, chúng tôi nhét vào củ khoai vừa nướng xong một chút bơ và bacon băm nhuyễn nên khoai mềm mà thơm béo ngát ngây.

Món baby salad trộn với pecan, cherries khô và cheese, tưới nước gia vị dầu giấm gì đó thì chị Bông chịu thua chỉ ăn lấy lệ cho chị Brown vừa lòng. Khi cầm ly cocktail trên tay chị Bông không dám coi thường nữa, này giờ chị đã... choáng váng vì thịt bò nướng, khoai tây nướng rồi nên chị trân trọng nếm chút thơm mát, chút vị ngọt cay nồng của Whisky với syrup và cảm thấy một chút lâng lâng dễ chịu vô cùng.

Tới món popcornopolis trắng miệng, chị Bông nghĩ thầm người Mỹ lạ thật món “bắp rang” trẻ con cũng hiện diện trên bàn tiệc Giáng Sinh. Chị nhón một hai hột bắp ăn cho phải phép, thấy ngon ngon, những hột bắp rang thấm caramel và chocolate vừa mềm vừa giòn thật tuyệt vời.

Ồ, thì ra có những món Mỹ ngon mà hôm nay vì cả nể chủ nhà là sui gia tương lai chị Bông mới ăn và biết đến. Những món này chẳng cao sang đắt đỏ gì chỉ tại chị không quan tâm đến chúng mà thôi. Hôm nào chị sẽ xin chị Brown recipe làm món thịt bò nướng lò xem sao.

Dân tộc nào cũng có nhiều món ăn, ngon hay dở là tùy ý thích mỗi người. Chị Bông yêu thích món Việt nhưng cũng có nhiều món Việt thuần túy chị không ăn nổi như tiết canh, thịt chó, mắm tôm, mắm cá. Nhìn chậu mắm tôm, chậu mắm cá bày ngoài chợ chị đều né tránh xa, chưa một lần nếm thử trong đời.

Trong khi chị Brown chăm sóc và nói chuyện với chị Bông thì câu chuyện giữa anh Bông và anh Brown, giữa đôi trẻ vẫn rộn ràng bữa tiệc. Thịnh thoảng chồng và con gái lại quay qua chị Bông nói chuyện đôi câu và mỉm cười hài lòng. Họ tin rằng từ hôm nay chị Bông sẽ không thành kiến món ăn Mỹ nữa. Những món Việt vẫn ngon nhưng bên cạnh đó cũng có những món ngon của các dân tộc khác mà chúng ta chưa quen ăn hay chưa có dịp dùng đến mà thôi.

Một bữa tiệc Giáng Sinh thật vui với mọi người và thật nhiệm màu đối với chị Bông.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Dec. 1, 2023)

CHUYẾN BAY ĐÊM GIAO THỪA.

Chuyến bay dừng lại ở Chicago,
Khi ngoài kia bắt đầu cơn bão tuyết,
Người ta tạm hoãn chuyến bay nối tiếp,
Đêm cuối cùng, đêm cuối tháng Mười Hai.

Phi trường đông người trong đêm Ba
Mươi,
Kẻ đi người đến một nơi nào đó,

Em đã thấy những ánh mắt mỗi mòn,
Nhìn về phía cửa máy bay hi vọng,
Chốc nữa đây cửa đi vào mở rộng,
Như cánh cửa đời em đã gặp anh.

Người ta chờ đợi để gặp người thân,
Vượt bao dặm đường chân mây đầu gió,
Giọt cuối cùng ly cà phê còn đó,
Em còn đây với nỗi nhớ đầy thêm.

Chuyến bay đi qua những ngày tháng cũ,
Bước sang năm mới mình sẽ gặp nhau.

Nửa cuộc hành trình chưa thấy anh đâu,
Phi trường lạ người dung xa vời vợi,
Quán cà phê đông người vào chờ đợi,
Có cả em đếm từng giọt thời gian.

Chiếc áo khoác không đủ làm ấm em,
Túi hành lý như một người lưu lạc,
Cà phê thêm đường mà sao vẫn nhạt,
Ly cà phê bắt đặc dĩ không ngon.

Người ta vừa gọi lên chuyến bay đêm,
Và có lẽ cũng là chuyến bay cuối?
Những hành khách kéo hành lý rất vội,
Bỏ ghế ngồi bỏ khoảng trống bơ vơ.

Em bỏ lại ly cà phê hững hờ,
Bỏ lại tâm tư quán khuya gió lạnh,
Đám đông đi vào, phi trường dần vắng,
Người lao công quét bụi rác cuối cùng.

Trong máy bay dù muộn còn hơn không,
Hành khách gần nhau chúc nhau năm mới
“Happy New Year” giữa trời đêm tối,
Em đang về, tình sẽ mới bên anh.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Xương - NGHĨ VỀ SINH NHẬT 75

Chẳng màng gian khổ quyết vì con
Vất vả bao năm quây gánh tròn
Trường học ung dung êm ái bước
Đường đời cơ cực dầm gai mòn
Ông Nghè ông Công công danh rạng
Y/Được, danh nhân sự nghiệp son
Sinh nhật bảy lăm(*) tâm mãn nguyện
Chờ ngày lá rụng biết mình... gone(**)
Kiều Mộng Hà
Dec21st2023
(*)Dec31st1948
(**) động từ To Go

Họa - SINH NHẬT 75 (Thủ vĩ ngâm)

Hạnh phúc vui tràn với các con
Từ lâu bốn phận gánh vai tròn
Thương chiều dạy dỗ ra công vượt
Giáo dục chăm nom bỏ sức mòn
Sớm tối lo toan mờ trí não
Đêm ngày sắp xếp nhật môi son
Bảy lăm hiếu từ mừng sinh nhật
Hạnh phúc vui tràn với các con.

Minh Thúy Thành Nội
Tháng 12/21/2023

Họa - LÒ ĐỒ ĐÃ ĐẾN 75!

Chúc tụng bà Hà (*) với cháu con
Hy sinh tận tụy đã vuông tròn
Từ đây bớt cực trèo đường dốc
Mãi mãi thêm vui dạo lối mòn
Trí não thành thơ vụn ánh đạo
Thân hình khỏe mạnh tạo nét son
Vừa thêm một tuổi thêm thông thái
Hãy cứ vui nhiều trước lúc... gone!
PThuy
12/21/2023
(*) Kiều Mộng Hà

Họa - BƯỚC SANG BẢY BÓ

Sắp sang bảy bó, vẫn còn son
Đầy đó vui chơi gót chừa mòn
Tối tối lên giường o một giấc
Ngày ngày xuống phố nhậu vài lon
Ai người kham khổ gây xơ xác
Duy mỡ thành thơ béo bự tròn
Bảy, tám, chín, trăm nào có ngại
Cứ vui cho đến cuối, rồi gone!
Thúy M.
12/2023

MERRY CHRISTMAS & A HAPPY NEW YEAR!

Tôi nắn nót từng nét chữ vụng về trên Christmas card, chúc mẹ thật nhiều sức khỏe, thật nhiều niềm vui bên những người bạn thân yêu của mẹ trong ngày Giáng Sinh. Cần thận xếp tấm card với tất cả lòng yêu thương gửi gắm đến mẹ, bỏ vào bao thơ, dán lại, gửi bưu điện ngay chứ không thì sẽ không kịp. Giáng Sinh chỉ còn vồn vện mười ngày nữa thôi.

Năm nay tôi lại không có mặt bên mẹ, chắc mẹ sẽ buồn và thất vọng lắm, nhưng tôi không thể nào làm khác hơn!

Từ khi mới sinh, tôi vẫn quen với tấm hình duy nhất của người đàn ông trên bàn thờ mặc bộ đồ lính VNCH với một bông mai bạc gắn trên vai áo. Rất oai hùng!

Lớn một chút, tôi mới hiểu đó là bố tôi đã từng đi lính VNCH để bảo vệ tổ quốc. Sau khi miền Nam bị cưỡng chiếm, bố bị đi “học tập cải tạo” 6 năm. Khi được thả về, bố vượt biên đến bốn năm lần mới qua được Pulau Bidong.

Gặp mẹ trên đảo, hai người yêu nhau, rồi sang Mỹ làm đám cưới, khi bố đã hơn 40 tuổi.

Vì đi tù ở khu rừng thiêng nước đọng, làm việc nhiều, nhịn đói, nhịn khát; ăn uống qua quýt, toàn là sắn và khoai, có khi ăn cơm độn bobo, sạn lẫn trong gạo, nhiều lúc cắn nhầm thì gãy răng, nuốt nhầm thì đau bụng lăn lộn mà không ai cho thuốc men; đi ngoài ra máu cũng ráng chịu. Khi qua Mỹ, cơ thể ngày càng yếu, bố sống không thọ, đã qua đời ở tuổi 48, bố lại mẹ mới 35, còn tôi chỉ mới 4 tuổi.

Trước khi mất, bố đã trần trối với mẹ: “Nhất định nuôi thẳng cu cho lớn khôn, thành tài và không để nó đi lính! Cho dù ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng tránh nhập ngũ vì sẽ làm cho con người ta hận thù, tổn hại tinh thần, sức khỏe... Hãy hứa với anh nhé!”

Hình ảnh bố cương trực, người trai của sông núi thưở ấy chắc phải đẹp và can trường lắm, tôi tìm thêm sách vở đọc về người lính sĩ quan của những năm 1965, càng khâm phục và hãnh diện được làm con trai của bố hơn nữa.

Có một lần trường học tổ chức cho chúng tôi, những em học sinh viếng trại quân binh ở thành phố Westpoint, New York, để biết thêm cách sống, sinh hoạt, sự hy sinh của những người lính, và để thấy rõ sự linh động cho một môn học. Tôi được thấy tận mắt từng đoàn quân binh tập bước chân đi thật đều đặn, kỷ luật. Những động tác chào, tuy nhỏ nhặt nhưng dứt khoát và oai hùng làm sao ấy, đã thấm nhuần vào đầu óc non nớt của cậu bé 10, 12 tuổi. Sự khát khao được vào quân đội Mỹ như ngọn lửa nhen nhúm vào trong tim lúc nào không hay và thôi thúc khôn nguôi!

Lần sinh nhật của tôi, mẹ dắt vào hàng Toy'r Us để mua quà sinh nhật. Mẹ lấy ra cả khối đồ chơi cho tôi chọn: nào là ống nghe của bác sĩ, cái kim nhỏ răng, khẩu súng trường, cái chảo nấu đồ ăn, cây bút chì, cái bàn máy tính computer... Tôi sung sướng tung tăng chọn ra hai thứ, mỗi tay cầm một cái: kim nhỏ răng và khẩu súng trường. Mẹ giật mình lấy khẩu súng vớt ra xa. Tôi dậm chân khóc, nhất định chạy nhặt lại khẩu súng cho bằng được. Năm ấy tôi lên 6.

Từ lúc đó, mẹ cẩn thận coi chừng tôi thật kỹ, không cho tôi xem những bộ films kích động mạnh, bắn súng, chém giết, mà chỉ xem những băng hoạt hình nhẹ nhàng, yêu thương ở lứa tuổi tôi.

Tập cho tôi chơi với các bạn hiền tốt ở trường, hướng cho tôi trở thành người có ích cho xã hội và biết giúp đỡ người chung quanh.

Cuối năm 16, sắp vào 17 tuổi, sau khi đi học về, thấy mẹ đang làm cơm trong bếp, tôi vút cặp ngoài salon, chạy vào ôm mẹ:

- Mẹ ơi, thằng Timy trong lớp con sẽ đăng ký quân đội Hoa Kỳ... Mẹ cho con đi với nó nhé?
- Không thể được, con còn nhỏ đang đi học sao lại đi lính? Con...
- Mẹ đừng lo, con đăng ký đi lính nhưng sẽ vẫn tiếp tục đi học.
- Mẹ không muốn con đi lính con hiểu không? Bố đã dặn mẹ phải nuôi con đi học, ra trường thành người tốt có ích cho xã hội, không được đi lính!
- Tại sao? Tại sao lại không được đi lính? Đi lính cũng có ích cho xã hội vậy, sẽ bảo vệ nhân dân, bảo vệ tổ quốc... như bố!
- Không thể nào được, con chưa hiểu đó thôi! Con có thấy bố đi lính ở một chế độ, sau này chế độ đó không còn nữa bố phải trả giá bằng cả cái mạng đó sao? Mình sống ở nước Mỹ được tự do, tại sao con không học thành bác sĩ, kỹ sư như bao người khác mà phải đi lính chứ? Ai bắt con phải lấy cái nghề hy sinh mạng sống của mình như vậy? Lỡ họ điều con qua mấy nước Trung Đông đánh nhau thì sao? Mẹ chỉ có mình con thôi! Mẹ không bằng lòng!
- Mẹ! Mẹ nghe con nói đây, con hứa sẽ học thành nha sĩ nhưng con muốn được vào lính. Con sẽ vừa đi học trường, vừa tập hành quân như những anh lính trong quân đội vậy. Đó là ước nguyện của con, mẹ bằng lòng nhé mẹ.

Mẹ giận tôi, không nói gì nữa bỏ vào phòng ngủ.

Tôi nhìn lên hình bố vừa thăm thì vừa đưa tay vuốt mặt bố:

- Bố ơi, hãy đổi ý cho con được nhập ngũ nhé. Con hứa sẽ cố gắng học giỏi, sẽ làm nha sĩ giúp ích cho người dân, cho bố mẹ vui lòng.

Trong lớp khá nhiều bạn Mỹ nhập ngũ khi vừa mới 17 đúng, tụi nó vẫn đi học. Lâu lâu thấy chúng nó vào trường với bộ đồng phục màu xanh lá cây trộn lẫn vằn vện màu nâu đen của đất đá, đầu đội mũ beret, chân đi boots ống cao, nhìn thật oai phong. Sau những buổi tập quân sự bò lê, trườn sát, nhảy xào, ... chúng nó càng cứng cỏi, da ngăm đen lẫn với màu đỏ của nắng cháy làm hấp dẫn tôi thêm nữa.

Tôi không thể chờ lâu hơn nữa. Biết nếu có xin mẹ hoài cũng không được, tôi đánh bạo, tự đem nộp hồ sơ vào quân đội và bắt đầu làm những bài kiểm tra về sức khỏe. Vì còn tuổi vị thành niên, dưới 18 tuổi, tôi cần phải có chữ ký của mẹ, phải làm sao đây? Buổi tối về, tôi cùng ăn uống với mẹ, hai mẹ con nói chuyện thật vui, bất chợt tôi nói vu vơ:

- Nếu một ngày nào đó mẹ ăn cơm một mình, không có con thì mẹ có buồn không?

Mẹ nhìn tôi một lúc rồi cười vang lên như dấu cái buồn cho riêng mình:

- Con tưởng mẹ lúc nào cũng phải cần có con hay sao? Con còn phải có cuộc sống của riêng con, tương lai của con. Nếu một mai con đi học xa ở một tỉnh khác thì mẹ sẽ phải ăn cơm một mình thôi! Cuộc đời là thế, không lo!

- Mẹ ... không buồn và giận con hả?

Mẹ ôm lấy tôi như đứa con nít:

- Giận gì mà giận! Mẹ sẽ rất vui nếu con làm nên sự nghiệp của riêng mình. Mẹ bằng lòng ở một mình và có niềm vui khác với các bạn của mẹ, có sao đâu! Miễn sao lâu lâu con về thăm mẹ, hay phone cho mẹ là được rồi.

Hôm đó thấy mẹ vui, tôi lấy từ trong cặp ra tờ đơn xin nhập ngũ vào quân đội, rón rén để lên bàn, năn nỉ mẹ:

- Mẹ hãy đọc và ký tờ consent form này cho con nhe.

Mẹ cầm đọc, mặt từ đỏ từ vui sang nghiêm trang:

- Mẹ nói mãi con không hiểu hả? Bố đã trần trời nói không muốn con vào lính mà con không nghe lời hả? Mẹ sẽ không ký đâu!

- Nếu mẹ không ký con sẽ chờ đúng 18 tuổi để tự mình đăng ký đó.

Mẹ ngược mặt nhìn tôi vừa buồn, vừa thất vọng lẫn tội nghiệp đưa con trai duy nhất.

Rốt cuộc mẹ vuốt tóc tôi:

- Thôi, con cứ đi ngủ đi, mẹ suy nghĩ đã...

Sáng hôm sau thức dậy, tôi đã thấy tờ đơn đã ký để trên bàn salon. Mẹ đã đi làm từ sáng sớm. Tôi hôn lên chữ ký trên tờ giấy, mừng quá nhảy cẫng lên như đứa con nít. Tôi đến bên bàn thờ của bố tâm sự:

- Bố ơi, con cảm ơn bố, cảm ơn bố rất nhiều đã run rủi cho mẹ chịu ký đơn cho con. Con biết điều này làm bố mẹ không vui, nhưng con yêu được làm người lính, được đứng vào hàng ngũ của quân đội, được mặc bộ đồ quân binh oai hùng như bố để bảo vệ đất nước... Con hứa sẽ học ra nha sĩ quân đội để dùng đôi tay và khối óc này phục vụ quân đội. Bố! Tha lỗi cho con đã đi ngược lại điều bố muốn nhe!

Kể từ ngày nhập ngũ vào cuối mùa thu, những tân binh không được về phép mà phải tập luyện liên tiếp kéo dài từ 4 đến 6 tháng, bù vào khoảng thời gian mà chúng tôi đã mất ở đại học. Vào trường quân sự phải tập trườn, bò, lết, trèo, ... Có lúc mới 4 giờ sáng, khi nghe tiếng còi hụ tất cả phải thức dậy, làm giường thật thẳng tắp, không một chút vết nhăn nào cả, làm vệ sinh, mặc quần áo thật nhanh và chỉnh tề ra xếp hàng bên ngoài sân. Có một tên tân binh mới được 17 tuổi một ngày, mắt nhắm mắt mở thế nào mà chân phải mang một chiếc boot, chân trái mang chiếc giày thường, hẳn bị anh chỉ huy bắt phạt nhảy xỏ 5 vòng cả một khoảng sân thật rộng.

Chúng tôi tập chạy ban đầu 5km, sau đó tăng dần lên 10km với chiếc ba lô nặng sau lưng. Lúc đầu tôi mệt nhoài, thở không ra hơi, chóng mặt muốn xỉu, tưởng sẽ bỏ cuộc nhưng dần dần thân thể đã quen được với lối tập luyện khổ nhọc này, tôi có thể chạy xa hơn với sức nặng 30 kg trên lưng. Chúng tôi được tập khâu vá quần áo, ủi đồ, giặt đồ, lau giày, làm cơm. Đây là những công việc của mẹ mà tôi chưa bao giờ đụng đến nên khi tôi tập vá áo, hai hàng nước mắt chảy xuống ướt cả mặt vì nhớ công lao mẹ đã nuôi, đã khâu vá áo cho tôi mỗi khi tôi chạy nhảy rách quần áo lúc còn nhỏ. Từng miếng sandwich kẹp thịt cũng được mẹ làm cho, nay phải tự làm, tôi thấy mình thật may mắn và tình yêu thương, biết ơn mẹ dâng trào trong tim.

Sau ba tháng tập luyện chuyên sâu trong quân đội, tôi mong ngóng ngày về, chưa bao giờ tôi xa mẹ lâu đến thế. Mong được nhìn thấy mẹ, được ôm lấy mẹ bằng da, bằng thịt và hít hương thơm nhẹ từ mái tóc dài của mẹ.

Nhưng một buổi tối, tiếng còi hụ tập họp tất cả những tân binh, họ ra lệnh phải ở lại trại qua mùa Giáng Sinh! Tôi nghe mà điếng cả lòng, thất vọng vô cùng, thấy tim đau thắt lại, hình ảnh mẹ hiện ra trong đầu lờ lờ bên cửa sổ ngóng trông tôi. Bất giác giọt nước mắt lăn xuống má, tôi vội chùi ngay sợ có ai thấy lại bảo tôi quá tình cảm ủy mị. Tôi cắn răng chịu đựng cho cảm xúc qua đi, thầm nghĩ chắc họ muốn thử thách lòng can trường của những tân binh trẻ tuổi!

Trong trường học quân sự, một cây thông thật, cao vút được dựng lên, với một ngôi sao to lấp lánh trên ngọn, xung quanh được bao quanh bởi những dây đèn đủ màu xanh đỏ vàng chớp nháy thật rực rỡ. Dưới gốc cây cả ngàn gói quà cho các tân binh để đón chào họ đến trường quân sự

năm đầu tiên, hưởng mùa Christmas xa nhà đầu tiên và cùng các chiến hữu đón ngày Chúa sinh ra đời đầm ấm bên nhau. Bên cạnh cây thông với những ánh điện tỏa sáng ấy, một hang đá với máng cỏ, bên trong có tượng chúa Hài Đồng, tượng Đức Mẹ Maria, xung quanh là những thiên thần, tượng Ba vua, thánh Giuse, những chú lừa rải rác.

Ban hậu cần để nhạc “We Wish You A Merry Christmas... And A Happy New Year”

Ai nấy đều vui, hơn hờ khi nghe bài hát này, chỉ riêng tôi đứng xa xa nhìn mà cảm thấy thật vô vị.

Những mùa Giáng Sinh năm trước tôi đều nghe bài hát này, cảm thấy Giáng Sinh là mùa gia đình đoàn tụ quây quần bên nhau, nhưng hôm nay xa nhà, xa mẹ đã hơn 3 tháng, tôi thấm thía nỗi nhớ nhà, nhớ mẹ vô cùng! Nhưng tôi vẫn không hối hận với quyết định của mình đã chọn. Tôi thầm hát nho nhỏ: “Mom, I wish you a Merry Christmas and all the joy, peace, love at this time.”

Thiệp Giáng Sinh đã gửi đi rồi, chắc mẹ đã nhận được. Mẹ buồn lắm, nhưng sẽ chịu đựng cho qua thôi, tôi phải tuân thủ chỉ thị cấp trên!

Đúng vào đêm 24 tháng 12, ngày Lễ Vọng (Christmas Eve), 12 tiếng chuông nhà thờ vang lên ở đâu đây, hồi hộp đứng bên ngoài ngôi nhà thân yêu của chúng tôi, vòng hoa holly với chiếc nơ đỏ dài được trang trí ngay ngắn ở chính giữa cửa, đây không phải là giấc mơ chứ! Tôi hít một hơi thật sâu, tay xoay nắm cửa bước vô.

Ánh đèn nhấp nháy đủ màu hắt ra từ cây thông trong góc nhà, dáng mẹ ngồi yên bên sofa, khuôn mặt hướng ra cửa như chờ đợi một điều gì đó, cặp mắt bất giác mở to khi thấy dáng tôi đứng sừng sững giữa khung cửa. Mẹ không tin vào mắt mình, lấy hai tay dụi mắt, không nhận ra tôi, nhìn tôi từ đầu đến chân, vì cái đầu lính trực gác của tôi, bộ quần áo nhà binh làm tôi như lớn hơn, già giận hơn.

Vài phút trôi qua, mẹ đứng lên ôm chầm lấy tôi trong làn nước mắt:

- Thăng Cu... con đã về!

- Mẹ! Mẹ ... khỏe không? Con nhớ mẹ lắm!

Tôi chưa bao giờ yêu mẹ đến chảy nước mắt nhưng đây là lần đầu tiên, tôi ôm chặt lấy mẹ, biết ơn mẹ, dụi đầu vào mái tóc thơm của mẹ hít hà. Mẹ lấp bắp:

- Ủa, sao... sao con được về vậy? Con nói là phải ở đó qua Giáng Sinh mà?

- Vâng, lẽ ra là vậy, nhưng hôm nay ông trưởng đoàn cho những tân binh trong gia đình có con duy nhất được về với gia đình nên con mới được về đây!

- Vậy có đông người là con duy nhất không?

- Khoảng 250 người trong cả ngàn người đó mẹ.

- Quân đội Mỹ cũng có lòng nhân từ quá, biết nghĩ đến những cha mẹ cô đơn ở nhà trong ngày lễ.

Tiếng hát thánh thót phát ra từ chiếc TV gần đó:

I wanna wish you a Merry Christmas

I wanna wish you a Merry Christmas

I wanna wish you a Merry Christmas

From the bottom of my heart

Cùng nắm tay hát vang, ngày giáng sinh an lành

Cầu chúc cho mỗi người, hạnh phúc với nhau trong hương bay ngọt ngào. (Félic Navidad)

Mẹ cắt cho tôi miếng bánh mừng ngày Giáng Sinh, đặt miếng bánh vào miệng tôi nói:

- Mẹ ơi, đây chính là mùa Giáng Sinh đẹp nhất ...

- Và sự trở về nhà của con là một món quà hạnh phúc nhất của Chúa ban cho gia đình mình vào ngày Christmas Eve!

Sỏi Ngọc

Dec'2023

NGƯỜI BIẾT THƯƠNG NGƯỜI TRONG MÙA GIÁNG SINH

Trong khi chúng ta được sống trong chăn êm nệm ấm, đầy đủ thức ăn thức uống thì cũng có biết bao nhiêu người đang đói lạnh bên ngoài. Đó là hồng phúc mà chúng ta được ơn trên ban thưởng, có thể vì lòng từ tâm, thiện duyên tốt đẹp mà ta đã gieo trồng từ bao nhiêu kiếp sống trước đây, có thể là do chúng ta đã siêng năng làm việc nên bây giờ mới được hưởng thành quả như thế. Dù bởi vì bất cứ nguyên nhân nào đi nữa, chúng ta vẫn là những người sung sướng trong hiện tại trong khi bao nhiêu kẻ phải làm than đói khổ, phải không Bạn?

Một khi đã có đầy đủ cơm ăn, áo mặc như thế thì chúng ta cũng nên tạ ơn Phật, Trời đã ban phúc lành cho chúng ta có được một sức khỏe tốt, có được một tinh thần minh mẫn để làm việc, để giúp đỡ những người đáng thương hơn mình. Bạn và tôi sau khi trải qua những ngày tháng sống thiếu thốn nơi trại tỵ nạn đã đến xứ Mỹ với hai bàn tay trắng, chắc chắn sẽ không bao giờ quên được những gian khổ trong bước đầu làm lại cuộc đời nơi xứ lạ.

Tôi vẫn còn nhớ đến những giỏ thức ăn đặt trước cửa nhà tôi vào những ngày trước Lễ Giáng Sinh do các cơ quan từ thiện biếu tặng cho những người mới đến định cư nơi xứ Mỹ. Thật ngỡ ngàng! Thật cảm động!

Những người bạn mới này dĩ nhiên là họ không bao giờ biết chúng tôi là ai trong quá khứ, nhưng hiện tại, họ biết gia đình chúng tôi là những người mới đến cần được sự giúp đỡ, thương yêu nên họ đã ra tay giúp đỡ! Thế thôi!

Họ cũng không cần chúng tôi phải đền ân họ vì chúng tôi cũng chẳng biết họ là ai. Chính những ân tình này đã làm cho cuộc đời thêm nở hoa vì con người vẫn còn biết yêu thương nhau và câu nói “nhân chi sơ tính bản thiện” theo thiên nhĩ của tôi, vẫn đúng muôn đời.

Trong mùa Giáng Sinh, mùa của Thương Yêu và Nhân Ái, người viết xin mời bạn hữu xem youtube “Người Biết Thương Người” do tôi thực hiện để nói lên cái "Phật tánh Từ Bi Bác Ái" có sẵn trong trái tim tình cảm của chúng ta:

Youtube Người Biết Thương Người

<https://www.youtube.com/watch?v=p4FmuQHJqaw>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802449499874/>

Người viết xin tán thán công đức giúp đỡ người nghèo ở Ấn Độ của thầy Thích Tánh Tuệ, giúp đỡ người nghèo của các chùa, các nhà thờ, xoa dịu nỗi đau của những kẻ bất hạnh của Nhóm anh Nguyễn Huy Điền, Nhóm KQ Lê Văn Hải, Nhóm Cựu Nữ Sinh Gia Long, Trung Vương, Lê Văn Duyệt và của các cơ quan từ thiện khác nữa, v. v.

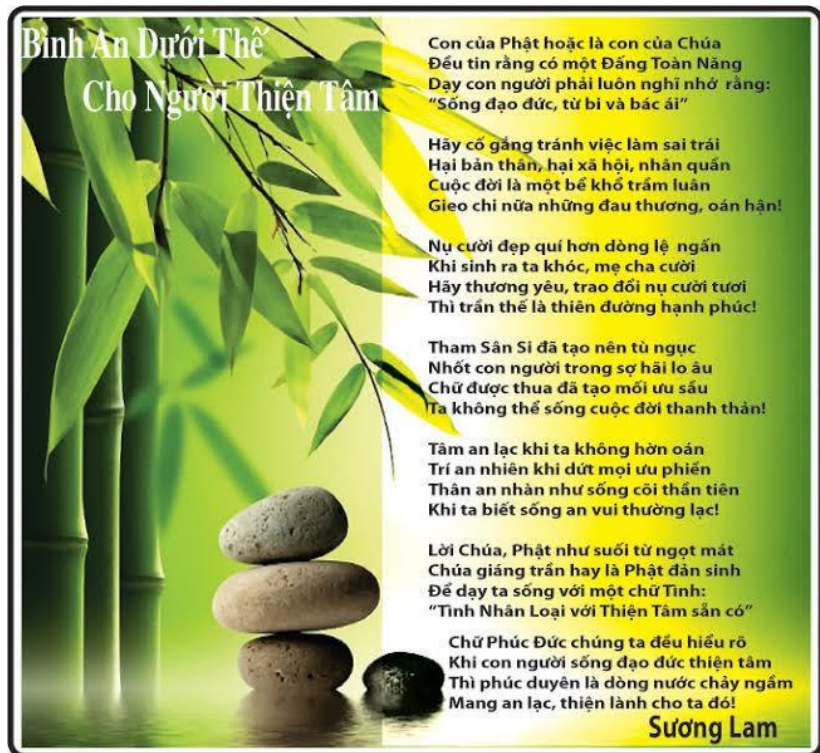
Khi làm được chuyện thiện việc giúp đỡ người khác, Bạn đừng có mong chờ sự trả ơn của những người Bạn đã giúp đỡ vì người xưa có dạy "Thi ân bất cầu báo".

Rồi những duyên lành đến, người Bạn được giúp đỡ sẽ có cơ hội giúp đỡ người khác nữa. Thế là vòng tròn giúp đỡ nhau tiếp nối, lan rộng thêm hoặc Bạn sẽ được Ôn Trên Phật Trời hay người khác cứu giúp bạn trong những trường hợp đặc biệt mà Bạn không ngờ đến.

Người viết chỉ là một thường dân tâm thường bé nhỏ ở Portland, Oregon nói riêng, và ở chốn nhân gian này nói chung. Nếu thấy ai làm được những gì hay đẹp, có ích lợi thiết thực cho đồng hương, đem lại niềm vui và tình cảm ấm áp đến với người khác thì người viết sẽ nói lên lời khen phục và khích lệ tinh thần những người đã "ăn cơm nhà, lo việc thiên hạ" đó để họ cảm thấy vui vẻ, phấn khởi tiếp tục làm những điều lợi ích cho đồng hương, cho những người dân không phân biệt quốc tịch, màu da đang sống ở cõi ta bà này. Bạn đồng ý chứ nhỉ?

Người viết cũng thường đi lục tìm trên internet những tài liệu hay hay đem về đây chia sẻ với bạn bè đọc cho vui và suy ngẫm, để bạn khỏi cần đi lang thang trên internet làm chi cho mệt.

Trong mùa Giáng Sinh chúng ta thường nhắc đến câu: "Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm". Người viết tuy là một Phật tử nhưng cũng rất xúc động khi đọc câu chúc này và từ đây, người viết đã "xúc cảnh sinh tình" viết nên bài thơ dưới đây để chia sẻ với bạn bè vào dịp Giáng Sinh.

Cô em gái văn nghệ Thailan Vũ thuộc nhóm Cô Gái Việt đã chịu khó sưu tầm những tài liệu truyền thuyết về Noel đặc biệt là Youtube "Mon beau Sapin", hình ảnh rất dễ thương, gợi nhớ trong trái tim tình cảm của người viết những kỷ niệm về Noel tuổi ấu thơ. Mời Bạn nếu muốn tìm hiểu những truyền thuyết và bài hát này xin vào trang nhà của Nhóm Cô Gái Việt qua link dưới đây nhé. Cảm ơn Thailan rất nhiều.

MỘT VÀI TRUYỀN THUYẾT VỀ GIÁNG SINH đăng trên trang nhà của Nhóm Cô Gái Việt

<https://cogaivn.jigsy.com/>

<https://cogaivn.jigsy.com/baimoi>

CÂY LINH SAM XINH ĐẸP CỦA TÔI

<https://www.bing.com/videos/riverview/relatedvideo?q=mon+beau+sapin+roi+des+forets&mid=C1E6DC1240F4CEE1F2A8C1E6DC1240F4CEE1F2A8&FORM=VIRE>

Riêng người viết, như thông lệ hằng năm thường gửi lời Chúc Mừng Giáng Sinh Và Năm Mới đến thân hữu và gia đình qua hình thức các youtube vừa được xem ảnh đẹp vừa được nghe nhạc vui, thấy cũng hay hay vui vui, Bạn nhỉ?

Mời Bạn xem 4 Youtube Chúc Xmas do người viết thực hiện năm 2023 cho vui nhé. Smile!

1- Merry Christmas and Happy New Year from Minh Sương Lam chúc Thầy Cô và thân hữu

<https://www.youtube.com/watch?v=IoTfM3WSkek>

855 subscribers

2- Merry Christmas 2023 from Minh & Sương Lam chúc Gia Đình

<https://www.youtube.com/watch?v=qqhVZhLjQa8>

3- Minh Sương Lam Merry Christmas & Happy New Year video greeting 2 Made with Clipchamp

<https://www.youtube.com/watch?v=uXuw148tLdQ>

4- Youtube Anh Minh mài dao chuẩn bị tiệc Christmas 2023

<https://www.youtube.com/watch?v=5s502s2Shy4>

Merry Christmas and Happy New Year

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 693_ ORTB 1122-1212023)

NÀNG MÙI THẤT HẸN ĐẦU NĂM

Đi qua “gò” đi “lợi”
Tết đứng đợi Người Ta
Hùng đông tới sấm tới
Ai Kia hồng chịu qua.

Đường đi chỉ một lối
Không Việt Cộng trời, chui
Sao nàng ta hồng tới?
Ruột gan tôi rồi bời!

*

Cúc vàng khoe an ủi,
Mai lá cành tả tơi
Nghiêng nghiêng theo chiều gió

TẶNG GIÀY LÀ ĐUỔI ANH ĐI?

Nhớ lời Ba dạy ngày ngày:
- *Nghĩa tình phải trả, ơn dày lắm con!*
Thấy Si giày dép đã mòn
Tặng đôi giày mới lại còn sân Si?
Á Nghi, 20.12.2023

QUÀ ĐÂY, NGƯỜI ĐÃ VỀ TRỜI

Phải chi đừng cất cái ly
Ngày nào cũng thấy đến khi quen dần
Thì hôm nay chẳng túi thân
Nhìn ly mà nhớ quà xuân của chàng.
Á Nghi, 20.12.2023

Chân gỏi tôi rã rời!

Bờ đê đau nhức nhối:
Thương quá thôi Nai Non
Hẹn hò... chưa đến chốn
Giày mới mà muốn mòn.

Nàng Mùi bán thịt thỏ
Cho tui học... leo cây
Tuổi Thân chưa thành khi
Đã... tui thân năm dài!
Á Nghi, 18.12.2023

TRĂNG NHƯ KHĂN TANG

Ai mang thảm trắng trải cùng
Bạch mai nở rộ khắp vùng, đầu đông
Nhớ anh, nhớ lắm biết không?
Lễ Tình hay Tết, không chồng vui chi?
Á Nghi, 20.12.2023

SAO ANH ĐUỔI KHÁCH CỦA EM?

Tại em cứ gọi: - Nhà người
Nên anh tạm nhận: - Con người của nàng!
Mấy chàng si đến chàng ràng
Anh nhìn hộ, đuổi ra đàng giùm em!
Á Nghi, 18.12.2023

THUA LÀ SAO?

Nhìn anh từ lúc nước lên
Đến khi nước rút chênh vênh gốc dừa
Mông Hai Tết, dám bông dừa?
Mới quen đòi cưới? Chịu thua anh rồi!
Á Nghi, 18.12.2023

ANNIE VÀ BÀ NỘI

Cháu bé Anh Sophie (Annie) ra đời rất nhẹ nhàng êm ái, xém tí nữa thì cháu đã được để ngay tại nhà rồi. Sáng hôm chuyển bụng, mẹ cháu chỉ đau bụng sơ sơ, nhưng cố đi lui đi tới chứ không chịu nằm. Bố cháu thì sốt ruột ưng chờ vợ ngay vào nhà thương cho yên bụng vì cũng đã quá Termine 5 ngày. Bà bác sĩ khám thai mẹ cháu rồi tính toán làm sao mà từ ngày 28.12 bà đôi xuống thành ngày 23.12. Sự thay đổi đó đã làm nội ngoại hai bên sốt ruột trước

Giáng Sinh, biết đâu cả hai họ phải ăn mừng Giáng Sinh trong nhà thương cũng không chừng !

Cô bé con này "khôn" quá: ra đời trước Giáng Sinh thì sau này lớn lên có ăn mừng sinh nhật cũng chẳng ai đến với mình, vì ai cũng bận bịu lo Giáng Sinh cho gia đình. Thế là cô bé cứ từ từ thông thả chờ sau Giáng Sinh mới đòi ra đời, chẳng đại gì mà chui ra sớm. Vì sau Giáng Sinh thì ai cũng rảnh rỗi, ai cũng có thể đến mừng sinh nhật với mình. Bà con có nhiều thì giờ để đi mua quà tặng mình, lại thêm có soldé hay có Sale sau Noel... Ôi, tha hồ mà nhận quà tặng. Cô bé này chưa gì đã biết "tính toán" gọn tâng!

Bố cháu hành nghề bác sĩ nhưng rất nhát gan và tin dị đoan dữ lắm. Sáng ra nghe vợ bắt đầu đau bụng, chàng ta đòi chờ vợ đi nhà thương ngay. Vợ chàng chưa chịu đi vì khoảng cách giữa các con đau còn cách xa và chưa đến nỗi đau ác liệt nên vợ chàng cứ đứng đĩnh đi lui đi tới... Chàng ta sốt ruột nên dọa vợ:

- Cái gì chứ đỡ đẽ là qua đây mù tịt nghe. Qua ra trường lâu rồi nhưng vẫn chưa thuộc bài này nghe. Qua hỏng có phụ gì được đâu đó nghe.

Vừa dọa vợ, chàng ta vừa lo lỏi bộ quần áo "hên" đã mặc lần trước lúc thằng cu con đầu lòng ra đời để mặc chuẩn bị... đưa vợ đi đẻ. Cũng may là khi lấy vợ rồi anh chàng đã chịu đổi một bộ quần áo "hên" khác. Ngày còn đi học chàng ta có một bộ quần áo "hên" trông cũng ngầu lắm. Bộ quần áo "hên" này gồm có 1 quần jean sòn bạc phếch, lũng ít nhất 6, 7 lỗ và cái áo len màu xám cũng bèo nhèo không kém cái quần. Bộ này được chàng ta diện lúc đi thi cái bằng đầu tiên trong đời là bằng lái xe. Thi đậu bằng lái xe về, chàng nhảy tung tung, phe phẩy cái bằng đầu tiên trong đời trước mặt mẹ chàng và từ đó chàng đặt tên cho bộ quần áo đang mặc trên người là quần áo "hên". Sau đó đến thi tú tài, rồi tất cả các kỳ thi lớn nhỏ của đại học, khi nào chàng ta cũng lỏi bộ quần áo "hên" ra mặc để đi thi. Đã bảo là hên mà, lỡ thay bộ khác mất hên thì sao, nên chàng thi đâu đậu đó; bộ quần áo "hên" lại càng có giá trị hơn nữa. Bộ quần áo "hên" đó ngày nay chàng gửi cho Bố Mẹ chàng giữ gìn, chắc để "làm của" (hên) cho con cái của chàng ta về sau chăng?

Vợ chàng sáng 28.12 còn đứng đỉnh sửa soạn đi tắm vì cho rằng mới đau bụng sơ sơ, có vào nhà thương sớm cũng chẳng ích gì, vì nếu chỉ đau bụng hơi hơi thì đau ở nhà hay đau ở nhà thương cũng vậy thôi. Đến lúc vào đến phòng tắm, vừa trút bỏ bộ quần áo sắp sửa leo vào bồn, thì con đau bỗng dựng gia tăng và khoảng cách giữa hai con đau thu ngắn rất nhanh. Thế là cô nàng tròng quần áo lại vào người, bỏ tắm rửa. Hai vợ chồng chờ nhau vào nhà thương. May là nhà chúng nó ở gần nhà thương! Đến nơi, chồng vừa kịp ký giấy đưa vợ vào phòng sanh thì hai tiếng đồng hồ sau đã có em bé bé trong tay.

Một tuần trước Giáng Sinh cả nhà sốt ruột mong ngóng, vẫn chẳng thấy rục rịch gì. Đến ngày Giáng Sinh hai vợ chồng tôi bỏ nhà thờ, bỏ đi lễ, gán như bỏ cả ăn, nằm nhà chờ tin con dâu đi đẻ. Người sốt ruột nhất là tôi, ăn không ngon ngủ không yên, điện thoại không reo cũng lo... Bình thường cellphone của tôi là chuyên môn hết pin, kỳ này pin sặc dài dài, chốc chốc lại lòi ra dòm xem có... tin tức gì hay không. Tôi lo điện thoại nhà hư bất tử, hoặc chuông điện thoại nhà reng không nghe hoặc cellphone cũng reng nhẹ quá, mặc dầu đã đổi nhạc, đổi "ton" cho reng to lên, để còn nghe cho rõ, để biết đường mà chạy tới nhà thương cho lẹ. Đến lúc điện thoại reo vang thì bà nội lại đang tắm, thế có khổ không cơ chứ!

Nghe báo tin là hai vợ chồng đã vào nhà thương và giao cho bà nội nhiệm vụ đi đón anh cu con (lúc này anh cu con còn đang ở vườn trẻ) và chăm giữ anh cu con đến khi mọi chuyện xong xuôi. Thế là bà nội bèn tính nhẩm nhanh trong đầu chương trình cứu hỏa: đầu tiên là bà đến nhà chúng nó lấy quần áo, đồ chơi và sách đọc truyện cho anh cu con, vì tối nay anh cu sẽ về ngủ nhà ông bà nội. Sau đó bà sẽ chạy đến vườn trẻ đón cháu, về nhà làm cơm cho cháu ăn rồi hai bà cháu nằm nhà chờ... kết quả đẽ!

Đúng là lúc mình quỳnh quáng thì cái gì cũng trở thành bậy bạ, rối nùi cả lên, cứ từ từ thùng thảng mà làm là đâu sẽ vào đó như ý mình muốn! Biết thế chứ cũng khó mà tránh được. Đến nhà con, tôi lái xe vô sân, thảng cái két. Bay lên lầu vào phòng anh cu con vợ quần áo, sữa, tã của anh cu vào cái xách tay lớn, nhét thêm mấy chục chiếc ô tô con con đồ chơi, sách nào anh cu thích, vợ luôn rồi nhét hết vào giỏ. Đóng cửa cái rầm, tôi quăng đồ đạc vào xe rồi hùng dũng đi xe đi đón cháu.

Bao nhiêu lần tôi đã lái xe lên cái dốc queo đẽ ghét này, de ra de vô cái sân nhà của con như com bữa, chẳng bao giờ bị trục trặc chuyện gì, bữa nay đụng chuyện, loay hoay làm sao mà de nguyên cái mông xe vô hàng rào của nhà! Đường vào nhà thì dốc, xe kẹt cứng giữa dốc, đít xe bám chặt vào hàng rào, kéo thẳng tay lút cán mà xe vẫn tụt (xe này cho vô nghĩa địa xe hơi là vừa). Xe tụt dốc nên mông xe càng bám chặt vào hàng rào.

Làm sao đây hả trời, đã tới giờ đón thằng bé con mà mình còn kẹt ở đây, giờ này thiên hạ đi làm hết trơn, lại ở cái khu vực mà chung quanh toàn ông bà già cỡ mình. Ai giúp mình đây? Nhân chuông hàng xóm bên cạnh, may ra có ông nha sĩ già (cỡ mình) biết đầu hôm nay gần cuối năm ông đóng cửa phòng mạch chẳng? Xui mà cũng may, vì ông hồng có nhà (để chế điều mình) mà chỉ có cô con gái của ông ở nhà. Bộ vú cô con gái có vẻ khỏe mạnh vì tôi thấy cô chỉ bận cái áo thun lá mặc đầu trời đang là mùa đông. Cô ta nghe tôi nhờ bèn vui vẻ khoác thêm áo đi ra giúp ngay.

Một già một trẻ, bậm môi đẩy chiếc xe lên cái dốc, xe không nhúc nhích cục cựa. Chợt nhớ là chưa nhả thắng tay, tôi bèn bay vào xe, thả thắng tay và nhả số cài rồi nhảy xuống đẩy tiếp! Xe vẫn không cục cựa. Trời ơi là trời! Không lẽ phải phone cầu cứu ông xã thì ông chọc quê mình chịu sao thấu. May đâu lúc đó bên kia đường, có một chàng thanh niên mở cửa nhà ra, chắc anh ta muốn xem hai đấng phụ nữ này đang làm trò khi gì mà mặt mày rầu rĩ quá. Thế là tôi bèn túm ngay lấy "anh hùng dân tộc" và yêu cầu anh ta ra tay nghĩa hiệp.

Xe vẫn ì một chỗ. Lúc đó phải nói là dở khóc dở cười. Ba mạng mà không đẩy nổi chiếc xe lên cái dốc con con trong sân nhà!

Ván cờ cuối cùng, tôi nói với hai cô cậu hàng xóm: "Hai cháu cố giữ làm sao cho xe đừng tuột xuống thêm nữa, tôi sẽ thử nhả ga cho xe leo dốc. Thử thêm lần nữa xem sao nhé!"

Leo lên xe, tôi nghĩ thầm nếu lần này vẫn không xong, mình bỏ xe lại đây, lấy taxi đi đón thằng cháu. Mọi chuyện hậu xét. Nghĩ được như thế, tôi không còn hoảng hốt nữa và khi mình không thêm quỳnh nữa thì cái đầu nó tỉnh hẳn ra.

Leo lên xe lần này, tôi mới mừng tượng (từ tiềm thức) là hồi nãy tôi cũng đã có gài số 1 để lái lên cái dốc, nhưng hình như lúc nãy thay vì phải đẩy cần số lên số 1, tôi lại kéo cần số vô số de. Như thế thì bảo sao xe không tụt dốc. Bởi vì tôi gài số de nên càng đạp ga, xe lại càng lùi và cái hàng rào bằng gạch bê tông đã phải bọ nguyên cái móng xe, thế thì làm sao mà de lui thêm được cơ chứ, nói gì đến chuyện leo dốc!

Hiều ra được nguyên nhân rồi (lúc quỳnh quáng cái đầu không điều khiển cái tay) tôi bình tĩnh gài số 1, chỉ nhả nhẹ ga một phát, thế là chiếc xe dọt lên cái dốc một cách... dễ ẹc! Hai cô cậu trẻ tuổi nhìn tôi bằng cặp mắt thán phục, trong khi tôi tự cười và rửa thầm mình.

Bên hông xe may thay chỉ sơ sạt nhẹ, không bị móp méo gì cả, mà có móp méo cũng chỉ còn là chuyện nhỏ, nhằm nhòì gì ba cái lẻ tẻ đó nhi!

Tin cháu nội gái đã ra đời, mẹ tròn con vuông, tôi nhận được khi đang trên đường lái xe đến vườn trẻ đón thằng cháu nội. Bà nội đón anh cu về nhà, ngồi chơi với cháu mà vẫn còn tức cười về cái quỳnh quáng đoảng của mình. Cho nên: "Đi đâu mà vợ mà vàng, mà vấp phải đá mà quàng phải đây."

Mỹ Nga

Kỷ niệm ngày cháu Anh Sophie (Annie) ra đời 28.12.2011

HAI NGƯỜI CON - (Bonheur pour tous) - Thái lan dịch

Một truyền thuyết xứ Nghìn Lê Một Đêm (truyện cổ Ả Rập, Ba Tư và Ấn Độ, viết bằng tiếng Ả Rập) kể lại rằng một người đàn ông đang sống hạnh phúc bên người vợ thật tuyệt và hai con trai

yêu dấu. Một hôm ông phải đi công việc xa trong nhiều ngày, và trong thời gian đó hai con bị tai nạn và không may đã qua đời. Người mẹ cảm thấy lòng trĩu nặng vì khổ đau. Tuy nhiên, đó là một người đàn bà thật khôn ngoan và nhiều nghị lực, với một niềm tin mãnh liệt vào Thượng Đế, nên đã chịu đựng tai họa một cách dũng cảm. Nhưng rồi bà lại có mối âu lo khôn cùng: Làm thế nào để cho chồng bà biết về hung tin này đây? Ông ấy rất yếu mềm về tình cảm và bà lo sợ rằng ông không chịu đựng nổi sự kinh hoàng của điều không may. Thế là bà đến bên Thượng Đế và cầu xin Ngài hãy giúp bà có thể tìm được phương cách giải quyết nỗi đau thương này.

Thời gian trôi qua và người chồng nay đã trở về. Ông đến hôn vợ và hỏi về tin tức của hai con trai. Bà trả lời rằng lát nữa sẽ nói chuyện trong bữa ăn tối, nhưng ông phải đi tắm trước cho khỏe. Sau khi ông tắm xong, bà vừa ăn vừa hỏi chuyện đi như thế nào. Nhưng ông không trả lời mà vẫn hỏi về hai con. Người vợ cảm thấy thật bối rối và nói với ông:

- Để rồi ta sẽ nói chuyện về các con sau nhe. Em muốn nhờ anh giải quyết một vấn đề mà theo em nghĩ rất quan trọng trước đã.
- Vậy thì nói đi em, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết việc đó, người đàn ông trả lời một cách rất hiền hòa.
- Trong khi anh vắng nhà, có một người bạn đã đến thăm chúng ta và để lại hai món nữ trang hoàn toàn vô giá để chúng ta canh giữ, nhưng anh biết không hai món ấy thật tuyệt đẹp nên em quá yêu thích và không muốn trả lại cho người ấy tí nào cả, anh nghĩ sao?

Người chồng trả lời:

- Anh không hiểu bây giờ sao em thật kỳ lạ. Em chưa bao giờ ham muốn những vật trang sức xa xỉ ấy, và cho dù em có yêu thích như vậy đi nữa, món nữ trang ấy không phải của em và em phải mang trả cho người ta.
- Nhưng em không có ý định mất chúng đâu anh ạ, người vợ trả lời

Người chồng nói với bà:

- Ta không thể đánh mất những gì ta chưa bao giờ sở hữu. Em sẽ mang trả những món trang sức ấy, và cả anh và em ta sẽ cùng đi trả cho họ, ngay hôm nay.

Người vợ trả lời ông:

- Phu quân yêu quý ạ, vậy ta sẽ làm như anh muốn. Hai món nữ trang thật tuyệt vời sẽ được giao trả lại cho người đã mang đến gửi cho ta giữ... Nhưng thật ra việc đó đã được thực hiện rồi anh, vì hai món trang sức vô giá ấy là hai con trai rất yêu dấu của chúng ta, và Thượng Đế đã triệu hồi chúng về với Ngài rồi, anh ạ.

Người đàn ông hiền lành đã hiểu ra điều vợ mình muốn bày tỏ, ông ôm chặt lấy bà, và rồi cả hai người để cho nước mắt tuôn trào, không còn thất vọng đau buồn oán than...

=====

CẢM ƠN ÁO DÀI

Chị Bông đang trong phòng thay đồ. Anh Bông ở ngoài giục già:

- Bà nhanh lên, đi dự tiệc Tạ Ôn nhưng tôi Tạ Ôn bà trước đây.
- Món xôi vò em đã làm xong, bây giờ phải cho em diện một tí chứ.

Chị Bông bước ra, đứng đỉnh giày cao với chiếc áo dài chấm gót và khăn quàng trên vai làm anh Bông ngạc nhiên:

- Đi đến nhà người em ở gần đây 5 phút lái xe ăn bữa tiệc Tạ Ôn gia đình với nhau mà bà cũng khăn áo rườm rà như đại tiệc thế hả? Tôi tưởng sau cú ngã phải đi bác sĩ khám chụp đủ kiểu và

vết sẹo còn ghi dấu ấn trên trán bà đã tồn rồi chứ. Hôm nay lại giày cao, lại áo quần lướt thướt ai bảo đảm bà không vấp ngã lần nữa?

- Ừ... em cũng sợ ngã lắm, nhưng...

Anh Bông ngắt ngang để bắt bẻ:

- Bà đã thề là không bao giờ mặc áo dài. Ăn mặc càng gọn gàng đơn giản càng an toàn cho tuổi già kia mà?

- Nhưng hôm nay em hồi hận... bẻ gãy lời thề, em muốn mặc áo dài.

Chị Bông kể lể:

- Hôm qua em đi chợ Costco, thấy một bà cỡ tuổi em diện chiếc áo dài màu xanh ve chai thật đẹp, thướt tha đi chợ, em linh cảm gặp người “tri kỷ”, người cũng mê áo dài như em. Nàng diện áo dài đi chợ khơi khơi chắc cho... đỡ ghiền và cho thiên hạ ngắm chơi, nên tội gì em phải từ bỏ áo dài chứ. Hôm nay em cũng diện áo dài đến nhà em dâu ăn cỗ Tạ Ôn cho trang trọng và... còn một lý do, chốc nữa anh sẽ biết...

Chị Bông nói tiếp ý nghĩ của mình:

- Chưa bao giờ áo dài quyến rũ chị em phụ nữ Việt Nam như bây giờ. Từ trong nước đến hải ngoại, bà nào cô nào cũng thích diện áo dài. Em không muốn là người ngoài hành tinh không biết gì.

Anh Bông phê phán:

- Đồng ý áo dài đang lên ngôi, là thời trang hot nhất hiện nay. Tôi thấy bà thường xuyên lên net xem hình các cô thiếu nữ người mẫu Việt Nam mặc áo dài. Người ta tuổi trẻ và xinh đẹp, dáng người cao ráo, chuẩn đủ ba vòng, còn bà tuổi đời đáng mẹ chồng chúng nó mà cứ đòi may mặc những kiểu áo giống người mẫu là thế nào?

Chị Bông chống chế:

- Em muốn tìm lại cảm giác ngày xưa thuở đôi mươi trong chiếc áo dài thôi mà. Này nhé, áo dài em mặc suốt thời học sinh trung học, mặc thời thiếu nữ, mặc áo cô dâu, mặc khi cỗ bàn, hội hè... chiếc áo dài theo người phụ nữ Việt Nam cả cuộc đời.

- Biết công dụng của áo dài rồi. Tôi xin bà cẩn thận khi mặc áo dài, đừng cử động mạnh hay ăn no kéo... rách áo nha.

Chị Bông tự tin:

- Anh khỏi lo, Em tính kỹ rồi, may áo dài bằng loại lụa mềm mỏng co giãn nên thoải mái lắm chẳng hề lo “rách” áo.

Năm ngoái cô em dâu về chơi Việt Nam, chị Bông đã gửi mẫu áo, số đo và dặn dò em dâu chọn màu sắc, loại vải để may mấy bộ áo dài. Thế mà khi nhận áo vẫn chưa vừa ý, phải sửa lại đôi chút. Sau đó nhân dịp đi California, chị Bông đã ra khu Phước Lộc Thọ vào cửa hàng áo dài mặc thử, nhiều cái vừa vặn cứ như là cô thợ may nào đó may riêng áo cho mình. Chị Bông thích quá mua liền 5 cái áo, đủ loại màu sắc, bông hoa ưng ý. Với “đồng” áo dài này chị Bông chưa biết sẽ mặc vào dịp nào cho hết?

Chị Bông liền nảy ra ý định mặc tất cả các áo dài của mình để làm một bộ ảnh kỷ niệm và nhất là để khoe bạn bè, chị mặc chiếc áo dài chằm đất, guốc cao bước ra vườn để chụp hình, bước thế nào mà vấp ngã như trời giáng ngay thềm sân patio. Bị đau đớn, bị chồng cản nhắc thế là chị Bông đã thề từ bỏ giấc mộng mặc áo dài cho đến ngày hôm nay.

...

Anh Bông bung khay xôi vò. Chị Bông theo chồng ra xe, một tay vén tà áo cho khỏi vướng bước chân, chẳng may mà ngã cú nữa chắc phải lặp lại lời thề quá. Chị Bông thủ thủ với chồng:

- Em cầu mong ai mời em đi đám cưới đám tiệc thật nhiều để em diện hết mớ áo dài trong tủ của em, áo hàng hiệu “Made in Vietnam” và hàng hiệu “PLT” anh ạ.

Anh Bông ngạc nhiên:

- Áo dài bà nhờ may bên Vietnam thì tôi biết rồi, cả công lẫn vải mấy chục đô một bộ rẻ rẻ nhưng tôi chưa nghe hàng hiệu PLT bao giờ. Nổi tiếng lắm hả? Chắc cũng phải mấy trăm đô một bộ?

Chị Bông giải thích:

- PLT là “Phước Lộc Thọ” đó anh. Áo dài loại may sẵn hàng chợ trong khu Phước Lộc Thọ, \$9.99 một cái, không phải rẻ rẻ mà rẻ bèo luôn. Mặc xong vài lần chán chê bỏ cũng không tiếc.

- Thì ra thế... Ừ, thì cũng có “tên tuổi” là Phước Lộc Thọ cũng là “hiệu” PLT như bao nhiêu hàng hiệu khác.

Đến nhà người em, bàn tiệc Tạ Ôn đã bày biện sẵn sàng, con gà tây mới ra lò nướng vàng nằm trong khay, tô súp măng cua mới múc ra nóng hổi, bây giờ thêm món xôi vò nhà chị Bông. Năm nào cũng thế, ngoài món gà tây Tạ Ôn luôn kèm theo mấy món ăn Việt Nam cho phong phú. Em dâu ngắm chị Bông từ đầu tới chân và khen:

- Chị mặc áo dài bàn tiệc Tạ Ôn năm nay long trọng thêm đó.

Anh Bông đáp thay cho vợ:

- Bà ấy có nhiều áo dài mà chưa có cơ hội diện nên nhân dịp lễ Tạ Ôn là khoe ngay.

Chị Bông đáp lời chồng:

- Hôm nay em mặc áo dài là có chủ đích đàng hoàng chứ không chỉ để khoe đâu. Này nhé, lễ Tạ Ôn năm nào chúng ta cũng ăn tiệc và tạ ơn đủ thứ đủ kiểu trên đất Mỹ mà em chưa bao giờ nói lời cảm ơn chiếc áo dài Việt Nam, tấm áo đi liền với phụ nữ Việt Nam cả đời.

Em dâu reo lên vui vẻ:

- Chị nói đúng quá, thế mà bấy lâu em không nghĩ ra. Phải cảm ơn áo dài, người phụ nữ mặc áo dài là hình ảnh thân thương của quê hương của dân tộc Việt Nam mà. Để em vào thay áo dài cho đồng điệu với chị. Hai chiếc áo dài chị em mình sẽ làm cho bữa tiệc Tạ Ôn chiều nay thêm đặc biệt.

Em dâu hớn hở vào thay áo và trở ra với chiếc áo dài xinh xinh tha thướt. Chị Bông hào hứng:

- Nào chúng ta cùng nâng ly cảm ơn áo dài. Hai chị em mình sẽ chụp nhiều hình làm kỷ niệm nhé. Hai chị em đứng cạnh nhau, nghiêng đầu vào nhau và cùng mỉm cười làm dáng khi máy iPhone giờ lên sẵn sàng chụp hình.

Cảm ơn áo dài Việt Nam. Cảm ơn phụ nữ Việt Nam mặc chiếc áo dài quê hương dù ở bất cứ nơi đâu, quê nhà hay nơi quê người.

Cả nhà cùng vỗ tay tán thưởng và vui theo.

Chị Bông nói với anh Bông:

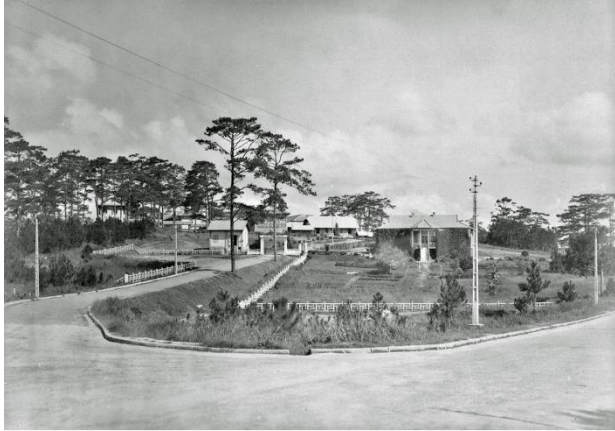
- Mai một em sẽ mặc áo dài đi chợ Costco nữa cơ, để mong gặp lại chị mặc áo dài màu xanh ve chai hôm nọ. Em sẽ làm quen và rủ chị ấy lập hội “Những Người Phụ Nữ Việt Nam Yêu Áo Dài” và chúng em sẽ có nhiều lý do để mặc áo dài, khi gặp gỡ, khi đi chơi cùng nhau. Những màu sắc áo dài, những tà áo dài sẽ tung bay như hoa bướm làm đẹp cho mình, làm đẹp cho cuộc sống.

Thấy vợ vui anh Bông cũng vui:

- Tôi thì cảm ơn nước Mỹ cho chúng ta cuộc sống thoải mái vật chất và tinh thần nên quý bà có thừa điều kiện tha hồ ăn diện bất kể tuổi tác. Cảm ơn bà. Cảm ơn áo dài của tất cả quý bà trên thế gian này..

Nguyễn Thị Thanh Dương

DALAT VÀ NGÔI TRƯỜNG CỦA TÔI

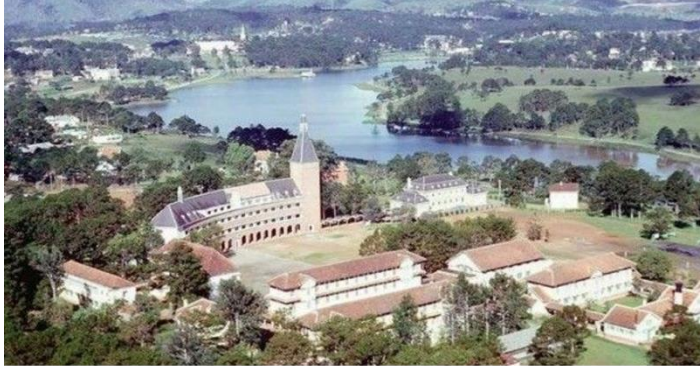
Trường Tiểu học Petit Lycée 1920

Dalat - Việt Nam sud - Lycée Yersin - Années soixante

photo des maitres (ses) du Petit Lycee Directeur general (au milieu) : Mr SUSINI
a droite de la Photo : Mme Monique DESOEUVRE , Mr Bernard DESOEUVRE , Mr DIDIER (classe 7ieme SPC) ,
Mme CHANOUX (9eme) , Mr ROMAIN (8 ieme) ... (?) Mr Berthier...autres
a gauche de la photo : Mme SUSINI , Mme BAUDIERE , Mr Iean Claude MOULHERAT , Mme Christiane GUERIN ,
Mme OPPENHEIM , Mille LISEROU ... (?) autres

Thầy Hiệu trưởng Susini (giữa) và các thầy cô. Thầy **Didier** bên phải cùng là người thầy nghệ sĩ với cây đàn vĩ cầm đã dạy cho học trò nhỏ những bài hát dễ thương.

Trường Trung học Grand Lycée sau 75

Thác Cam Ly Dalat là nơi tôi được sinh ra. Ngày ấy thác hoang sơ rất đẹp, Ba Mẹ tôi kể như thế. Ngoại tôi có một khu nông trại ở đó, và Mẹ tôi là con út trong gia đình ba người con, với hai anh trai nên bà rất được cưng chiều. Mẹ đi học trường của Pháp, và mỗi khi lớp có cuộc đi tham khảo trong rừng, Ngoại đều cử người đi theo lớp. Nếu đi xa quá, Mẹ mệt thì cô ấy cũng Mẹ, nhưng đời nào Mẹ chịu, sợ mắc cỡ với bạn bè... Đến khi Mẹ lớn, có lẽ Ba tôi học cùng lớp với một cậu của tôi, nên có lần đã theo cậu về nhà và quen Mẹ. Sau này chúng tôi chọn Ba: “*Lúc đó, phút đầu gặp em, tình tứ quay cuồng (1), phải không Ba?*”

Nhà Ba ở tận đường Phan Đình Phùng, mà động cơ gì thúc đẩy Ba đi bộ xa như thế để đến gặp “cô nàng “mỗi cuối tuần! Bà nội tôi mất lúc Ba mới 3 tuổi, bác và cô tới lớn hơn Ba 8, 9 tuổi, nên sau này phụ ông nội đi làm và trông coi Ba, để Ba đi học đến nơi đến chốn. Tình yêu của họ thật thơ mộng, bên thác nước xinh, những dãy núi trùng trùng điệp điệp của xứ Ngàn Thông.

Anh chị em chúng tôi lần lượt ra đời, và đều học trường Tiểu học Petit Lycée, rồi Yersin (Trung học - Grand Lycée). Ngôi trường bé nhỏ trong ký ức của tôi thật hiền hòa, thầy cô dễ thương vô cùng. Thầy cô dạy cho chúng tôi từng con chữ, đánh vần, những bài hát ngô nghê, ... cho đến nay tôi vẫn còn nhớ. Năm sau cùng là lớp Năm, ông thầy Didier chơi đàn vĩ cầm và dạy chúng tôi hát bài *Giáng Sinh, Cây Thông Bé Nhỏ, Ngôi Nhà Gỗ Trên Núi*, ... Bạn bè các lớp đều thật dễ mến. Tôi vẫn còn giữ hình của các lớp, vì trường nhỏ, nên hình chụp trước văn phòng ông Hiệu trưởng. Phía sau trường là một khoảng đất rộng tha hồ chạy nhảy, nhưng học trò ít khi được ra đó vì dễ bị lạc, chỉ khi nào có trận đấu bóng đá giữa các lớp lớn nhất thì mới được ra. Sân chơi ở trên thung lũng, ở mé phải của trường, nhìn xuống là con đường dẫn ra thác Cam Ly.

Trường lớn Yersin thật là rộng đẹp, nhìn từ khắp thành phố Hoa Anh Đào ta đều có thể thấy ngọn tháp chuông trên mái ngói đen, ngói được chở từ bên xứ Gà Lôi sang (Gaulois, trước đây Gaule bao gồm: Pháp, Bỉ và vùng Bắc nước Ý)). Suốt sáu năm học tôi nhớ rất nhiều thầy cô, vì tôi yêu tất cả các môn học, chỉ có môn Luận văn là điểm kém hơn các môn khác; vì tôi mơ làm nghề cứu người nên thiên về các môn khoa học. Các thầy cô đa số đều dạy theo hợp đồng và từ Pháp qua. Có thầy cô của VN phụ trách những môn Văn, Sử Địa, và cả những môn tiếng Pháp. Tôi yêu thầy cô có lẽ vì là học trò ngoan. Các chị em tôi đều cố gắng học để bù công lao cha mẹ không thuộc giới tư bản, phải hy sinh thật nhiều để cho các con có được cái chữ làm vốn vào đời. Tôi nhớ nhất những lần được khen thưởng, bước vào căn phòng có lót thảm plastic đỏ, mỗi bước đi đều kêu kít kít, và hồi hộp làm sao khi thầy Hiệu trưởng phát bằng khen. Đến chiều khi

cha mẹ đón về thi hành diện biết bao khi dẫn cha mẹ đến bảng Danh Dự của trường và thấy có tên mình “chói lọi” trên bảng.

Lên lớp lớn, mỗi môn học đều có thầy cô phụ trách từng môn. Có khi thầy cô đến lớp, có khi cả bọn phải di chuyển đến phòng thí nghiệm Lý Hóa Sinh, hoặc lên tuốt trên phòng cao nhất của trường, nằm bên dưới mái ngói. Có nhiều lần gặp cả mấy con dơi đen đũi, làm bọn con gái chúng tôi chết khiếp! Vì đó là phòng rộng nhất, có thể chứa được rất nhiều tấm bản đồ của các nước trên thế giới, để học môn Sử Địa...

Có thật nhiều kỷ niệm với mỗi thầy cô các môn, nhưng tôi nhớ nhất hôm học môn Hóa với thầy Leblanc, năm học lớp Đệ Nhị (Lớp 11 bây giờ). Sau khi làm một thí nghiệm về các chất hữu cơ, vô cơ... thầy hỏi chúng tôi: “Các em có

Lớp Đệ Ngũ (Lớp 8 bây giờ), với Thầy Tổng Giám Thị - Mr. Sandjivy bên phải. Trường Lycée Yersin-bây giờ là Đại Học Yersin. Hoài Hương là xương ngôn viên đài VOA.

Lớp 3, với Cô Chanoux và Thầy Hiệu Phó - trường Tiểu Học Petit Lycée. Sau đổi là Trung Tâm Giáo Dục Hùng Vương. Bây giờ là Cao Đẳng Sư Phạm.

thấy gì không?” Tôi là đứa nghịch nhất từ bao giờ, đang đứng gần thầy và trả lời: “Dạ thưa thầy, em chỉ thấy hàm răng của thầy thôi ạ. Thầy là người da màu, tính tình thầy rất ôn hòa, nhưng cũng như bao nhiêu thầy cô khác, không chịu nổi đứa học trò luôn thuộc bài nhưng nghịch nhất đám này. Tất nhiên sau đó tôi xin lỗi thầy và nói rằng: “Dạ có, thí nghiệm hay quá, cảm ơn thầy ạ.”

Thật nhiều môn học, môn nào cũng thật thú vị và bổ ích biết

bao...

Tôi cũng rất yêu giờ tập thể dục vì thật là hào hứng. Lúc mới vào phòng tập, đứa nào cũng vội vàng thay áo để ra dành leo dây, chỉ có 6 sợi dây thoi, mắc trên tận mái nhà... Khi thầy đến thì mới tập động tác và thay phiên nhau leo nhanh và đứng như thầy dạy. Những hôm trời đẹp, chúng tôi được ra khoảng sân rộng phía sau các văn phòng để nhảy sào chạy đua... cùng bao nhiêu môn thể thao sôi động khác.

Đôi khi có giờ nghỉ giữa buổi vì giáo viên bệnh hay có việc bất thường và không có người dạy thế, thì học sinh phải vào giảng đường có bậc cấp hẳn hoi như sau này học Đại học. Nếu giờ nghỉ là đầu buổi hoặc cuối ngày, chúng tôi phải đi sớm để Ba Mẹ về đi làm, hoặc đón chúng tôi sau khi người đã tan sở, chúng tôi cùng bạn bè đứng ôn lại bài ở mấy cái cột trước Nha Địa Dư, là ngôi nhà cũng to lớn bề thế của Pháp thời đó, cách trường khoảng 100 m. Nhưng có lúc bọn tôi cũng rủ nhau thả theo con dốc nhỏ phía ngoài trường để xuống bờ Hồ Xuân Hương, nơi mà các cô cậu học trò lớn đã hẹn hò nhau ở góc cây, đã bắt đầu biết thần thức. Có biết bao kỷ niệm ở những ngọn đồi quanh hồ...

Từ ngoài đường vào trường phải qua một thanh chắn ngang do bác gác dan Clavera điều khiển. Bác chỉ cho thanh nâng cao lên khi có xe thầy cô qua, hoặc đến giờ vào lớp thì mới cho đám học sinh (đang đứng chờ rải rác bên ngoài, hoặc ngoài khu nhà của thầy Hiệu trưởng ở bên trái của trường) ùa vào như ong vỡ tổ. Văn phòng của bác gác dan ở bên phải cổng trường, tầng trên, còn tầng dưới là nhà của bác. Và bác đã dọn một phòng để làm phòng học, bác dạy kèm những học sinh chưa có cha mẹ đón về sau giờ tan học, cũng đông lắm, được chia ra nhiều giờ, nhiều lớp. Những lúc không phải học, vài bạn cùng tôi đi qua bên đám cây đôi diện nhà bác để tìm hái trái ngũ sắc, khi chín có màu đen, tuy nhỏ xíu nhưng rất ngọt, hoặc trái chanh dây, thời ấy mọc đầy dây trong rừng; hoặc chúng tôi chơi trốn tìm trong đám cây ấy, chơi nhảy dây, ô làng... Những trò chơi dân gian đơn giản và thật thích thú ở lứa tuổi chúng tôi. Bác có cái ao nuôi vịt, và vài ngày thì tháo nước ao ra để nhặt bao nhiêu là trứng bên dưới đấy.

Những năm gần đây, có lúc bạn bè gửi hình chụp từ lúc mới vào trường cho đến khi đậu Tú tài II, trong mỗi hình tôi đều nhớ đến khuôn mặt bao dung nhân từ hoặc nghiêm trang của các thầy cô, cũng như từng khuôn mặt bạn; có bạn không còn nhớ tên vì chỉ học vài tháng, một năm, rồi theo cha mẹ đã chuyển nơi làm việc... Thân thương làm sao! Và hình lúc nào cũng được chụp ở cái sân thật rộng, phía sau là dãy phòng học dài với ba tầng lầu và cái tháp chuông. Bên dưới dãy phòng học là sân chơi vào những ngày mưa cũng gọi lên báo cảm xúc băng khuâng trong tôi, vì đám con trai đứng quanh đó, khi đám con gái chúng tôi đi ngang thì chân muốn sụm vì sợ có người làm tim mình đập loạn xạ đứng trong bọn họ. Nhưng không biết họ có hiểu điều đó không, hay mắt họ lại dõi theo bóng khác? Ôi con gái! Trăm vàn nỗi khổ!

Còn bao nhiêu kỷ niệm của dấu yêu của thời vàng son. Ngôi trường trong tim của tôi, bây giờ đã không còn dấu vết, có chăng chỉ là ngọn tháp trên các bu rình của du khách viếng Hồ Than Thở, Đồi Thông Hai Mộ, thác ghềnh hùng vĩ, những con đường thơ mộng yên vắng, những ngôi biệt thự uy nghi của một thời huy hoàng, và nhất là Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam đã đào tạo ra bao anh hùng của QLVNCH. Mỗi cuối tuần các bác, các anh với bộ quần áo chỉnh tề oai nghiêm đi bát phố khu Hòa Bình cùng với bao nhiêu bóng hồng của các trường đại học hoặc trung học. Càng lớn lên, tôi biết thêm nhiều về tinh thần “tự thắng để chỉ huy”, về lễ lối tổ chức, chương trình học tập của trường qua những người thân, qua sách báo đọc được sau này. Đặc biệt, SVSQ VBQGVN được đào tạo không thua gì trường Westpoint của Mỹ. Tinh thần chiến đấu kiên cường của những sĩ quan từ trường ra đi phục vụ Tổ Quốc là những điều khiến lòng người kính ngưỡng. Xin gửi đến tất cả những vị đã hy sinh hay vẫn còn ở đâu đó khắp nơi lòng biết ơn chân thành của thế hệ chúng tôi cũng như hậu thế.

Thời ấy, từ bé tôi cứ ước mơ mình sẽ được sống mãi trong chăn ấm nệm êm của cha mẹ anh chị... Lớn thêm, tôi lại mong sao mình làm được điều gì để giúp đời vì Hướng Đạo sinh, với phương châm *Giúp Ích*, tôi ước mơ sẽ được là một thầy thuốc để cứu giúp những người không được như mọi người... Ước mơ ấy có đơn giản, hay phức tạp? Lúc đi học, tưởng là đơn giản, chỉ cần học một mạch, cố gắng hết sức thì sẽ được như bao nhiêu vị đã xả thân cho xã hội... Dễ mà! Sau rồi mới biết “đường lắm chông gai”...

Khi xong trung học, tôi đã không thực hiện được ước mơ “tầm thường” ấy mà tiếp tục nghiên cứu, học tập về ngành “không khó khăn” ấy ở một xứ sở xa xôi nào đó. Cuộc đời đã bước sang một ngã rẽ khác, tôi lại về Huế. Tôi cũng giúp đời, giúp các em có được kiến thức, nhưng việc đó không đáp ứng hẳn nguyện vọng của tôi. Số phận đưa đẩy... Và rồi tháng ngày đau buồn của Đất Mẹ!

Ôi Quê Hương yêu dấu. Ước mơ của bao thế hệ ngày xưa, một ngày đất nước hòa bình theo đúng nghĩa “Vòng Tay Lớn” đã đi về đâu?

Dalat do bác sĩ Yersin khám phá, và ngôi trường yêu dấu của tôi cũng mang tên ông. Bao thế hệ được đào tạo thành nhân từ đây, và đã/ đang giúp ích cho xã hội.

Xin cảm ơn vị bác sĩ hiền hòa đầy tâm huyết đã chọn nơi đây làm quê hương thứ hai của ông, và ở lại mãi mãi nơi miền thùy dương của đất nước xa xôi này.

Cảm ơn thành phố mộng mơ mang bao kỷ niệm của tuổi thơ, tuổi mới lớn, tuổi trưởng thành của nhiều bậc cha anh và của chúng tôi. Giá như tuổi xế chiều của bạn bè và tôi cũng vẫn được êm đềm trôi qua nơi bình yên ấy... Giá như, ước gì!

Tôi đã đi, tôi vẫn đi mãi biết bao giờ trở lại

.....

Ôi những con đường ngày nào còn nghe lá rơi

Tôi vẫn mơ thành phố cũ lối xưa đi về

Dù hồn nghe tái tê, tìm đâu thấy những con mộng mê (2)

Dallas, xứ Cao Bồi, tên thành phố na ná giống thành phố thương quý của tôi. Mùa nhập học.

Thu 2021 – **tháinũlan**

GHI CHÚ

(1) *Biết Đến Thuở Nào* - Tùng Giang

(2) *Biết Bao Giờ Trở Lại* - Ngô Thụy Miên

THƠ ĐẤU TRANH

Tặng nhau cuốn sách, não lòng
Bạn in, tôi đọc, lòng vòng vài ba...
Văn chương cốt lõi tinh hoa
Gói lòng trân trọng giữ Nhà, xót tâm!
Ý Nga, 15.12.2023

ƠN TRÊN

Ta cho con ăn, nghỉ
Sao cứ làm... làm... làm?
Tiền nhiều, mua sắm lắm
Rồi cầu xin: - *Thêm... thêm...**
Bao nhiêu người đói, rách
Cần được chia, ban, cho
Con ngừng, ta mới đủ
Chia đều. Không cạn kho!
Ý Nga, 15.12.2023

TÂM SỰ CỦA BẠN

(Chia sẻ với H.)

*

- Một ngày hăm bốn tiếng
Chỉ đi được một thôi
Hăm ba tiếng còn lại
Chân, phải được nghỉ ngơi!

Cuối mùa thu năm ngoài
Còn chạy bộ ngoài trời
Ngày nào cũng một tiếng
Chân khỏe, thêm rong chơi.

Bây giờ phải vịu, bầu
Làm chi nặng cũng đau
Phải tìm điêm trợ sức
Y như trẻ, quơ quào.

*

Bạn tự sống một mình,
Tang chồng, tôi đồng cảnh;
Tang con, bạn buồn tênh
Thương ơi đời... hiu quạnh!

Ý Nga, 15.12.2023

Là... Tôi Đó Sao?

Bạn bè đặt biệt danh cho tôi là “độc cô bại bại” – chứ không phải độc cô cầu bại. Có nghĩa là trong gia đình của bạn bè tôi, vợ là số một. Mỗi khi vợ chồng giận nhau, anh chồng luôn phải xuống nước xin lỗi dù có lỗi hay không. Còn tôi, chuyện đó... còn khuya! Cứ mỗi lần khẩu chiến với chồng xong, bụng bảo dạ “phải để anh ta làm hòa trước”, thế mà... cuối cùng, tôi cũng là người mở miệng đầu tiên. Lại hén. Chắc tại ông trời cho tôi cái tính mau quên, nên nhiều khi dùng dùng giận chồng, tôi nói thảm: “Đi đến tối luôn. Không nấu nướng gì hết, bỏ đói một bữa cho biết thân”. Nhưng vừa đề máy xe xong thì lại tự hỏi: “Ừ! đi đâu bây giờ, rồi... lỡ anh đói bụng thì sao?” Thế là nổi giận hờn như tan biến đâu mất và tôi lại quày quả trở vào nhà. Mẹ cưng tôi nên rất tức giận khi thấy con gái bị chồng ăn hiếp, nhưng ba lại phán đoán công minh hơn: “Con gái của bà có chồng rồi mà vẫn còn lạnh nhạt, lóc chóc. Thằng Vinh chững chạc đàng hoàng, nên phải để cho chồng nó dạy dỗ”. Di Chín thì nói, tại cái mạng của chồng lớn hơn nên mới cảm quyền được tôi, chứ “con nhỏ này đâu có vừa gì”. Tôi cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao lại có chuyện tréo cẳng ngỗng như thế.

Nhớ trước ngày đám cưới, di Chín và chị Mây đã dạy cho tôi những cái “mánh” để “nắm cổ chồng”. Tôi nhớ lời nên khi đang trai sang rước dâu, đi bên cạnh Vinh tôi cứ nhắm cái bóng của anh mà đập lên đầu. Vinh níu tay kéo tôi đi chậm lại, nói nhỏ:

- Đừng đập lên đầu anh, mai một anh bị bệnh nhức đầu tội nghiệp anh.

Chưa hết, khi nhập phòng, theo đúng kế hoạch, tôi chạy đến bên giường, giả vờ sắp xếp mền gối lại cho thẳng thớm, chờ khi Vinh quay đi, tôi kéo chiếc gối của anh, mới vừa định đặt “bàn tọa” lên ngòai thì Vinh quay lại cười hóm hỉnh:

- Đứng lên, để anh trải áo của anh cho em ngòai lên luôn. Bảo đảm, sau này anh sẽ sợ em một phép.

Thì ra, những cái mánh này Vinh đã biết hết. Bị bắt tại trận, tôi “quê độ” đành phải cười ruồi. “Ngay bước đầu đã bị đối phương lật tẩy nên thua dài dài là phải”, chị Mây nhăn mặt chỉ chiết. Chuyện gì xảy ra, tôi cũng giận dữ, la lối để làm theo ý mình. Vinh không nói gì chỉ nhìn tôi tùm tùm cười... rồi im lặng hai ba ngày không thềm nói một tiếng. Bầu không khí vắng lặng, rộn người ấy tôi không sao chịu nổi, bèn quay sang gọi điện thoại cho bạn bè trút bầu tâm sự. Nhưng đâu ai rảnh rỗi mà nghe tôi nói suốt ngày, nên tôi đành phải xuống nước làm hòa để có người nói chuyện hay đúng hơn là có người nghe tôi nói.

Khi mới cưới nhau khoảng hai tháng, tôi nghe lời nhỏ bạn – được tôi phong làm “quân sư” – ngó ý muốn đi thăm mỹ viện để làm hai cái lúm đồng tiền cho thêm duyên. Vinh trợn mắt:

- Em đừng nhiều chuyện, có sao cứ để y như vậy cho anh.

Không đợi tôi phân trần, Vinh đi một mạch vào phòng, đóng cửa lại. Tôi ngòai trơ ra đó với nỗi bức tức mà không làm gì được ngoài việc gọi cho “quân sư” để bị đình tai, nhức óc khi phải nghe giọng the thé trong điện thoại:

- Trời đất! sao bà khờ thế. Cứ lẳng lặng đi làm, đến lúc ổng nhìn thấy thì “ván đã đóng thuyền” khỏi ý kiến, ý ruồi gì cả.

Tôi ngó ra:

- Ừm... ừ... m...

- Ừm... ừm cái gì. Phải hiên ngang đứng thẳng, ưỡn ngực mà nói cho chồng biết rằng, anh đã

xâm phạm quyền tự do cá nhân của tôi. Đây là xứ tự do, nhân quyền phải được tôn trọng một cách tuyệt đối. Nói thiệt nha, bà đại quá, cứ để cho hấn ăn hiếp. Được đằng chân lân đằng đầu, rồi sẽ có ngày bà không ngóc đầu lên nổi.

Nghe xong, tôi nổi máu anh hùng, xông xộc vào phòng, lặp lại nguyên văn lời nói của “quân sư”. Không thiếu một câu. Không thừa một chữ:

- Anh đã xâm phạm quyền tự do cá nhân của tôi. Đây là xứ tự do, nhân quyền phải được tôn trọng một cách tuyệt đối... Cho anh biết, bây giờ tôi muốn làm gì thì làm, anh không có quyền ngăn cản!

Đóng ầm cửa lại tôi đi ra ngoài và quyết định ngủ trên “sofa”. Tôi đặc ý với những gì mình đã làm. Ủ! ít ra cũng phải có thái độ để cho chồng biết là mình đang giận chứ. Tường Vinh sẽ năn nỉ để tôi được dịp làm mưa làm gió, ai ngờ chờ hoài chẳng thấy tăm hơi. Tôi rón rén vào phòng thì nghe tiếng ngáy khò khò. Nhìn tới, ngó lui, vừa đặt mình xuống giường thì Vinh tỉnh giấc. Nhìn sang tôi, anh hỏi giọng tỉnh queo:

- “Sofa” không êm hả em?

Tôi giận càn hông, nhưng không lẽ nửa khuya lại kéo nhau ra gậy gỏ nên đành im lặng nhin thua.

* * *

Vừa bước vào nhà đã nghe tiếng khóc hù hụ của mẹ. Tôi tuột nhanh đôi giày cao gót, hốt hải chạy vào:

- Chuyện gì đó mẹ?

Chị Mây khoát tay, ra dấu im lặng rồi nhỏ nhẹ nói:

- Mẹ à! bác Tri là bác Tri, còn mẹ là mẹ. Với lại... con của mẹ đâu giống con bác Tri mà mẹ lo. Mẹ không khóc nữa nhưng vẫn còn tiếng thút thít. Tôi ghé vào tai chị Mây thì thầm hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Chị Mây trả lời khe khẽ:

- Bác Tri đang ở trong nhà dưỡng lão, bác gọi điện thoại cho mẹ khóc lóc, kể lể mấy ngày nay. Bây giờ lại nghe tin trên TV, một nhân viên của “nursing home” ngắt véo, bạc đãi một người già nên mẹ bị khủng hoảng tinh thần. Mẹ sợ sau này bọn mình sẽ đưa mẹ vào đó...

Tôi bật cười:

- Mẹ ơi! Ở đất Mỹ này đâu phải như ở Việt Nam. Đến tuổi già, không tự chăm sóc mình được nữa thì phải chấp nhận vào viện dưỡng lão thôi. Nhập gia tùy...

- Tâm... mà có điên không?

Tôi còn ó ra vì tiếng la thống thiết của chị Mây thì mẹ đã òa lên vật vã:

- Đó! Nghe chưa, ngay con Tâm cũng nói vậy. Trời ơi là trời! Sao mà khổ cái thân già...

Chị Mây đứng thẳng người, giơ tay phải lên, nói thật nghiêm trang:

- Con xin thề, con sẽ chăm sóc mẹ chu đáo cho đến ngày mẹ về với Chúa.

Trước khi đưa mẹ vào phòng, chị Mây quay lại, quắc mắt nhìn tôi. Tôi hơi chột dạ “hình như mình... sai sai”. Khoảng mười phút sau chị Mây trở ra, xông xộc bước đến đấm vào vai tôi.

- Con khỉ, mà có đầu óc không? Có biết là mẹ đang hải hùng, khiếp vía về việc đó không... Mà muốn giết mẹ à?

- Em nghĩ...

Chị Mây gạt ngang:

- Nghĩ cái gì... Những ý nghĩ khác người của mà chẳng hay ho gì đâu. Toàn là chuyện quái chiêu.

- Ô! Thực tế là thế mà!

- Nhưng thực tế không đúng chỗ là giết người biết không? Làm ơn nghe lời tôi, ráng giữ mồm

giữ miệng. Nói với mẹ mình thì không sao nhưng nói với mẹ chồng như thế thì có ngày ăn đòn đó em!

– Ô!...

Thật nhanh tôi liên tưởng đến chuyện vừa xảy ra. Chợt có tiếng chuông nhạc reo lạnh lạnh, tôi với lấy chiếc xách tay và không giấu được vẻ lúng túng khi nhìn vào điện thoại. Liếc mắt nhanh về phía chị Mây, tôi tắt máy. Chị nhìn tôi ngờ vực:

– Ai gọi thế?

– Ô... bạn. Thôi em về, mai em đến thăm mẹ.

Chị Mây nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm khắc dặn dò:

- Có nói chuyện với mẹ thì phải cẩn thận nghe chưa. Em đâu còn nhỏ nhút gì mà sao nói năng lung tung, không nhìn trước, ngó sau gì cả.

Tôi dạ liên miệng rồi lẹ làng rút lui.

Ra đến xe, ngẫm nghĩ một lúc tôi chợt thấy lo lắng nên lấy điện thoại, bấm máy nghe tin nhắn. Giọng Vinh có vẻ gắt gỏng: “Em gọi cho anh, có chuyện quan trọng. Nếu gọi anh không được thì chiều qua nhà má... mình gặp nhau ở đó”. Vinh gọi tôi trong giờ làm việc chắc chắn là có chuyện bất thường. Và chuyện bất thường ấy có thể là...

Nhớ đến mẹ và những lời của chị Mây tôi thấy hoảng. Chắc chắn một trăm phần trăm là tôi đã gây họa. Chết rồi, phải làm sao đây? Tôi bứt tóc, bứt tai khi nhớ lại lời chị Mây: “Ráng giữ mồm giữ miệng, nói với mẹ mình thì không sao nhưng nói với mẹ chồng như thế thì có ngày ăn đòn!” Không xong rồi, tôi hý hoáy bấm số gọi “quân sự” để cầu cứu:

- Hello! tôi gặp nạn rồi bà phải giúp tôi mới được!

“Quân sự” gằn giọng:

- Chuyện gì?

- Hồi sáng, tôi đến thăm má chồng. Thấy bà đang ăn bánh mì và hai lát xúc xích tởm tởm, miệng mồm dính mỡ láng bóng. Tuần trước, bác sĩ dặn bà phải kiêng ăn vì bà bị bệnh tim mà “cholesterol” cao quá rất nguy hiểm, nên tôi nhắc nhở “Đây là món có hại cho sức khỏe, má ăn kiểu này coi chừng bị bệnh”. Má chồng tôi hứ hế: “Ồi già rồi, bất quá thì chết chứ cứ kiêng chi cho mệt”. Tôi thật thà: “Lỡ má không chết mà nằm một chỗ thì ai lo cho má, vì tụi con đứa nào cũng đi làm. Lúc đó, chỉ có nước đưa má vô viện dưỡng lão. Ở trong đó mà má không biết tiếng Mỹ thì thê thảm lắm...”

“Quân sự” kêu lên, giọng thẳng thốt:

- Trời! Bà còn ác hơn quân khủng bố, nỡ lòng nào dọa dẫm má chồng bằng câu nói trắng trợn, phũ phàng như vậy? Bây giờ, chắc là câu nói đó bay tới tai ông Vinh rồi phải không? Chỉ có ông mới làm bà sợ quần đít như thế? Người ta nói, nòi nào úp vung đó nhưng vợ chồng bà nòi vung gì trật lất hết trơn...

Không để cho “quân sự” có cơ hội xài xể thêm, tôi hỏi hỏ:

- Tôi biết rồi... Bây giờ bà giúp ý kiến dùm... Tôi phải làm sao cho bà già bớt giận. Nói thiệt, hồi nãy cũng vì cái chuyện viện dưỡng lão mà mẹ tôi vật vã khóc lóc thấy ớn.

Im lặng một hồi “quân sự” thờ hất ra, giọng pha chút chán chường:

- Được rồi, bà chạy qua nhà tôi lấy CD cổ nhạc về tặng cho má chồng. Tôi mới vừa lùng được hôm Chúa nhật. Bảo đảm, toàn là những giọng ca thần tượng của bà già. Của hiếm, quý lắm đó nghe. Hy vọng nó sẽ cứu bà khỏi tội “tứ mã phanh thây”. Tôi chán bà quá nhưng cũng phải ráng giúp bà để tích đức mai sau, hầu về già không gặp con dâu vừa đoảng, vừa ác như bà.

Tôi hí hửng:

- He! He! Tôi chưa thấy ai tốt hơn bà.

Theo đúng kế hoạch của “quân sư” tôi đến nhà má chồng sớm hơn Vinh với hai túi thức ăn, toàn những món khoái khẩu của bà và món quà đúng sở thích. Bước vào nhà, tôi lảng xảng mở máy nhạc. Trước khi nhạc trôi lên tôi đánh đòn tâm lý:

- Má biết không, con tìm biết bao lâu mới được cái CD này, toàn là những giọng ca trứ danh. Con nói với bà chủ, đây là những nghệ sĩ má tôi thích nhất. Bà ấy nói, má cô đúng là người điệu nghệ. Nghe cổ nhạc phải nghe cỡ Thành Được, Út Bạch Lan, Út Trà Ôn, Thanh Sang, Phượng Liên... Chứ cái đám trẻ bây giờ, nó hát vọng cổ cái gì mà uốn éo, lên đòi xuống dốc nghe không vô. Bà còn đòi xin số điện thoại của má để kể chuyện cải lương thời xa xưa.

Tôi liếc qua, thấy khuôn mặt nặng chịch của má chồng khi nãy bỗng nhẹ nhàng, tươi tắn ra. Tiếng hát thân trọng vừa cất lên, bà tựa đầu vào “sofa”, đôi mắt mơ màng như đang bước vào vùng kỷ niệm êm đềm của những ngày xa xưa. Tôi thở hắt ra như trút được gánh nặng. Chưa bao giờ tôi dốc lòng cầu xin cho má chồng quên hết những gì tôi nói sáng nay để tôi được yên thân, không thôi... Tối nay, ngày mai, ngày mốt, chồng tôi lại trở thành “người cầm bắt đắc dĩ”.

Có tiếng mở cửa, tôi chưa kịp đứng lên Vinh đã bước vào, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Hồi sáng, em nói gì...

Nghe tiếng Vinh, má chồng ngồi bật dậy, vui vẻ khoe:

- Vợ con mua cho má cái CD này hay quá. Má thích lắm. Con nhớ in ra thêm một bản nữa, để lỡ cái này hư thì còn cái khác. Con Tâm tốn công lắm mới tìm được mấy cái CD này đó!

Vinh tròn mắt nhìn má chồng, nói vừa đủ cho tôi nghe:

- Em hay thiệt. Mới hồi nãy má khóc la như trời sập, nói anh phải về ngay tức khắc để “xử tội” em. Thế mà bây giờ... giống như không có chuyện gì.

Tôi lẹ làng dọn thức ăn lên bàn. Bữa ăn thịnh soạn với những món ăn ngon làm má chồng và chồng tôi vui ra mặt, nhưng người vui nhất là tôi. Tạ Ôn Trên đã cho má chồng tôi “mất trí nhớ” kịp thời, chứ không thì giờ này chắc tôi đang sửa soạn bước lên pháp trường.

Tôi vào phòng gọi điện thoại cho “quân sư”:

- Kế hoạch thành công mỹ mãn. Cám ơn bà đã cứu tôi.

- Khởi cám ơn. Có rảnh thì đi ra chợ mua cái gương to tướng về treo đầu giường, rồi mỗi lần muốn nói gì thì làm ơn đứng trước gương mà uốn lưỡi. Người ta chỉ cần uốn lưỡi bảy lần nhưng bà thì phải tới bảy mươi lần.

Tôi giả nai:

- Ủa! Tôi đâu có định làm MC mà phải tập uốn dẻo cái lưỡi.

- Làm thế để bớt phát ngôn bừa bãi, bớt tào lao thiên địa, bớt làm phiền người khác... và tôi cũng bớt rùng mình, nổi da gà mỗi khi nghe bà gọi điện thoại.

Tôi ngẩn người khi nghe những điều mà “quân sư” đang tả về tôi và tự hỏi là... tôi đó sao?

Ngân Bình

BẠN LÒNG

Trong giấc mơ tôi – Tranh Đặng Mậu Tựu

*Bạn lòng thân mến
Đây giây phút hồn tôi
Nghe chan chứa hương đời...*
(Hoàng Trọng)

Bố Nisha người Ấn, mẹ Nisha người Việt, người bắc Hà Nội. Nisha là một cô bé thật xinh với giọng nói dễ thương, có chút màu sắc Quảng Ngãi. Chị của Nisha kể một giai thoại vui. Nisha vào Sài Gòn, ở nhà bên ngoại, buổi sáng, các bác gọi Nisha xuống điểm tâm. Từ trên lầu Nisha trả lời:

- Dạ, con rửa cái “mẹt” xong, con xuống liền.

Các bác thắc mắc, con nhỏ này, mới sáng sớm, sao làm siêng rửa mẹt, rửa thúng; mà rõ rá để cả dưới bếp, chứ đâu có ở trên lầu. Chị của Nisha phải thông dịch:

- Thưa, em con đang rửa mặt.

Tôi uống nước sông Hương chỉ mấy ngày, sống suốt thời thơ ấu ở non nước xứ Quảng, mà giọng nói đầy đủ “sáu vài mười hai nhịp”. Chúng tôi cùng vào trường Nữ Trung Học. Ngôi trường hiền hòa, không mang tên của một danh nhân nào, đơn giản là trường trung học dành cho con gái, vậy thôi! Như một cô gái quê tên Lúa hay Thóc, mà chất chứa bao kỷ niệm.

Vào lớp sáu, Nisha đã được diện áo dài, để tóc xõa ngang vai. Tôi thầm ganh tị với Nisha và biết bao bạn bè khác trong lớp, khi tôi phải mặc áo đầm với tóc búp bê cho đến giữa năm lớp tám. Trong lớp tôi cũng thân với Diệu, vì đồng bệnh (mặc áo đầm) tương lân. Một lần, cùng các bạn đi tập múa ở Thạch Bích, Diệu đi trước, trẻ con trong xóm bỗng la lên:

- Một cô giáo không mặc quần.

Khi tôi xuất hiện, chúng lại cười ré:

- Thêm một cô giáo không mặc quần.

Diệu và tôi chỉ mong đất nẻ ra, hai đứa chui tọt thật nhanh xuống đó.

Thuở ấy, Nisha đã mặc quần “xì líp gân”, vô cùng tân thời. Đám lóc chóc áo đầm chúng tôi chỉ biết quần “banh xô lây”, quê mùa quá sức. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ những cái *bain soleil* nên vải trắng, có hoa li ti màu tím hoặc hồng nhạt, lồng phồng dưới áo đầm dài quá gối.

Nisha có cặp mắt rất đẹp, rất tình. Có lẽ, mắt của Nisha trội quá, nên ở trung học nơi tỉnh lỵ bé tí này, chẳng ai thèm đoái hoài đến đôi cửa sổ linh hồn của tôi. Phải đợi lúc tôi vào trung học Marie Curie và lên đại học ở Sài Gòn, tôi mới được nghe đến mắt nai, mắt nàng thơ. Có cô bạn còn “cường điệu”, bầu cặp mắt đẹp nhất trường Đại Học Sư Phạm.

Nisha học giỏi nhiều môn, tôi cũng vậy. Điều khác biệt là Nisha rất giỏi môn thêu thùa, còn tôi, gần như đội sổ. Nhìn lại học bạ của mình, từ Toán Lý Hóa, cho đến Việt Văn, Anh Văn... môn nào cũng được khen “giỏi”. Nhưng môn nữ công “được” phê “kém”. Khi làm khăn gởi tặng chiến sĩ, Nisha chăm chút với cả tâm tình. Trên vuông vải tê-tô-rôn, với đường vắt đều đặn, một góc có thêu đôi chim non chụm đầu vào nhau. Tôi cũng cố gắng hết sức mình. Nhưng xem ra trời không đãi kẻ có lòng, mà vụng tay như tôi. Tội nghiệp anh chiến sĩ nào nhận phải món quà hậu phương của tôi. Anh ngần ngại, không hiểu tại sao em gái gửi cho anh một miếng vải cong cong trông như cái lưới bắt cá, một bên góc có thêu hình gì trông giống như cái bánh xèo, có màu vàng của bột gạo pha màu nghệ, màu đỏ của tôm và ớt, màu xanh của rau thơm, rau quế. Ồ, mà không!

Anh nhìn kỹ lại, hình như em gái hậu phương thêu một đóa hoa, với cánh đỏ, nhụy vàng, lá xanh.

Năm lớp Tám, sự xuất hiện của thầy giáo Việt Văn, người Huế, gây biết bao xôn xao trong trường. Tôi bỗng có chút hãnh diện là đồng hương của thầy, khi nghe nhiều người trầm trồ về thầy. Đồng thời tôi đau khổ, vì bộ váy nhòe nhòe của mình. Tôi thích Việt Văn, học khá trong những năm trước. Nhưng trong đệ nhất lục cá nguyệt của lớp Tám, tôi vẫn xoàng xoàng. Sang đến đệ nhị lục cá nguyệt, tôi bỗng trội hẳn, đứng hạng nhì trong lớp. Tôi tràn trề niềm vui, ngắm mãi con số 16 tròn trịa và nét chữ bay bướm của thầy, “Khá lắm, đáng khen”.

Thời gian đó, tôi bắt đầu được mặc áo dài và tóc dần dần che được tai. Nisha rất nghịch, biểu diễn nhiều màn ngoạn mục trong giờ ra chơi lẫn giờ học. Nào là màn cột áo dài, giặt nút áo, giấu giày dép. Múc ăn vụng trong lớp, ôi thôi, muôn màu, muôn vẻ. Những món ăn bình thường có cóc, ổi, cơm sậy. Những món khác thường có đường cặn, kẹo bùn, huê mít chấm mắm ruốc. Nhiều trò bị thầy “kêu án” vì tội “hình sự” trong lớp. Tôi chưa bị lần nào cả. Không phải tại tôi người đồng hương của thầy, mà bởi tôi ngoan quá, hay đúng hơn nhất quá.

Lên lớp Chín (lớp đệ Tứ hồi xưa), giờ Sử Địa, với thầy Michel Michaut, chúng tôi ngồi cạnh nhau. Bây giờ, tôi được phép xem mình là thiếu nữ, ngang hàng với Nisha. Áo dài vải ca-tê sọc của tôi chẳng tha thướt cho bằng áo lụa của các bạn bè khác. Mạ tôi nói rồi, áo lụa chỉ dành cho người lớn. Chứ cho con nít bất tiện lắm, dễ nhăn, mau rách. Tôi chỉ biết ao ước, chứ không dám nói với Mạ, con đâu là con nít nữa. Nisha và tôi quấn quít bên nhau, thân ơi là thân. Chúng tôi sưu tầm thơ, nắn nót chép cho nhau thơ Từ Kế Tường, Nguyễn Tất Nhiên, Cao Thoại Châu... Trong trường nữ, chúng tôi vẫn bồi hồi chép cho nhau những vần thơ:

Em mang mùa thu vào lớp học/ Phấn trắng ngời ngàng trên tay anh.

Chúng tôi thuộc thật dễ dàng các bài thơ *Hãy Là Con Gió Thoảng, Bài Cho Nhỏ Ngày Thi, Mùa Thu Trở Lại Trường...* Mà trêu trạo hoài những bài thơ trong giờ cổ văn.

Thời gian này cuộc sống gia đình tôi có thay đổi. Ngoài nhà sách Kim Mai, Mạ tôi mở tiệm cà phê Uyên. Tôi chẳng hề bận mà với vai trò cô hàng cà phê bắt đắc dĩ. Những lúc phải ngồi quây tính tiền, tôi u sầu, ủ dột. May, hai bà chị trắng da dài tóc của tôi đã... *làm say mê bao gã thiếu niên đa tình...* Chứ không, tiệm cà phê phải đóng cửa sớm, vì cái mặt hắc ám của tôi. Tôi càng đau khổ hơn mỗi khi thấy thầy Tuấn vào quán. Thầy Tuấn, người Huế, vừa ra trường từ đại học Huế. Thầy dạy rất hay, nhưng tính tình rất khó, rất nghiêm. Thầy đặc biệt chú ý đến tôi. Có lần bài kiểm, thầy cho tôi nhiều điểm hơn Thu Thủy, đương kim vô địch toán của lớp, dù hai đứa có đáp số giống nhau. Thu Thủy đang định cầm bài lên hỏi, thầy phán: “Ai mà kiện cáo là tui cho *zero*.” Khi nhắc lại chuyện xưa, nhắc đến thầy Tuấn, tôi nghĩ bạn bè không để ý sự quan tâm của thầy, nhưng Nisha nói, tụi tao biết tổng là thầy bình mày đó chứ...

Mùa xuân 1975, Nisha tặng tôi bản nhạc *Tôi Đi Tìm Lại Một Mùa Xuân* của Đoàn Nguyên. Bản nhạc in khổ nhỏ, có hình một cô bé và một cậu bé mặc áo dài khăn đóng ngoài bìa, trông đáng yêu hết sức. Con nhà sách, không lẽ tôi lại đi tặng cho Nisha bản nhạc in sẵn, thì dở quá. Thế là tôi bỏ cả ngày tìm trong *Tuổi Hoa* những hình vẽ ưa ý, rồi “chép tranh”. Tôi gò từng chữ của bài *Bến Xuân Xanh* của Dương Thiệu Tước. Cuối cùng, chẳng hài lòng với “tác phẩm nghệ thuật” của mình, tôi giấu tiệt. Tết đó, tôi chỉ có quà cho Nisha.

Đến tháng Tư, trong loạn ly cuộc đời, chúng tôi lạc nhau. Tôi đã viết bao nhiêu thư cho Nisha, dù không có địa chỉ. Gia đình chúng tôi ra Đà Nẵng, rồi trở về Quảng Ngãi. Tôi vào lớp 10 trường Trần Quốc Tuấn. Tôi nhớ ngôi trường con gái da diết. Tôi nhớ Nisha quá chừng. Xứ Quảng đã đẩy chúng tôi đi, dần dà, nhưng rất xa. Bây giờ, khi nghĩ đến nơi ấy, vẫn luôn là cảm giác lẫn lộn, vừa thương, vừa ghét...

Nhà sách đã bị mất từ những ngày đầu của cuộc bể dâu. Tiệm cà phê Uyên là một hiện tượng của cái tỉnh bé tí tẹo, khắt khe này. Ba tôi đang qua nhiều trại cải tạo. Hai chị lớn đi học ở Sài Gòn. Anh tôi đi làm xa. Nhà không được phép giữ người giúp việc. Tôi trở thành phụ tá đắc lực cho Mẹ tôi, lèo lái con thuyền gia đình giữa mùa biến động. Tiệm cà phê Uyên là nơi gặp gỡ gần phân nửa nam sinh Trần Quốc Tuấn. Khi đến trường, tôi vờ như chưa hề gặp họ bao giờ. Lúc nào tôi cũng vẽ trang cho mình một vẻ mặt khó thương, lạnh lùng. Hiếm họa, tôi tìm được trận cười với đám bạn gái như khi họa bài thơ: *Đông Thiên Tam Hữu* hoặc sửa bài *Hịch Trương Sĩ Văn*. Ông thầy dạy Văn, tu xuất, la cho một trận, rằng: “Con gái chi mà vô duyên vô nợ”. Nghe thầy xướng xong, nguyệt ngọc trên mảnh giấy nhỏ chuyển cho mấy đứa bạn, tôi họa ngay: “Đàn ông chi mà vô vợ vô con”. Thật ra, chút máu tếu có chạy trong huyết quản của tôi. Nhưng thời gian này, cuộc sống gia đình chỉ thấy trầm, chứ không thăng. Tôi không dám rộ tiếng cười.

Cuối cùng, chúng tôi phải ra khỏi ngôi nhà thân yêu ở đường Quang Trung. Quán cà phê, cũng là tổ ấm hạnh phúc của gia đình chúng tôi bị tịch thu. Thêm một tai ương giáng xuống đời sống gia đình chúng tôi đòn chí tử. Bạn bè không bỏ tôi, thường xuyên lui tới để nâng đỡ tinh thần tôi. Thầy Sơn, dạy Anh văn cũng là giáo viên chủ nhiệm đến thăm. Trong niên học, thầy đã rất thương và bảo bọc tôi. Là giáo viên chủ nhiệm thầy phải dạy thêm môn chính trị. Vào giờ đó, tôi phản đối bằng cách lấy báo Tuổi Ngọc ra đọc lên dưới bàn. Thầy gần như năn nỉ:

- Em làm như vậy sẽ rầy rà hết sức cho em. Thầy không thể bao che cho em được hoài.

Bây giờ, nhớ lại, tôi thấy tính tình mình nhiều khi ngang ngược thật, gây khó khăn cho người khác. Lúc đó, có thể thầy bị rầy rỗi, thầy chỉ là một sinh viên trẻ mới ra trường, không thân, không thể. Có dịp, gặp lại thầy, tôi sẽ nói lời xin lỗi. Nhưng tính tôi vẫn cứ chướng.

Lần gặp nhau vừa rồi, tụi tôi đã bước vào tuổi trung niên, chứ không còn tuổi trung học, Nisha đã mấy lần bỏ nhỏ:

- Mà, sao cái tật ngang bướng không chịu bỏ, cho đời bớt rắc rối. Chắc tao phải đổi thành ngữ ngang như cua là ngang như mày. Bị vì con cua nó có ngang bằng mày đâu.

Trong cơn đau mắt nhà, tôi không viết thư cho Nisha nữa, mà kéo Nisha vào nhật ký của tôi. Thời gian đó, có lẽ Nisha hay bị hắt hơi lắm, vì tôi cứ nhắc Nisha hoài, dù trong thầm lặng. Tôi vào Sài Gòn, làm học trò Marie Curie. Trong lớp hơn 40 học sinh, tôi là người duy nhất nói giọng Huế, là nữ sinh duy nhất mặc áo dài có thêm... lớp áo lót. Tôi trông có vẻ... hương đồng cỏ nội giữa đám học trò tây thật và tây... dỏm. Tôi cứ như vậy, không chịu “nhả phèn”, cho đến khi xong lớp 12. Tình cờ, chúng tôi tìm lại được nhau, vui mừng khôn xiết.

Từ Phú Nhuận tôi cỡi ngựa sắt lên cư xá Minh Mạng tìm cổ nhân. Lần đến thăm, Nisha đãi món canh cà chua khuôn đậu. Bao nhiêu năm mà bây giờ còn nhớ đó, Nisha ơi.

Nisha rời Việt Nam lúc nào tôi chẳng biết. Những năm cuối của thập niên 70 là những đau buồn, chia ly. Sau này, tôi nghe, Nisha qua Ấn Độ vào 1979. Sau đó, qua Pháp, vất vả, gian truân lắm. Tôi còn ở Việt Nam vài năm. Những năm tháng ở Đại Học Sư Phạm là những ngày hoa mộng trong đời tôi, dù cuộc sống lúc đó vẫn tăm tối, nhọc nhằn. Hình ảnh Nisha trong tôi không còn sống động như ngày trước. Nisha lù vào một ngăn kéo ký ức trong tôi, một trong những ngăn kéo thân thiết nhất.

Tôi đến Đức đầu mùa xuân 1982 với trái tim ngút ngàn thương nhớ. Tôi thương Ba Mẹ tôi vô cùng trời đất. Tôi không muốn sống xa Ba Mẹ, không muốn rời Việt Nam. Nhưng lúc đó, theo đơn bảo lãnh của anh tôi cho 6 chị em, hoặc tất cả cùng đi, hoặc cùng ở lại. Tôi đi lại từ đầu. Đi học Đức ngữ. Trở lại trung học Đức. Lập gia đình. Lấy tú tài Đức. Vào đại học. Có con. Đại gia đình tôi đoàn tụ. Hạnh phúc tôi trọn vẹn. Tôi hăm hở gồng gánh. Quang gánh của tôi một bên là gia đình, một bên là chữ nghĩa. Hai tay tôi lại rắng xách thêm vài công việc vặt vãnh, từ chạy bàn đến thông dịch. Tôi bơi lội, nhiều lúc tưởng đuối sức, giữa dòng đời. Cuối cùng, xong đại học. Tập

tỉnh bước vào đời, khi các bạn bè đồng niên đã có hơn mười năm kinh nghiệm nghề nghiệp dần tới. Biết mình đến sau, tôi bươn bả tiếp, để bù đắp thời gian mình bị hụt.

Trong những tất bật của cuộc sống, tôi nhận được một mảnh giấy nhỏ, “Có phải là Ngọc Thúy của lớp chín bốn đó không? Nisha đây.” Thế là tôi được biết, Nisha lại nhanh chân hơn tôi. Nisha lập gia đình trước tôi. Con Nisha lớn hơn con tôi. Nisha có tới hai đứa con lặn. Hai đứa tìm lại nhau, vui vô kể. Nhưng thư từ chỉ siêng năng một năm hai lá, vào Giáng Sinh và tết Nguyên Đán. Bao giờ Nisha cũng gọi cho tôi tâm thiệp rất Á châu. Đâu đó thoảng chút hương xưa, dù rất nhẹ.

Tôi ngoan ngoãn giới thiệu gia đình của mình, giới thiệu tiểu gia đình của mình. Nisha thì giấu cứ như là mèo giấu... Chỉ cho biết quý danh của chàng công tử già và hai công tử non. Những cuộc điện đàm đã đem chúng tôi lại gần nhau như ngày xưa. Trong tôi có những thay đổi nhẹ nhàng. Tôi chú ý đến mình hơn, bỏ thì giờ cho mình nhiều hơn. Tôi nghỉ lớp học tiếng Quan Thoại, thôi khóa *Jazz Dance*. Túi đồ tập thể dục nhện đi, đi bơi vẫn còn để trong hăng. Tôi không còn theo dõi các chương trình văn hóa, văn nghệ của Trung Tâm Văn Hóa thành phố, của hí viện quốc gia... Tôi ơ thờ với những phim của Hollywood, dù trước kia tôi rất mê xi-nê. Tôi nằm, tay gối đầu, nghe nhạc Việt, lắng theo từng ý, từng lời. Tôi ngồi ngoài vườn, giữa những hoa lá tôi đã chăm chút, chỉ ngắm mây trắng, trời xanh. Vây thôi. Tôi như cảm được những khoảnh khắc hạnh phúc quanh tôi.

Lục lại mấy thùng thư cũ, soi lại bóng mình của mấy thập niên qua. Một buổi tối, trong trí cứ lảng vảng mấy vần thơ:

Chim vỗ cánh, nắng phai rồi đó/ Về đi thôi o nó, chiều rồi...

Đầu óc tôi miên man cho đến câu cuối:

Nên mỗi chiều khi nắng sang sông/ O băng khuâng lòng tự hỏi lòng/ Mình nhớ ai mà buồn chi lạ?
Nhưng hai câu trước đó là gì, nghĩ hoài không ra. Ngày xưa, không chép ra vì quá thương bài thơ và quá tin trí nhớ của mình.

Gọi cho Nisha, tôi sôi nổi:

- Mà nhất định phải nhớ bài thơ này, mà không được quên!

- Mà đừng có lộn xộn, để từ từ rồi tao tìm.

Đêm đó, Nisha lúng sục trong mớ dĩ vãng nhiệm màu của mình. Chồng của Nisha chắc lấy làm lạ, thấy vợ mình sau khi nhận một cú điện thoại của con bạn cà tàng, hình như cũng hơi cà tàng một tí. Hai ngày sau, tôi nhận được bài *Qua Máy Ngõ Hoa*, Nisha chép tay gửi qua. Bạn ta, cảm ơn mi nhiều. Dần dà, nhu cầu nói chuyện với Nisha càng ngày càng lớn. Chúng tôi ôm điện thoại lẫn thân hỏi nhau, sao *chưa kịp mê tam cúc, xuân hồng đã trôi mau*.

Nisha hứa sẽ dạy tôi chơi tam cúc khi hai đứa có dịp gặp nhau. Chúng tôi nhắc đến ông anh họ của cô bạn cùng lớp, với đôi mắt đẹp nhìn vào muôn khúc, rồi hai đứa cười hăng hắc. Chồng Nisha nóng ruột đi lui đi tới, ra dấu cho vợ ngưng đầu hót, sợ tôi lúng túng vì điện thoại. Qua thư từ, điện thoại, ban công bé tí của tôi là một vườn thượng uyển với muôn vản kỳ hoa, dị thảo. Khi nói về cây cỏ hình như tôi hơi mắc bệnh... hoang tưởng. Khi Nisha báo tin đến thăm tôi vào đầu mùa thu, tôi quỳnh quíu, sợ có gì trục trặc phút cuối.

Tôi giới thiệu cây cỏ trong vườn cho Nisha:

- Đây là trúc đào, *chiều xưa có ngọn trúc đào*.

- Biết rồi, tao hồng dốt lắm đâu.

- Mấy bồn hoa thạch thảo tao mới thay cho thu hải đường và dã yên thảo. Đây là dạ điệp. Hoàng y dạ vũ sẽ ra hoa trong vài ngày tới.

- Ở đâu mà mày tìm ra mấy cái tên nghe kêu còm cộp vậy. Mà có chắc hoa này là thạch thảo không?

- Không chắc lắm, nhưng tao tin rằng hoa xứng đáng với tên này. – Tôi lúng túng
- Còn dạ điệp? Và hoa lan gì gì đó?
- Ủ, ở Việt Nam người ta gọi là hoa bướm đêm. Trời, trời, mày biết không, khi có gió nhẹ, những bông hoa tí ti khẽ lung lay theo gió bên mấy con bướm tím thẫm, dễ thương hết biết. Còn hoa lan này khi nở, trông như một mỹ nhân tha thướt trong áo vàng đang khiêu vũ.
- Mắc gì phải dạ vũ. – Nisha vặn vẹo.
- Thì khiêu vũ khi màn đêm xuống mới tình tứ chứ.
- Ôi, mày! Sao màu mè hoa lá hẹ quá!
- Còn đây là hoa tím xưa. Hoa này do tao đặt tên, trong tự điển chưa có. – Tôi hớn hờ kể và ca liền một câu: *thăm mơ giàn hoa tím xưa chưa phai...*
- Ủi chao, Tuấn Ngọc hát bài này hay thấu trời xanh lơ.
- Ủa! Nisha ơi, tội mình, bao năm hai phương trời cách biệt mà vẫn... mê chung một bóng hình.
- Mấy hoa thực được màu cánh sen này tao cắt thả vào chậu, giả làm hoa súng trông cũng đẹp lắm...
- Ồ, trong chùa bên Pháp người ta cũng làm vậy đó.
- Thấy chưa! Vậy, tao cũng có tâm Phật đó chứ. – Tôi mừng rỡ.
- Thôi đi. Tâm của mày, tham sân si thứ gì cũng đầy trong đó.

- ...

Trong phòng tắm, tôi dùng lọ nước hoa đã xài hết, cắm vào đó mấy cành phong lữ thảo, dưới chân lọ, tôi để vài cánh hoa. Tôi thần thi:

- Mấy lần đầu, phu quân tưởng hoa rụng nên dẹp đi. Sau, tao nói với anh, là tao cố ý trưng như vậy.
- Mệt quá, mệt quá, sao *compliquée* dữ thần đây. – Nisha chắc lưỡi: Tội nghiệp ông quá! Thiệt, gặp rắc rối như mày, biết đường nào mà mò.

Mấy ngày vui qua thật nhanh. Nisha về lại Pháp. Thần sắc phờ phạc vì thiếu ngủ, ăn uống thất thường. Ấy chết, phải ém nhẹm vụ này, chớ phu quân mà biết phu nhân khổ như vậy chắc ảnh tịch thu giấy phép xuất cảnh sang Đức của Nisha chứ chẳng phải chơi. Có người không biết, lo lắng thăm hỏi, tưởng Nisha mới bệnh xong. Nisha phải la toáng lên, rằng ta đây mới xuất ngoại, gặp bạn xưa, trải qua mấy ngày vui tàn canh gió lạnh.

Nisha viết điện thư cho tôi, xác nhận, hoa thạch thảo tôi trồng đích thị là... hoa thạch thảo. Tôi mừng, thở ra. Ủ, khi nào mùa thu chết, thì chạy ra ban công mà... *ta ngắt đi một cành hoa thạch thảo...* cây nhà lá vườn, nhanh, gọn, lẹ. Nisha kể cho phu quân và bạn bè về những giai thoại của tôi và hoa lá. Mọi người chắc mừng, vì thấy Nisha xem ra còn tỉnh táo hơn tôi. Không chừng phu quân bắt đầu lo, ngại vợ mình bị lây cái bệnh vẽ chân cho rắn, vẽ tên cho hoa của tôi. Ủa, mà sao không ai nghĩ rằng, nhờ tôi mà tự điển Việt Nam sẽ dài thêm mấy trang!

Nisha trở thành lương y của tôi. Ấm đầu, sở mũi tôi gọi cho Nisha trước khi tôi liên lạc bác sĩ gia đình. Tôi viết thư hỏi Nisha mẹo để chữa bệnh chuột rút. Tôi rất ít thì giờ để ngủ. May, tôi rất dễ ngủ và ngủ rất ngon. Ngồi trên xe buýt, còn vài phút phải xuống xe, mà lúc thềm ngủ quá, tôi vẫn giả bộ để cuốn sách trước mặt, rồi nhắm mắt để đó... Vậy mà, lâu lâu giữa đêm đang say giấc, bị chuột rút đau điếng, không cách chi ngủ lại được. Tôi than, xương cốt gì dễ đau, dễ trặc quá. Nisha khoái chí: “Đó, đó, bây giờ mới công nhận mình đã già hơn xưa, dù chẳng có năm tình nào lặn đạn cả”. Tôi cố vớt vát: “Chưa chắc, lấy gì đây đo ranh giới tuổi già, ngoài ra, trái tim có thể ca hoài bài *Khúc Hát Thanh Xuân*.”

Tôi tặng Nisha một cây ớt hiểm khi Nisha trở về Pháp. Có lẽ tôi làm hư rễ cây, nên cây ớt không môn môn như cây tre Nisha mang qua tặng tôi. Hai vợ chồng cứ như Lục Vân Tiên, thi nhau cung cây ớt:

*Anh chồng công ót chạy ra,
Sợ ngoài trời lạnh, công ót chạy vô.
Anh chồng công ót chạy vô,
Sợ trong nhà nóng, công ót chạy ra...*

Tôi thương hai tấm thân già nên đề nghị, nếu thấy khó cứu, vứt hết trái, bỏ tù đồng đá. Bao giờ tui tui có tiểu ngao... sang tây, sẽ cho cây ót khác tươi tốt hơn xuất ngoại theo. Nisha khẽ khàng, thôi đành, ngậm ót nhớ người. Vậy mà còn ráng thông thêm một câu:

- Ớt mày trông sao cay xé miệng vậy? Bộ mày...

- Ớt không cay, ai gọi là ớt. – Tôi đánh đá. Nghĩ, tôi với bà Hoạn Thư đâu có họ hàng gì với nhau.

Chúng tôi nỉ non với nhau hằng ngày trong điện thư. Lâu lâu, tôi viết thư xin Nisha công thức nấu ăn. Để coi, ăn gì cho bổ tim, chữa bệnh tim đập lồi nhịp. Ăn gì cho bổ lòng, chữa bệnh lòng rối rắm. Gan tôi là gan thỏ, nhưng không thích ăn gan cho bổ gan. Những lúc có chuyện bực bội, tôi xây xẩm, tôi kêu Nisha ơi ời. Nisha trở thành bác sĩ toàn khoa, kiêm luôn cố vấn tâm lý. Nisha chẩn bệnh như thần làm tôi lấm khi thót cả ruột. Lạnh căng, tôi chỉ khai bệnh kiêu... *nửa bước đường tình*. Nisha ngấm nghe tôi, mày khai lơ mơ như vậy, tao biết đường nào mà bắt mạch. Nisha rửa tôi sa sả, cái tội nuốt trọn những bất bình, phật ý. Tôi cứ cái tật lừ đừ, một sự nhin là chín sự... rầu. Trí nhớ của tôi thuộc loại trung bình yếu. Vậy mà, có những điều nên quên cho cuộc sống bớt lao đao, tôi lại cứ nhớ. Bao lần, tưởng rằng đã quên, khi vấp chuyện, ào ào trong trí nhớ của tôi sống lại bao chuyện cũ, thứ tự lóp lang, như những hàng sách ngay ngắn trong thư viện. Tôi học binh pháp tam bành lục tặc, nôi đình nôi đám hoài không xong. Nisha chì chiết, bệnh nhu nhược của mày thuộc loại trầm kha. Bao lâu nay xem như mày đã biết nhẫn. Nhưng sức người có hạn, coi chừng, có ngày mày sụm xuống hời nào không hay... Nisha ra rả lên lớp cho tôi, những từ bi và hi xả, những khởi và tận, những duyên và số, những sắc sắc và không không... Tôi mang máng hiểu rằng, nếu không tiêu hóa được những sầu đau, tôi phải tập không để ý đến những hệ lụy lằng nhằng trong cuộc sống. Chứ tôi mà cứ tha mấy nỗi buồn về chất lỏng ngổn trong lòng, thì lương y đành bó tay.

Dù mới nói chuyện qua điện thoại, tôi vẫn nhớ Nisha. Tôi muốn Nisha nghe tiếng thờ dài, dù rất sẽ sàng, của tôi. Tôi sẽ nói với Nisha rằng:

- Ngày xưa khi mình học khâu vá, mày đã mạng chữ L rất đẹp, rất phẳng phiu. Còn tác phẩm của tao thì nhần nhịu thấy tội nghiệp. Mấy chục năm qua, tao vẫn vụng về khi thấy rối rắm, chữ L như (tơ) lòng, dù đã cố gắng nhiều, tao chẳng mạng cho ngay hàng thẳng lối được.

Bạn lòng thương mến chắc sẽ cầm tay tôi lắc lắc:

- Mày nhớ, có nhạc sĩ nói như vậy nè. *Hãy cố... lâu rồi đời mình cũng qua...* Hay tốt hơn, đời mình cũng yên... cho đời là bài thơ hạnh phúc, nhé, nhé.

Hoàng Quân

* Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Bạn Lòng của nhạc sĩ Hoàng Trọng

Cô Hàng Cà Phê của nhạc sĩ Canh Thân

Trúc Đào, thơ Nguyễn Tất Nhiên, nhạc của nhạc sĩ Anh Bằng

Có Bao Giờ Em Hỏi thơ Duyên Anh, nhạc của nhạc sĩ Phạm Duy

Dưới Giàn Hoa Cũ của nhạc sĩ Tuấn Khanh

Mùa Thu Chết của nhạc sĩ Phạm Duy, phổ từ bài thơ tiếng Pháp *L'Adieu* của Guillaume

Bài Không Tên Số Năm của nhạc sĩ Vũ Thành An

MỘT VÀI TRUYỀN THUYẾT VỀ GIÁNG SINH

NỤ CƯỜI ĐẦU TIÊN

Trên vùng đồng bằng im lặng, những người chần chừ bước đi một cách nghiêm trang, mang những lễ vật khiêm tốn của mình đến dâng cho Chúa Hài Đồng.

Đêm tối dày đặc và con đường trắng xóa xuyên qua những bụi cây và đồng cỏ phủ đầy tuyết.

Con gió tháng 12 gay gắt này tàn nhẫn biết bao, làm đôi bàn chân trần của những lữ khách quê mùa xanh tím vì lạnh; quật mạnh vào khuôn mặt những người dân chất phác, lương thiện, điềm tĩnh của họ! Nhưng rồi họ vẫn tiến về phía trước, bước đi mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào trên nền đá vào mùa đông.

Phía sau những người chần chừ, một kẻ dị dạng đáng thương đang lết đi một cách khó khăn, lão đảo. Hăn chợt thốt lên một tiếng kêu đau đớn.

- Ai đến vậy? Người bước đi sau cùng của đoàn quay lại và hỏi.

- Mặc kệ nó. Một người khác trả lời, chắc hẳn là Thannar. Đi nhanh lên nào!

- Đúng vậy, ta hãy nhanh lên nào. Người đi đầu nhắc nhở mọi người, vì ta còn nguyên một chặng đường dài.

Anh ta là một người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh và vạm vỡ, đang ôm hai chú cừu con trong tay, chỉ vào một điểm sáng cố định ở phía chân trời.

Nhưng rồi, họ cũng đã đến đích, hơi mệt mỏi nhưng run rẩy vì một cảm xúc đặc biệt khi nhìn thấy hang lừa nơi Chúa Giêsu đang nằm.

- Hãy đến gần đây, các bạn của tôi, Đức Mẹ nói khi thấy họ đứng trước ngưỡng cửa.

Thật là một cảnh tượng bất ngờ đập vào mắt họ khiến họ đứng sững như thế!

Một cảnh tượng bình dị biết bao! Một người phụ nữ trẻ, rất đơn sơ đang ôm một Hài Nhi xinh đẹp tuyệt vời trên chân mình. Một người đàn ông lớn tuổi và đáng kính đang cúi về phía họ, nhìn ngắm họ một cách tràn ngập yêu thương.

Một con lừa và một con bò quỳ trước máng cỏ đã hoàn thành bức tranh gia đình này.

Khi Đức Maria đưa tay ra dẫu, các mục đồng tiến tới và dâng quà. Một người mang đến những quả trứng, thật dễ thương và trắng trẻo như những viên kẹo trứng chim phủ rơm vàng óng trong chiếc giỏ. Người khác thì mang vài chú cừu con rất bé; chúng bắt đầu kêu be be, buồn bã đi tìm mẹ phía sau máng cỏ. Người thứ ba thì một cặp gà mái tơ xinh đẹp, với cái mào đỏ giống như bông hoa mới nở của cây lựu. Người thứ tư, khéo léo hơn những người bạn đồng hành của mình, đã khắc hạt ô liu thành những hạt cườm thật đẹp, và xâu vào một sợi gai dầu chắc chắn.

Anh ta rất tự hào về công việc của mình:

- Đây, thưa Bà, ông nói, hãy đeo chiếc vòng này vào cổ đứa con xinh đẹp của Bà.

Đức Trinh Nữ Maria mỉm cười, cúi đầu, cảm động và thú vị trước những biểu hiện tôn thờ mà những con người khiêm nhường này dành cho Con yêu dấu của Mẹ.

- Còn con, thưa Mẹ Nhân Lành, một chú chăn cừu nhỏ rụt rè đứng cách xa, con nghèo lắm. Người chủ mà con phục vụ khắc nghiệt đến nỗi không cho con một mảnh len hay mấy quả sung khô. Nhưng đêm qua con đã đẽo được một cây sậy và nếu ngài muốn, con sẽ hát cho ngài nghe một giai điệu hay.

Và thế là anh chàng tội nghiệp trở nên mạnh dạn hơn, do dự thổi lên một vài nốt nhạc đơn sơ; rồi vững tin hơn và rồi sau đó một bản nhạc đồng quê được ngân lên làm khán giả thật say mê vì sự giản dị ngây thơ của bài nhạc.

Thánh Giuse đến gần người ca sĩ khi anh ta hát xong và chỉ vào Đấng Hai Nhi:

- Bạn ơi, ngài nói với anh ta, Chúa ban phước lành cho bạn. Luôn tôn vinh lòng nhân lành của Ngài.

Đột nhiên, gần cánh cửa đổ nát vang lên tiếng nói rì rầm và tiếng bước chân vội vã, rồi giá rét mùa đông ủa theo vào.

- Ô hay! Tên này đến đây làm gì vậy? Hãy đi ra ngoài và đếm sao đi! Để tên ấy nhìn thấy Chúa Hải Đông thật là không phải tí nào. Họ vừa nói vừa muốn xua đuổi người mới đến. Nhưng thay vì sợ hãi trước những lời mĩa mai cay đắng và những cú xô đẩy mạnh bạo của họ, anh lại cố lướt qua và đến phủ phục trước chiếc nôi thiêng liêng.

- Ôi! À! Nhóm người chăn cừu kinh ngạc thốt lên, đang cùng bước đến gần tò mò, chờ đợi một sự việc khác thường sẽ xảy đến. Thannar là một sinh vật xấu xí, dị dạng như vậy, mà dám đi theo những người lữ hành, đến Máng Cỏ!

Được ngôi sao bí ẩn dẫn đường, anh đã kiên quyết thực hiện cuộc hành trình gian khổ này, vô cùng mệt mỏi vì đôi chân nhỏ bé yếu ớt và thân hình hốc hác. Anh quyết vượt qua ngưỡng cửa để bước đến chuồng súc vật, chế ngự nỗi sợ hãi kinh khiếp khi nhìn thấy bọn người ác độc kia, và đến quỳ dưới chân Chúa Hải Đông, yếu đuối nhưng hạnh phúc.

Kẻ khốn nạn bị bỏ rơi này là ai vậy? Không ai biết gì về anh ta; không ai biết gì về chuyện của những người đau khổ.

Người ta gọi anh là Thannar, là Jaell hoặc Elijah cũng đều tốt cả.

Một ngày nọ, vài người tốt bụng tìm thấy anh ta nằm bất động bên vệ đường và mang về chăm sóc anh trong mùa lạnh năm ấy. Nhưng, vào mùa xuân, con chim hoang đủ lông đủ cánh đã bay đi, theo một chủng tộc lang thang ...

Yếu ớt, đau khổ, đứa bé vô tội chạy khắp miền tìm tổ ấm, mót những trái bắp ngô còn sót lại, cố gắng giúp người già và trẻ nhỏ, những con người giản dị, nhỏ bé như anh. Có lúc bị xua đuổi, anh không hề phàn nàn, phớt lờ những lời nhục mạ và không hề có ý trả thù; nhưng rồi những giọt nước mắt lạnh lẽo vội vàng chảy xuống đôi má hóp kia. Sau đó, khi con tuyệt vọng qua đi, tên gốc lại bắt đầu cười, tiếng cười vô hồn, không chút âm vang khiến những người phụ nữ có lòng nhân ái vô cùng thương xót. Tội nghiệp Thannar!

Tuy nhiên, Đức Maria dịu hiền, Thánh Giuse nhân lành, cảm động trước sự tôn thờ thâm lặng của chàng trai trẻ bị bỏ rơi, đã dịu dàng nói với anh để tạo cho anh niềm tin:

- Hãy đứng dậy đi, chú bé tội nghiệp, và hãy nhìn Chúa Giêsu.

Thánh Giuse nói với anh như một người cha nói với con, vừa đỡ Thannar đứng dậy.

Thật kinh ngạc làm sao trước cảnh tượng kỳ lạ lần đầu tiên nhìn thấy, anh bạn ngây thơ đưa tay lên trán.

Nhưng rồi ngày sau đó, anh thành tâm chắp hai tay lại, quỳ xuống và kêu lên:

- Ôi Lạy Chúa Giêsu! Con yêu Ngài! Con xin trao Ngài trái tim của con!

Ôi ! lời nói kỳ diệu đã làm cho đôi môi của Đấng Hải Nhi nở một nụ cười thần thánh!

Bỗng nhiên, hàng ngàn ngọn đèn chiếu sáng máng cỏ bé mọn; những thiên thần với đôi cánh rộng bay lượn trên bầu trời xanh thẫm, rồi một giọng hát vang lên:

- *Gloria in excelsis Deo! Vinh danh Thiên Chúa trên Trời!*

Hãy dâng tấm lòng của bạn cho Chúa Giêsu, và Chúa Giêsu sẽ ban cho bạn sự bình an và niềm vui trên trái đất!

L. D. de Savignac – Thái Lan dịch

CÂY LINH SAM XINH ĐẸP CỦA TÔI

<https://www.bing.com/videos/riverview/relatedvideo?q=mon+beau+sapin+roi+des+forets&mid=C1E6DC1240F4CEE1F2A8C1E6DC1240F4CEE1F2A8&FORM=VIRE>

Này cây Linh sam xinh đẹp của tôi - Vua của rừng núi

Tôi yêu tấm màn nhung xanh của bạn biết bao!

Vào mùa đông, khi rừng và đồi hoang

Đã không còn xanh tươi hấp dẫn

Cây Linh sam xinh đẹp của tôi -Vua của rừng núi

Bạn vẫn giữ vẻ hào quang lộng lẫy của mình.

Mùa Giáng Sinh đã mang bạn vào nhà chúng tôi

Vào ngày sinh nhật của Đấng Thiêng Liêng

Người bạn xinh đẹp của tôi, thật là ngọt ngào

Khi thấy bạn tỏa sáng thật rực rỡ

(hoặc: Người bạn xinh đẹp của tôi, bánh kẹo và đồ chơi bạn mang đến thật dịu ngọt làm sao.)

Mùa Giáng sinh đã mang bạn vào nhà chúng tôi

Lấp lánh ánh sáng rạng ngời.

Này cây Linh sam xinh đẹp của tôi, với tán lá xanh ngát cao vút của em

Đã tỏa muôn ngàn bóng mát dịu êm

Của niềm tin luôn vững chắc

Của lập trường kiên định và hòa bình.

Này cây Linh sam xinh đẹp của tôi, với tán lá xanh ngát cao vút của em

Đã dâng tặng cho tôi bao dịu dàng êm ái ngọt ngào.

Thái Lan dịch

NGUỒN GỐC CỦA TỪ NOEL

Noel hay Noël có nguồn gốc từ một từ tiếng Pháp cổ, “nael”, có nghĩa là “của hoặc sinh ra vào ngày Giáng Sinh”. Tên này bắt nguồn từ sự ra đời của Chúa Giêsu, được gọi là “natalis die” có nghĩa là “ngày sinh”. Sau đó được dùng trong tiếng Anh trung cổ với tên gọi "Nowel".

Kể từ thời Trung cổ, theo truyền thống những đứa trẻ sinh ra trong thời kỳ Giáng Sinh đã được

đặt tên Noel. Mặc dù đây là một cái tên phổ biến cho cả nam và nữ, nhưng đôi khi con gái thì được đặt tên là Noelle.

Noel đã được hát bằng tiếng Latin hoặc tiếng Pháp trong nhiều thế kỷ trước khi những người nói tiếng Anh bắt đầu sử dụng từ này để chỉ các bài hát mừng Giáng Sinh vào thế kỷ 18. Việc sử dụng Noel (đánh vần là nowell) có nghĩa là "Giáng Sinh" có thể được tìm thấy trong văn bản về truyền thuyết Arthurian vào cuối thế kỷ 14.

Sử dụng lần đầu tiên: thế kỷ 15 - viết hoa: CHRISTMAS

Nguồn gốc của từ Noël (Giáng Sinh) -theo tiếng Pháp rất đa dạng và gây nhiều tranh cãi. Hầu hết mọi nơi ở châu Âu, thuật ngữ này đều mang những màu sắc khác nhau: Noël ở Pháp, Natale ở Ý, Natal ở Bồ Đào Nha, Navidad ở Tây Ban Nha.

Một số nhà từ nguyên học (nguồn gốc của chữ trong ngôn ngữ) cho rằng từ này có thể xuất phát từ tiếng Latin natalis die, có nghĩa là "ngày sinh".

Những người khác cho rằng nguồn gốc của lễ Giáng Sinh là từ tiếng Gallic (1). Thuật ngữ "Giáng Sinh" có từ nguyên là hai từ tiếng Gallic noio (mới) và hel (mặt trời).

Vào thời Trung cổ, Noël - Lễ Giáng Sinh là tiếng kêu vui mừng của người dân khi một sự kiện vui vẻ sắp đến.

Như mọi khi, các ngày lễ tôn giáo lớn của Kitô giáo và các ngày lễ ngoại giáo đan xen nhau nên rất khó để tìm ra nguồn gốc chính xác của từ Noël. Đặc biệt là vì thuật ngữ Noël không được sử dụng ở một số quốc gia như Anh và Đức, những quốc gia nói đến "Thánh lễ của Chúa"

(Christmas) để chỉ ngày này. Tương tự như vậy, ở các nước Scandinavia, lễ Giáng Sinh được thể hiện là Jul.

Theo truyền thống xứ Bretagne

Đoạn trích từ niên lịch của truyền thống xứ Bretagne...

"Tổ tiên của chúng ta đều không muốn bỏ lỡ Thánh lễ nửa đêm mà ở miền Nam Bretagne họ gọi là : Oferenn ar pelgent (Thánh lễ trước bình minh)"

Dù trời mưa hay gió, họ cũng ra khỏi nhà và đi trong đêm, cầm đèn lồng và gậy, vừa đi vừa hát những bài hát Giáng Sinh.

Trước khi đi, họ ăn nhẹ bánh kếp (crêpes) nóng, và vì những người đã khuấy luôn hiện diện trong ký ức của họ nên họ đọc kinh cầu bình an cho họ. Và họ đốt khúc gỗ Yule, một khúc gỗ đặc biệt, được quấn trong ruy băng, thường được giữ trước nhiều tháng. Họ rảy nước thánh vào khúc gỗ.

Tùy theo truyền thống của mỗi miền, họ để gỗ cháy từ ba đến chín ngày. Miếng gỗ còn sót lại sau khi đốt sẽ được bảo quản cẩn thận quanh năm vì chúng có tác dụng chống sét đánh, chống nọc độc của rắn và còn có tác dụng khiến nước mưa thanh khiết hơn.

Và họ bước đi, vừa hát...

Đến nhà thờ rực rỡ ánh nến, họ đến bên máng cỏ, và dâng lễ vật: một ít tiền, một cái bánh, bơ, hoặc một cái rổ, một cái giỏ đan bằng liễu gai. Lễ vật cúng dường khiêm tốn nhưng với tất cả tấm lòng.

Sau đó, họ tiếp tục hát trong thánh lễ, với lòng tràn đầy nhiệt huyết, những bài thánh ca lễ Giáng Sinh xưa của quê nhà như Ni hoc'h ador, Mabig Jezuz (Chúng tôi tôn thờ Chúa, Hài Nhi Giêsu) hay Pêh trouz' zou ar en doar? (Tiếng Õn trên trái đất là gì?)

Khi về nhà, họ dùng bữa ăn nửa đêm khá đậm bạc: súp thịt xông khói, xúc xích nướng, bánh xốp hình ngôi sao.

Và những con vật trong nông trại cũng có bữa ăn đêm giao thừa: thêm một khẩu phần cỏ khô dồi dào.

Sau đó họ đi ngủ.

Đêm nay không giống những đêm khác, mà được gọi là "*Ann Noz Santel: Đêm Thánh.*" »

=====

Nutcracker

Trong những ngày nghỉ cuối năm, điều kỳ diệu của Giáng Sinh xảy ra không chỉ nhờ ông già Noel và những truyền thuyết xung quanh ông mà còn nhờ một số nhân vật, thí dụ như Kẹp Hạt Dẻ *Nutcracker*. Tượng nhỏ này có hình dáng của một người lính bằng gỗ, là một trong những biểu tượng rất được ưa chuộng để thể hiện ngày lễ Giáng Sinh. Càng ngày ta càng thấy nhiều chú lính này ở một số cửa hàng, ở khu vực trang trí Giáng Sinh. Nhưng đằng sau nhân vật này là một câu chuyện dài được viết lại và chuyển thể một cách khác nhau qua dòng thời gian.

Nguồn gốc của nhân vật Kẹp Hạt Dẻ (Nutcracker) là gì?

Nutcracker không từ Bắc Cực xuống hay từ nhà ông già Noel. Nó được Aristotle phát minh ra như một đồ vật trong thời Cổ đại. Bức tượng Nutcracker cũng có nguồn gốc từ Đức và chính xác hơn là ở dãy núi Ore, nơi những người thợ thủ công chuyên nghiệp vẫn làm ra nó cho đến ngày nay. Ban đầu, vật thể may mắn bằng gỗ này được thiết kế để bẻ gãy các loại hạt. Điều này có thể thực hiện được nhờ một cơ chế nằm trong quai hàm của nhân vật. Một hệ thống vít hoặc đòn bẩy được đặt ở phía sau. Miệng của tượng mở ra để đặt một hạt có vỏ cứng vào bên trong và bằng cách ấn cần gạt xuống dưới, nó sẽ nhô lên để làm vỡ vỏ. Ngày nay, Nutcracker đã rời xa vai trò chính của nó và trở thành một vật trang trí. Đối với những người yêu thích trang trí đẹp mắt, chúng thực sự là những món đồ sưu tầm.

Những truyền thuyết về Nutcracker

Nhân vật Nutcracker đặc biệt nổi tiếng nhờ câu chuyện của Nutcracker và con chuột nhỏ, do Ernst Theodor Amadeus Hoffmann viết năm 1816. Câu chuyện diễn ra vào dịp Giáng Sinh.

Nutcracker

Một cô bé tên Marie (hoặc

là Clara, tên của búp bê của Marie) ăn mừng lễ cùng gia đình. Quà của cô dưới gốc cây thông là một Nutcracker bằng gỗ lộng lẫy, có hình dáng một người lính. Sau đó là cuộc tranh cãi với em trai Fritz. Trong cơn náo động, Nutcracker bị vỡ. Chú của Marie sửa chữa ngay và nhân cơ hội kể câu chuyện về anh chàng lính bằng gỗ kỳ lạ này và số phận do Nữ hoàng Chuột kinh khiếp giáng xuống đầu anh. Vào buổi tối, Marie đi ngủ và khi đồng hồ điểm vào lúc nửa đêm, Kẹp Hạt Dẻ mà cô đặt xuống đất đột nhiên sống dậy cùng với những món đồ chơi khác. Bằng phép thuật, Marie trở nên nhỏ bé như một con búp bê. Vua Chuột xuất hiện và lao thẳng về phía cô, Kẹp Hạt Dẻ Nutcracker sau đó lao vào chiến đấu để cứu cô. Dù không muốn, cô bé Marie vẫn sẽ tham gia vào tình tiết và sẽ theo cùng Nutcracker trong những cuộc phiêu lưu đáng kinh ngạc của anh ta trong một thế giới có nhiều sinh vật huyền bí...

Một truyền thuyết hoàn toàn khác kể rằng một người nông dân giàu có, keo kiệt và cau có đang tìm cách để bẻ hạt phỉ. Anh ta đưa ra một phần thưởng cho ai có thể thực hiện yêu cầu của mình.

Một nhà điêu khắc khéo léo đã làm cho ông ấy một bức tượng nhỏ bằng gỗ, một chiếc kẹo hạt, đặt một chiếc đòn bẩy vào miệng của bức tượng có thể đập vỡ vỏ quả phi. Người ta còn kể rằng chiếc kẹo hạt dễ còn làm vỡ vỏ bọc trái tim của người nông dân.

Vài năm sau, nhân vật Kẹo Hạt Dễ đã truyền cảm hứng cho nhà văn người Pháp Alexandre Dumas, người đã viết một viễn tưởng về nó vào năm 1846 với tựa đề đơn giản là *Câu chuyện về Kẹo Hạt Dễ*.

Bản chuyển thể này đã truyền cảm hứng cho nhà soạn nhạc Tchaikovsky tạo ra vở ballet cổ điển nổi tiếng mang tên “*The Nutcracker- Kẹo hạt dễ*”.

Vở diễn của Tchaikovsky- The Nutcracker - xưa và nay

Kẹo Hạt Dễ Nutcracker có liên quan gì đến Giáng Sinh?

Hình tượng Nutcracker - Kẹo Hạt Dễ - đã vô tình trở thành biểu tượng của ngày lễ Giáng Sinh. Điều thú vị là nhờ câu chuyện của Ernst Theodor Amadeus Hoffmann và vở ballet của Tchaikovsky mà *Kẹo Hạt Dễ* đã trở thành biểu tượng của lễ Giáng Sinh. Trong vở ballet huyền diệu của Tchaikovsky, nhân vật bằng gỗ sống dậy trong một giấc mơ, trong bữa tiệc đêm Giáng Sinh và bắt đầu nhảy múa.

nguồn: [sylviafleur](http://sylviafleur.com)

=====

Bûche de Noël, hay bánh Khúc gỗ Giáng Sinh là gì?

Bûche de Noël, nghĩa đen là “khúc gỗ Giáng Sinh”, là một loại bánh truyền thống thường được thưởng thức trong mùa lễ hội, đúng như tên gọi của nó, được làm theo hình dạng khúc gỗ. Bánh khúc gỗ kiểu Pháp này có rất nhiều hương vị khác nhau. Bánh sô cô la yule log là loại phổ biến nhất, nhưng bạn sẽ thấy Bûches de Noël được làm với cà phê, quả mâm xôi, vani, v.v.

Một số tiệm bánh thích sáng tạo và có những hương vị khác lạ. Một tiệm bánh mì mà tôi biết có món bûche de Noël được làm từ bánh hạnh nhân, đậu phộng và bông ngô! Ngày nay, nhiều người cũng thích món Bûche de Noël đông lạnh được làm bằng kem. Bûche de Noël đông lạnh được gọi là Bûche de Noël glacée, và loại không đông lạnh được gọi là Bûche de Noël au beurre (hương vị bơ) hoặc Bûche de Noël pâtissière (của tiệm bánh ngọt).

Lịch sử của Bûche de Noël, hay bánh khúc gỗ Giáng Sinh

Ban đầu khúc gỗ yule là một khúc gỗ được đốt hàng năm như một truyền thống Giáng Sinh ở các vùng ở Châu Âu. Nguồn gốc chính xác không được biết đến, nhưng khúc gỗ được đốt hàng ngày cho đến Đêm thứ mười hai và được cho là mang lại may mắn. Ngày nay, khi bạn nghe ai đó nhắc đến *Bûche de Noël* - bánh khúc gỗ Giáng Sinh, là họ đang đề cập đến món tráng miệng.

Giống như về khúc gỗ Giáng Sinh đã đề cập ở trên, chúng tôi không biết nguồn gốc chính xác của bánh khúc cây. Một số nhà sử học tin rằng nó có nguồn gốc từ thế kỷ 17, nhưng không được biết cho đến khi nó được phổ biến bởi những người thợ làm bánh ở Paris vào thế kỷ 19.

Ngày nay, món bánh khúc gỗ Giáng Sinh cổ điển này được yêu thích trên khắp thế giới, nhưng nó thường được thấy ở Bỉ, Pháp, Thụy Sĩ, Canada, Lebanon, Syria, Vương quốc Anh, Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha. Nó cũng tồn tại ở một số thuộc địa cũ của Pháp, chẳng hạn như Việt Nam.

Lễ Giáng sinh và đêm giao thừa ở Pháp được tổ chức như thế nào?

Lễ Giáng Sinh thường được tổ chức bằng bữa ăn tối vào đêm Giáng Sinh hoặc bữa trưa vào Ngày Giáng Sinh (đôi khi là cả hai) với bạn bè và gia đình. Người Pháp thường không treo vớ trên lò sưởi để Ông già Noel bỏ quà vào, nhưng một số trẻ em ở Pháp để giày trước lò sưởi vào đêm Giáng Sinh, để Ông già Noel nhét đầy kẹo và đồ chơi vào.

Bữa tối Giáng Sinh thường bao gồm một số loại thịt gia cầm hoặc thịt thú săn, nhưng phổ biến nhất là gà tây. Người ta cũng thường thưởng thức gan ngỗng, cá hồi hun khói, hàu, coquilles Saint Jacques (2), có mảnh vỏ rỗng dùng làm cái bát và biểu tượng cho những người hành hương Saint-Jacques de Compostelle (sò điệp) (3) và rượu sâm banh để chào mừng Giáng Sinh hoặc năm mới.

Nếu tổng cộng thực khách là 13 người được cho là sẽ mang lại xui xẻo. Sự mê tín của người Pháp này được cho là bắt nguồn từ Bữa Ăn Tối Cuối Cùng, nơi Judas, một trong mười ba thực khách, là kẻ phản bội. Những người mê tín có xu hướng mời thêm khách để tránh xui xẻo.

(1) Gallia (tiếng Pháp: Gaule, tiếng Hà Lan: Gallië, tiếng Đức: Gallien) là một khu vực ở Tây Âu trong thời kỳ đồ sắt và thời kỳ La Mã, bao gồm Pháp, Luxembourg và Bỉ ngày nay, phần lớn Thụy Sĩ, mạn Tây Bắc Ý, cũng như những phần đất của Hà Lan và Đức ở bờ trái sông Rhine. Người Gallia là tộc người nói tiếng Gallia (một hình thức cổ của tiếng Celt) và sống ở Gallia. Theo lời kể của Julius Caesar, tiếng Gallia thực sự khác biệt với tiếng Aquitaine và tiếng Belgae. Theo khảo cổ học, người Gallia đã dựng nên nền văn hóa La Tène trải dài khắp xứ Gallia, và về mạn Đông tới Rhaetia, Noricum, Pannonia cùng với miền Tây Nam Germania. (theo wiki)

(2) Bánh kẹp giống như bánh đa mỏng làm từ hỗn hợp chất lỏng gồm bột mì, trứng và sữa hoặc nước, nấu trên chảo hoặc trên đĩa. (Ở Brittany, bánh làm từ bột mì có vị ngọt, từ bột kiều mạch hay galette có vị mặn.)

(3) Loài sò thân mềm hai mảnh vỏ lớn ăn được.

VỀ CÂY THÔNG GIÁNG SINH SAPIN

Trước đây, tất cả các cây đều giữ lá xanh trong mùa đông. Tuyết trắng bao phủ những tán lá xanh của khu rừng. Ngày nay, chỉ có cây sápin là còn xanh. Bạn có biết tại sao không?...

Lâu lắm rồi...

Lúc đó là mùa đông, một ngày trước ngày lễ Giáng Sinh. Trong rừng, nhiều loài chim đang chuẩn bị rời đi. Đã đến lúc chúng phải di cư sang Châu Phi, chờ đợi mùa hè năm sau.

Tất cả các loài chim đều háo hức bắt đầu cuộc hành trình đến những đất nước ấm áp. Tất cả ngoại trừ một con chim nhỏ. Chú ta đã bị gãy cánh khi rơi từ trên cành xuống và không thể bay được nữa. Chú sẽ phải trải qua mùa đông ở đây, trong rừng, chờ đợi được chữa lành.

Chú chim nhỏ buồn bã nhìn gia đình và bạn bè bay đi. Chú rất muốn đi cùng họ!

Chẳng mấy chốc họ đã biến mất ở phía chân trời. Thế là chú chim con bắt đầu tìm nơi trú ẩn. Cánh của chú bị đau.

Chú đang đi dọc theo con đường rừng thì nhìn thấy một cây sồi to và đẹp. Thân cây của nó được bao phủ bởi lớp vỏ thô ráp và lá của nó có các cạnh lượn sóng.

Con chim từ từ đến gần cây và nói:

- Anh sồi, cánh của tôi bị gãy rồi, tôi không thể bay được. Bạn có thể che chở cho tôi trong mùa đông lạnh giá được không?

Cây hướng cành về phía anh:

- Che chở cho bạn? Không, không được. Bạn sẽ ăn hết quả sồi của tôi! Hãy biến đi!

Con chim nhỏ cúi đầu và tiếp tục lên đường.

Trời bắt đầu có tuyết. Những mảng tuyết lớn rơi xuống. Chú chim con run rẩy.

Đột nhiên chú nhìn thấy một cây sồi rừng, vỏ mỏng và nhẵn. Nó rung những chiếc lá tròn nhỏ đê rũ đi tuyết rơi trên mình.

Con chim nhỏ lại gần và nói:

- Chào anh, cánh của tôi bị gãy rồi, tôi không thể bay và tôi bị lạnh cóng. Bạn có thể che chở cho tôi trong mùa đông lạnh giá được không?

Cái cây hướng cành về phía anh:

- Che chở cho mi ư? Không, không được đâu. Bạn sẽ ăn hết trái cây của tôi! Biến đi!

Con chim nhỏ cúi đầu và tiếp tục lên đường.

Tuyết càng ngày càng rơi nhiều hơn. Con chim cảm thấy bụng mình sôi lên: nó đói.

Ở khúc quanh của con đường, nó nhìn thấy một cây bạch dương kiêu hãnh và cao lớn. Thân nó trắng như tuyết.

Con chim nhỏ lại gần và nói:

- Bạch dương, cánh của tôi bị gãy rồi, tôi không thể bay, tôi lạnh cóng và tôi đang đói. Bạn có thể che chở cho tôi trong mùa đông lạnh giá được không?

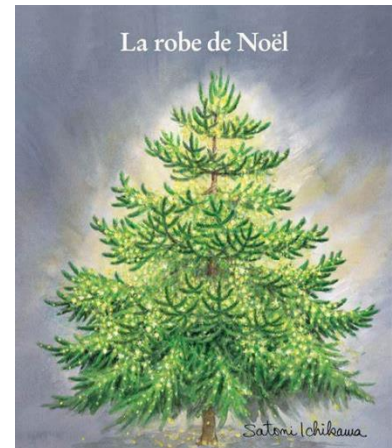
Cây hướng cành về phía chim:

- Che chở cho mi? Không, không đâu, mi sẽ làm cho cành của ta dơ bẩn hết! Biến đi!

Con chim nhỏ cúi đầu xuống. Nó mệt mỏi và không biết đi đâu.

Đột nhiên nó nghe thấy một giọng nói bảo hãy đến gần hơn. Nó bước vài bước và nhìn thấy một cây linh sam.

- Chim nhỏ ơi, em có muốn trú ẩn trên cành của ta không? Ta không có quả, không có hạt,

nhưng ta sẽ bảo vệ bạn khỏi cái lạnh mùa đông.

Chú chim nhỏ rất mừng, đến gần và cảm ơn cây. Nó nghe thấy tiếng cây sồi, cây sồi rừng và cây bạch dương đang chế nhạo cây linh sam. Chúng thấy cây này thật xấu xí, thân đen và cành phủ đầy kim! Chúng khoe mình xinh đẹp hơn nhiều. Chúng nói rằng nhờ có chúng mà khu rừng mới xinh như vậy.

Chú chim con không nghe lời chúng mà ngủ thiếp đi, rúc vào người bạn mới của mình.

Đêm đến mà tuyết vẫn rơi, ngày một dày đặc hơn. Chẳng mấy chốc một cơn bão đã kéo đến.

Suốt đêm gió thổi dữ dội trong rừng. Ba loại cây hồng hách phải bám chặt vào gốc rễ của mình để không bị đổ xuống.

Những cơn gió không hề dịu đi cho đến tận sáng sớm.

Khi mặt trời mọc, tiếng la hét vang lên từ trong rừng.

Cây sồi, cây sồi rừng và cây bạch dương rên rỉ: “Lá của tôi! Lá của tôi mất hết rồi!”

Cành của chúng hoàn toàn trơ trụi, toàn bộ lá của chúng đã đã rụng. Còn phần cây linh sam sapin không hề mất đi một chiếc lá kim nào. Đó là cây linh sam đã được thần linh của mùa Đông thưởng vì lòng tốt của anh đối với chú chim nhỏ.

Và từ đó cây linh sam Sapin (Xmas tree) hào phóng và luôn bảo vệ kẻ yếu vẫn xanh tươi vào mùa đông, trong khi những cây khác rụng lá.

Bây giờ cây là biểu tượng của lễ, nơi mọi người tụ tập để ăn mừng Giáng Sinh!

Thái Lan sưu tầm & dịch (tổng hợp từ nhiều nguồn về Xmas legends.)

YÊU THU

Chậm bước vui đùa với cỏ may
Nhìn say bướm trắng lượn chung bầu
Đài hoa mây lướt rơi vai áo
Giọt nắng bao phen quyến gót giày
Cánh nét pha màu hôn tâm đại
Mây trời đôi sắc dạ thâm ngây
Mùa thu dịu vợ sao yêu quá
Ý mộng thơ hòa thả gió bay
Minh Thúy Thành Nội

MÙA THU ĐI MỘT NỬA

Gió thổi muôn chiều lá rụng rơi
Buồn lên khóe mắt chẳng ai mời
Lan vừa hé nụ chào duyên dáng
Bướm cũng bay vờn ghé lá rơi
Lặng lẽ bên đời hòa nhạc vọng
Mơ màng cảnh biển dậy tình khơi
Hôn thu vẫn gọi, người xa khuất
Bỏ lại nơi đây mộng nửa vời
Minh Thúy Thành Nội

ẢO MỘNG

Suối nước ru hồn tim lối mộng
Đường chiều lá rụng bóng thu sang
Mây trời đôi sắc màu tím tím
Hò mắt lịm say giọt nắng vàng

Tóc rối buông lơỉ đùa gió lộng
Vươn tay níu hái ngọn tình yêu
Cõi lòng giăng mắc bờ hiu quạnh
Hạnh phúc mờ xa chạy trốn chiều

Cứ ngỡ hồn thu lừa ảo ảnh
Nên em tìm kiếm mãi thiên đường
Xin đừng đánh thức hồn phiêu lãng
Bởi cõi hồng trần tựa giọt sương

Anh hỡi gần nhau xin cúi xuống
Hãy xem lần cuối tiễn đưa thắm
Linh hồn gió cuốn nơi hoang lạnh
Giấc mộng điêu linh đến thật gần
Minh Thúy Thành Nội

ĐÁM CƯỚI CỦA AI?

Caden hí hửng mang về khoe cha mẹ tấm thiệp cưới:

- Có nhiều mẫu thiệp cưới, con và Sophia chọn mẫu thiệp cưới này . Đơn giản dễ thương lắm.

Chị Bông cầm tờ thiệp cưới, một mặt là hình Caden đang âu yếm kề môi hôn Sophia, mặt kia là hàng chữ *Together With Their Families -- Sophia Pham & Caden Nguyen*

Chị Bông tiếp tục đọc hết những dòng chữ trên tấm thiệp không thấy tên cha mẹ đôi bên đâu, rất sững sốt:

- Con quên ghi tên cha mẹ nhà trai, nhà gái hả?

Caden ngơ ngác:

- Kiểu bên Mỹ nhiều mẫu thiệp chỉ có tên cô dâu và chú rể.

Chị Bông bưng bưng phản đối:

- Thiệp cưới phải kiểu Việt nam mới đầy đủ và trang trọng. Nghe đây: Ông bà Nguyễn Văn Bông và ông bà Phạm Văn Huệ trân trọng báo tin lễ thành hôn của con chúng tôi là Caden Nguyễn và Sophia Phạm. Hôn lễ sẽ tổ chức ngày... tại nhà hàng... Trân trọng mời ông bà, cô bác... đến tham dự chung vui với gia đình chúng tôi. Sự có mặt của ông bà cô bác là niềm hạnh diện cho chúng tôi...

Caden ngạc nhiên:

- Đám cưới con mà cha mẹ đứng ra mời hả?

- Đúng thế, con ở đâu chui ra? Phải có cha mẹ mới có con cái. Bồn phận cha mẹ dạy dỗ nuôi con và dựng vợ gả chồng.

Chị Bông khăng khăng bắt Caden phải chọn mẫu thiệp cưới khác, có tên cha mẹ đôi bên đằng hoàng.

Đã trái qua bao cản trở và đợi chờ Caden và Sophia mới có ngày đi chọn thiệp cưới hôm nay.

Ngay từ khi Caden đang học đại học gần ra trường chị Bông đã ngắm ghé cô Mika xinh xắn nhà chị Tiên, Mika đang học dược sĩ. Chị Tiên cũng khôn khéo tình đời lắm, chắm Caden đẹp trai cao ráo con nhà đảng hoàng cho con gái mình. Đã mấy lần chị Tiên nhờ con gái chở đến nhà chị Bông chơi, Caden và Mika đã gặp mặt nhau, đã trò chuyện. Hai bà bạn thân hí hửng đợi chờ tình yêu nảy mầm giữa đôi trẻ.

Caden tốt nghiệp Computer Science. Gặp thời, chàng xin được công việc lương cao ngay thành phố nhà. Chị Bông bắt đầu gợi ý con trai nên tìm hiểu Mika. Thế mà một hôm Caden mang về một cô gái lạ và giới thiệu:

- Đây là Sophia người yêu của con.

Chị Bông chung hửng và thất vọng, Sophia cũng là người Việt như chị Bông mong muốn nhưng Sophia không xinh đẹp và hiền dịu bằng Mika. Sophia nói tiếng Việt ngọng ngịu, cách đi đứng nhanh nhẩu như con trai. Chị Bông cho “rót đài” ngay phút đầu gặp gỡ.

Biết mẹ không thích Sophia, Caden tìm mọi cách lấy lòng mẹ, nào Sophia học giỏi, cùng tốt nghiệp Computer Science và xin được việc vừa ý như Caden.

Một hôm Sophia theo Caden về nhà, nàng mang tặng chị Bông một ổ bánh bông lan tự làm vì biết chị Bông thích ăn bánh bông lan. Chị Bông từ chối thẳng thừng:

- Cám ơn cháu tặng bánh bông lan, nhưng bác không nhận đâu, lúc này bác “cao đường” nên phải kiêng cử ngọt.

Sophia tiu ngiu mang ổ bánh về.

Một hôm khác, cuối tuần Caden đưa Sophia về ăn cơm với gia đình, ăn uống xong Sophia ra rửa chén bát nhưng chị Bông gạt đi:

- Cháu cứ để đấy bác rửa.

Sophia ngoan ngoãn vâng lời, nài ra sofa ngồi chơi với Caden, hai đứa chuyện trò cười nói trong khi chị Bông cặm cụi với đồng bát trong sink.

Sau đó chị Bông đã tức tối phê phán với chồng:

- Con Sophia không có “ý tứ” gì cả, vụ bánh bông lan em từ chối đáng lẽ nó phải... năn nỉ mời mọc em và để ở bánh lại, ai dè nó bung về luôn. Vụ rửa bát đáng lẽ nó phải “giành” với em để rửa bát cho bằng được chứ. Mai một vào làm dâu nhà mình em sẽ dạy bảo nó.

Anh Bông bênh vực Sophia:

- Nó sinh ra và lớn lên ở Mỹ, nghe sao hiểu vậy, làm sao hiểu bụng dạ lắt léo của em. Em đừng dạy nó kiểu người Việt mình, nói một đằng làm một nẻo, nói có là không, nói không là có.

Chị Bông càng chê Sophia càng tiếc rẻ Mika xinh đẹp mặc cho Caden và Sophia đã luôn tìm cách lấy lòng chị.

Anh Bông dứt khoát:

- Em yêu Mika thì... em cưới Mika cho em đi, còn Caden yêu Sophia nó phải cưới Sophia.

Thế là chị Bông đành chịu thua.

Hai vợ chồng chị Bông đến nhà gặp cha mẹ Sophia nói chuyện cho đôi trẻ nên duyên. Chị Bông đã cất công hỏi mấy nhà hàng, những món ăn, giá cả và chọn được một nhà hàng Việt Nam ưng ý nhất để tổ chức tiệc cưới rồi.

Hôm sau Caden mang về một mẫu thiệp cưới khác, chàng lại hí hửng tưởng mẹ sẽ ưng ý. Chị Bông kiểm duyệt ngay:

Mr. & Mrs. Hue Pham with Mr. & Mrs. Bong Nguyen

Request the honor of your presence at the marriage of their children

Sophia Pham & Caden Nguyen

Chị Bông vẫn chê:

- Tên cha mẹ hai bên đã theo kiểu Mỹ không bó dấu lại nhỏ xíu ở trên ai mà để ý, chưa kể tên nhà gái để bên trái, nhà trai “lép vế” bên phải. Thiệp kiểu Việt Nam tên nhà trai bao giờ cũng đứng bên trái trên đầu tấm thiệp. Người ta sẽ đọc từ trái sang phải, từ trên xuống dưới.

Caden giải thích:

- Ở Mỹ, nữ trước rồi mới đến nam mà mẹ.

Anh Bông nói với Caden:

- Thiệp cưới đầy đủ tên hai bên cha mẹ, chữ to nhỏ, bên phải bên trái không thành vấn đề. Ba đồng ý các con in thiệp kiểu này.

Chị Bông vội cản lại:

- Khoan, khoan, còn vụ nhà hàng em chưa đọc tới. Xem nào, sao lại tổ chức đám cưới ở trong tòa nhà Center Music Hall mà không là nhà hàng Việt Nam hả con? Con mà đặt món ăn tây không thích hợp với khách mời của cha mẹ đâu, người Việt mình ăn cưới quen với những món như súp măng cua, bò lúc lắc, chả giò, gỏi ngó sen tôm thịt, cơm chiên Dương Châu...

Anh Bông ngắt lời chị Bông. Hỏi:

- Đám cưới này là của ai vậy em?

- Dĩ nhiên là đám cưới Caden và Sophia.

- Vậy mà anh tưởng đám cưới... chị Bông chứ. Em chọn “ngày lành tháng tốt”, em đòi hỏi tên anh chị Bông phải in to, em đòi hỏi kiểu in thiệp cưới, kiểu nhà hàng và món ăn thích hợp với khách mời của em. Chúng ta sống ở Mỹ thì theo kiểu Mỹ đi. Caden và Sophia là nhân vật chính, chúng ta là cha mẹ chỉ góp ý kiến chứ không thể toàn quyền quyết định giùm con cái.

Thấy chồng luôn ủng hộ Caden, chị Bông hậm hực:

- Để em gọi phone bàn bạc với anh chị xuôi gia cho cha con anh biết ai đúng ai sai.

Chị Bông gọi ngay cho chị Huê, kể lại đầu đuôi vụ tẩm thiệp cưới và nơi tổ chức tiệc cưới. Chị Huê nghe xong mới thông thả lên tiếng:

- Con Sophia cũng mang về tẩm thiệp vợ chồng tôi xem rồi, ưng ý hết sức chị ạ. Đám cưới của chúng chú của mình đâu mà nó phải theo ý mình.

Chị Bông cụt hứng và ngạc nhiên:

- Ủa... Chị nói y hệt như anh Bông nhà tôi.

- Tôi kể chị nghe chuyện một gia đình tôi quen biết nhé. Cô gái xinh đẹp học giỏi con nhà giàu, tốt nghiệp bác sĩ, đang nội trú, là niềm hãnh diện và hạnh phúc vô bờ của cha mẹ. Cha mẹ cô đang mơ một đám cưới, đang kén chọn một chàng rể học cao hiểu rộng tương xứng với con gái mình.

Chị Bông xuýt xoa:

- Chứ còn gì nữa...

- Bỗng cô mang về nhà giới thiệu người yêu. Chàng là nhạc sĩ, gia đình gốc Ý di dân sang Mỹ, chàng chơi nhạc trong một Night Club mà thỉnh thoảng những lúc học hành căng thẳng cô vào đây giải khuây. Cha mẹ cô đau đớn bàng hoàng như từ 9 tầng mây bị thả rớt xuống đất, phản đối kịch liệt bắt cô phải bỏ ngay thằng nhạc sĩ quèn kia. Chàng bị cha mẹ cấm cản cô bác sĩ càng yêu anh nhạc sĩ hơn. Họ đã sống chung như vợ chồng và sinh một đứa con. Bây giờ cha mẹ phải xuống nước năn nỉ cô và chàng nhạc sĩ làm đám cưới để khỏi bị miệng đời khinh chê. Thế mà chúng nó vẫn không thèm làm đám cưới. Cho đến nay họ cũng chưa biết mặt mũi ông bà xuôi gia là ai.

Chị Bông tiếc rẻ:

- Trời, cảnh vàng lá ngọc vậy mà tình cho không biểu không.

Bên kia đầu dây chị Huê tươi cười:

- Caden và Sophia con chúng ta đã học hành xong, đã trình diện cha mẹ đôi bên và tổ chức đám cưới là chúng tử tế ngoan ngoãn hơn cả ước mơ. Chúng nó ở Mỹ, làm đám cưới kiểu Mỹ cứ để chúng như ý thoải mái. Gia đình đôi bên chúng ta thành thoi tới ngày đi dự tiệc là vui vẻ sung sướng rồi anh chị Bông nhé.

Nguyễn Thị Thanh Dương

TÔI VỚI MÙ SƯƠNG

Tôi núi cao với mù sương,
Trời mây xám với nỗi buồn chung quanh,
Sương mù che phủ cây xanh,
Che bao nhiêu lá, bao cành tương tư.

Bây giờ đang là mùa Thu,
Mà sao gió lạnh bốn bề gió ơi
Đỉnh núi có tuyết trắng rơi,
Tuyết về đâu để hồn tôi đi cùng.

Đứng trên Cannon Mountain,
Tương như xa cách cõi trần thế kia,
Áo khoác trong gió lê thê...
Thêm khăn choàng vẫn lạnh tê tái lòng.

Núi cao, núi thấp chập chùng,
Lên cao bỗng thấy đường không lối về,
Trời chưa vào mùa Đông mà!
Hỏi mây, hỏi núi mùa Thu đâu rồi.

Thu vàng là giấc mơ thôi,
Mùa Thu chìm khuất như người tình xưa.
Tôi đứng đây với bơ vơ,
Núi cao rừng thẳm sương mờ hắt hiu,

Tôi đứng đây với buổi chiều,
Chốc nữa xuống núi thấy đời không anh.
Nguyễn Thị Thanh Dương

Nhìn Hình Nhớ Bạn

Chúng ta sống trong cõi trần lao xao này ai mà không có bạn?

Trong quyển Từ Điển Việt Nam do Viện Ngôn Ngữ Học Việt Nam phát hành năm 2006, Bạn được định nghĩa như sau: “Bạn là người quen biết và có quan hệ gần gũi, coi nhau ngang hàng, do hợp tính, hợp ý, hoặc cùng cảnh ngộ, cùng chí hướng, cùng hoạt động”.

Trong cuộc sống thường nhật, chúng ta thường nghe nói đến bạn đạo, bạn tri âm, bạn tri kỷ, bạn sơ giao, bạn cố tri, bạn vàng, bạn đời, bạn đường, bạn lòng, bạn trăm năm, bạn vàng, bạn nối khố, bạn chiến đấu, bạn lý tưởng, bạn văn nghệ, bạn thơ văn, bạn đọc, v.v.

Khi bạn cần một người để sưởi ấm trái tim tình cảm của mình, bạn thích tìm bạn bốn phương qua sự trung gian của báo chí, của các dịch vụ phụ trách việc kết bạn cho bạn với một lệ phí nhỏ nhỏ. Gần đây, nhờ sự phát triển của kỹ thuật điện toán, quý vị nào thích dạo trên mạng lưới toàn cầu tìm bạn để đấu hót, để học hỏi, để chia sẻ tâm tình thì bạn sẽ có thêm những người “bạn ảo” trong cõi ảoInternet mịt mù nữa.

Theo Thánh Kinh, Thượng Đế khi thấy ông Adam sống cô độc một mình buồn quá nên Ngài bèn lấy cái xương sườn của ông Adam mà tạo ra bà Eva để ông Adam có bạn chuyện trò cho vui. Như vậy, có thể kết luận: Bạn là một thực thể rất cần thiết trong đời sống con người, phải không Bạn?

Nói về bạn đường trăm năm của mình, người viết xin chia sẻ với quý bạn mẩu chuyện cảm động dưới đây:

Cái Bóng

Ông luôn phàn nàn về cuộc hôn nhân sắp đặt sẵn mà gia đình dành cho mình.

Ông chê bà ít học, chẳng tương xứng với sự lịch lãm của ông. Mọi việc ông thường tự quyết định, chẳng coi bà vào đâu. Bà tồn tại bên ông như cái bóng lạng lẽ trong cuộc sống chung có nhiều thăng trầm.

Một ngày bà nhẹ bỏ ông sau một cơn bạo bệnh. Ông ra ngẩn vào ngơ như thể đang kiếm tìm một cái gì. Nhà thiếu bà ông mới thấy rõ những khoảng trống. Ông nhận ra sự lịch lãm chẳng tạo nên được một gia đình nếu thiếu sự hy sinh chịu đựng âm thầm của bà.

Hải Âu

Người viết sinh hoạt trong một vài diễn đàn văn nghệ vì ân tình xưa cũ mà thôi vì tôi còn phải lo việc cơm nước cho "tướng công". Tôi vẫn nghĩ phụ nữ cần phải "an việc nhà" trước rồi mới "lo việc ngoài" được vì hạnh phúc mái ấm gia đình vẫn quan trọng hơn.

Đặc biệt hôm nay, người viết xin được giới thiệu sinh hoạt của Nhóm Cô Gái Việt chỉ dành riêng cho "For Women Only" chứ "phe húi cua" không được vào sinh hoạt như các diễn đàn khác.

Người viết xin phép chị Phương Thúy, trưởng nhóm Cô Gái Việt, cho phép người viết được giới thiệu sinh hoạt văn nghệ của "phe kẹp tóc" chúng ta nhé. Xin cảm ơn trước.

Quý vị sẽ hết sức ngạc nhiên vì năm nay 2 thành viên của Nhóm Cô Gái Việt Minh Thúy Thành Nội và Kim Loan Nguyễn đã oanh liệt đoạt 2 giải thưởng đặc biệt Viết Về Nước Mỹ do Nhật Báo Việt Báo tổ chức. Ngọn lành chưa?

Xin mời quý thân hữu tìm hiểu sinh hoạt của Nhóm Cô Gái Việt qua các tiết mục dưới đây:

Giới Thiệu Website Group Cô Gái Việt

<http://cogaivn.jigsy.com/>

Hình và album links lên website CGV, thân mời CE vào xem và bổ túc thêm:

[Hop Mắt \(jigsy.com\)](http://HopMat(jigsy.com))

Trang Chính

<http://cogaivn.jigsy.com/>

Bài Mới

<http://cogaivn.jigsy.com/baimoi>

Bài Lưu Trữ

<https://cogaivn.jigsy.com/2023>

<https://cogaivn.jigsy.com/2022>

<http://cogaivn.jigsy.com/2021>

<http://cogaivn.jigsy.com/2020>

<http://cogaivn.jigsy.com/2019>

<http://cogaivn.jigsy.com/2018>

<http://cogaivn.jigsy.com/2017>

<http://cogaivn.jigsy.com/baicu/2016>

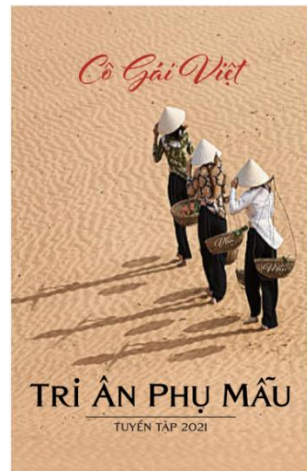
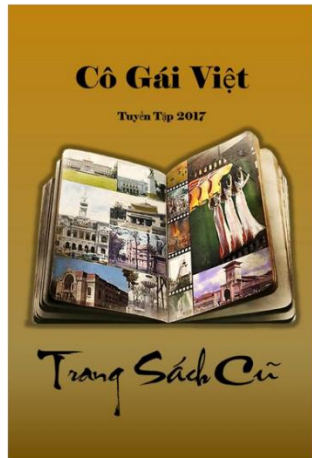
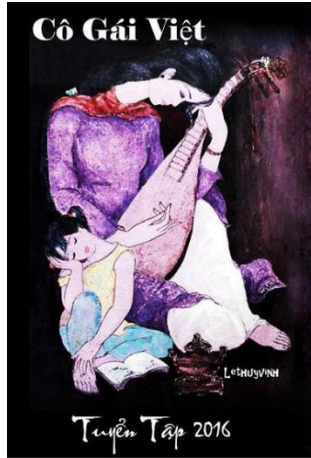
<http://cogaivn.jigsy.com/baicu/2015>

<http://cogaivn.jigsy.com/baicu/2014>

Ra Mắt Sách Và Các Tuyển Tập CGV

<http://cogaivn.jigsy.com/activity/rms>

CGV Các Tuyển Tập

<https://cogaivn.jigsy.com/tuyen-tap-2023>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2021>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2020>

<http://cogaivn.jigsy.com/tt2018>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2017>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2016>

Họp Mặt

<http://cogaivn.jigsy.com/activity/meet#builder>

<http://cogaivn.jigsy.com/activity/meet>

<http://cogaivn.jigsy.com/acitivity/hobby>

Hình Ảnh

<http://cogaivn.jigsy.com/old-new-pic>

<http://cogaivn.jigsy.com/portrais>

<http://cogaivn.jigsy.com/spouses>

<http://cogaivn.jigsy.com/the-fall-of-saigon>

Liên Lạc

<http://cogai.vn.jigsy.com/contact>

Webmaster: thuyha12a2@yahoo.com

Youtube Diễn Đàn Cô Gái Việt 2017

<https://www.youtube.com/watch?v=1HWaiBkE5GU>

Khi sinh hoạt với nhau thế nào Bạn cũng sẽ chụp một vài tấm hình làm kỷ niệm. Khi xem lại những hình ảnh kỷ niệm này chắc hẳn Bạn sẽ có cùng một tâm sự như người viết nhớ tới những người bạn thân mến đó.

Xin được chia sẻ với Bạn tâm tình *Nhìn Hình Nhớ Bạn* của tôi để xem bạn có đồng cảm với người viết hay không nhỉ?

Nhìn Hình Nhớ Bạn

Một năm lặng lẽ lại trôi qua
Tôi, Bạn lại thêm một tuổi già
Nhìn ảnh năm xưa, nay đã khác
Vì “Tâm” thay đổi mỗi “sát na”.

Một trăm năm tuổi thoáng qua mau
Ảnh cũ năm xưa hẳn đổi màu
Hỏi rằng: “Bạn cũ còn tâm ý
Tình bạn ngày xưa chẳng đổi màu?”

Dẫu biết chúng ta chỉ kẻ phàm
Thất tình lục đục với sân, tham
Ghét, giận, thương, yêu vì chữ... “Ngã”
Sân, si, phiền não lửa lò giam

Hãy nhớ rằng ta là cát bụi!
Sắc, Không, Không, Sắc, vẫn hoàn “Không”
Dĩ vãng qua rồi, mai chưa đến
Thì xin hiện tại: “Sống thong dong”.

Với trái tim yêu, với nụ cười
Với tình thân ái, nở hoa tươi,
Với tâm Hỷ Xả, lòng An Lạc
Và chúc An Vui đến mọi người.

Quên đi bạn nhé bao phiền não
Đời người sống được có bao năm?
Thương Yêu thay thế cho thù hận
Chung tử “Tù Bi” sẽ nảy mầm;

Sương Lam

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi=MCTN 691-ORTB 1121-12122023)

GUƠNG?

Các em từng đưa lê la
Sa vào toàn chốn thói tha ngụy tà
Đồ, đòi trụy, ngụy, ranh ma
Đưa nào đưa nậy rõ ra cháu... Hồ!
Ý Nga, 11.12.2023

THƯƠNG ƠI TUỔI GIÀ!

(Cảm tạ người tài xế taxi đã không nỡ lấy phí xe
mà còn giúp ẵm bệnh nhân vào cấp cứu.)

*

Bác bảo: “Tôi cô Chiêu,
Sống sao thiếu cậu Âm?
Không còn chỗ để bám
Mọi sự ngã đổ theo”.

- Thừa bác, cháu đồng cảnh
Không còn chồng chung đường,
Cũng thiếu người chỉ nẻo
Ôm nỗi niềm nhớ thương.

Nhưng bác được an ủi
Bởi tình thân gia đình
Dù sao cũng đỡ tủi
Hơn người sống một mình.

Họ cô đơn ghê lắm
Chịu tuyết, gió, nắng, mưa
Đi về đều một bóng
Chẳng có người đón đưa.

*

Cháu đã từng chứng kiến
Người thổ huyết, lấm than
Những giọt máu cơ khổ
Roi đâm bàn chân trần.

Bà không nhớ tên tuổi,
Chẳng biết ai tổ tiên.

ĐẾN, VỀ

Bao nhiêu nhân hậu, chân tình
Hết lòng an ủi năm canh trực, chờ...
Bệnh nhân y hết trẻ thơ
Dù đi, tập đứng, canh giờ thuốc men...

*

Chẳng ai muốn đến nhà thương
Lỡ vào, chỉ ước chán chường bệnh... chê
Bệnh đi, người sớm được về
Tạ ơn giải phẫu, nhiều khê... cứu mình.

Ý Nga, 11.12.2023

HỌC SÓNG KHIÊM CUNG

(Nghe bạn mắng em.)

*

Đeo vàng, hột đỏ tay
Không tiệc tùng cưới hỏi
Em chung diện khoe ai
Giữa bao người đói khổ?

Miền Trung bao họ hàng
Cơm ăn không đủ bữa.
“Trưởng giả học làm sang”
Nên đua đòi khoe của?
Chị chẳng hề làm lơ
Khi các em thất thế
San sẻ người sa cơ:
Hãy học hạnh Giúp Đỡ!
Ý Nga, 11.12.2023

MẶT

Tiệc tụ tập toàn tai to, mặt lớn;
Ông mặt hề đấm sặc, người đời khinh;
Mặt háo danh ả ngã ngón: - Em... anh...
Bán nhân phẩm, mua nhân... tình, cầu lợi.

Ý Nga, 10.12.2023

Cháu đưa vào bệnh viện
Taxi không lấy tiền.

Cháu sống, luôn nhìn xuống
Để thấy mình quá may
Tránh nhìn lên than thở
Nỗi khổ theo bùa vậy.
*

Mai, cùng thăm bà ấy
Bác sẽ thấy thương tâm
Tai không còn nghe rõ,
Mắt cũng đã mờ cảm.

Y hết như Má cháu
Uống sữa tựa trẻ con
Miệng nhận từng muỗng cháo
Chẳng hề biết dở, ngon.

Bác đừng buồn nữa nhé
Cháu thương Mẹ quê Nhà
Nên rất thương quý bác
Sống cô đơn tuổi già!
Ý Nga, 10.12.2023

HƯƠNG THƠM NHÂN ÁI

Đã giúp ích em còn lo chi lỗi
Ích là.. lời: nhìn người khổ được vui
Đang tả tôi buồn tủi, nhận ngọt bù
Tạo hoan hỷ: nhận niềm vui đội người!
Ý Nga, 10.12.2023

NGHĨA

Điều gì quý giá: nâng niu,
Bạn bè chí nghĩa tung tiu hơn vàng!
Những phường bất nghĩa chàng ràng
Cửa nhà chó mở! Họ hàng cũng không!
Ý Nga, 9.12.2023

ĐÂU CẦN AI TUYÊN DƯƠNG

(Thương mến tặng quý Trường đã dẫn thân giúp
ích cho đời.)
*

Đáng tin tưởng những tấm lòng độ lượng

TIẾC THỜI GIAN!

Tay bác vô nước biển
Chẳng làm được việc hay
Thèm được ngồi viết lách,
Tay lật sách, qua ngày!
*

Sức chứa chưa vô tận
Vàng nhật nguyệt thương thương.
Còn chẳng khi mất hết?
Rồi cũng chỉ vô thường!

Nỗi buồn đà chạm đáy
Bao đón đau vỡ òa
Dư âm chi để lại?
Nghịch ngã rồi sẽ qua!

Một điều rất tối kỵ
Là giữa chốn đông người
Ngậm buồn, đau, bi lụy

Gói trong lời than ối...
Ý Nga, 10.12.2023

THĂM BẠN

(Thương về Hằng.)
*

Không còn tin tưởng vào đâu
Bạn tôi tránh cả “ngọt ngào” hỏi thăm
Bị người lợi dụng, tham lam
Đến khi hoạn nạn tình “thâm” xa dần!

Chẳng còn chi để họ cần
Hình như tất cả chưa lần thọ ân?
Tôi an ủi bạn khó khăn:
- Lòng người chẳng thể dễ dàng thảo thơm!
Ý Nga, 9.12.2023

LẠI BỊ QUYẾT?

Bài học kinh nghiệm trường đời
Luôn luôn khắc sâu ký ức
Nhất là lúc bát cơm voi
Mà không việc gì thuận lợi.

●
Em chưa đủ bản lĩnh

Sống khiêm nhường, không mơ tưởng huân
chương
Hạnh phi thường giúp ích khắp muôn phương
Nuôi lý tưởng bằng yêu thương, hướng thượng!
Ý Nga, 8.12.2023

SAO HẠI NGƯỜI?

Dụ người hy vọng xa xôi
Để rồi thất vọng rã rời, truân chuyên
Rơi vào tuyệt vọng, hóa điên
Đúng là ác nghiệp, chướng duyên, tội tình!
Ý Nga, 8.12.2023

Sao vội vã tin nhanh?
Kẻ gian luôn bất chính
Lừa lọc cả... gia đình.

Xảo trá, nợ, thường... quýt,
Đặt nơi nào tự tin
Bao tình cảm giữ gìn?
Đừng dễ dàng tin tưởng!
Ý Nga, 8.12.2023

MỘT VÀI TRUYỀN THUYẾT VỀ GIÁNG SINH

NỤ CƯỜI ĐẦU TIÊN

Trên vùng đồng bằng im lặng, những người
chăn cừ bước đi một cách nghiêm trang,
mang những lễ vật khiêm tốn của mình đến
dâng cho Chúa Hài Đồng.

Đêm tối dày đặc và con đường trắng xóa
xuyên qua những bụi cây và đồng cỏ phủ
đầy tuyết.

Cơn gió tháng 12 gay gắt này tàn nhẫn biết
bao, làm đôi bàn chân trần của những lữ
khách quê mùa xanh tím vì lạnh; quất mạnh
vào khuôn mặt những người dân chất phác,
lương thiện, điềm tĩnh của họ! Nhưng rồi
họ vẫn tiến về phía trước, bước đi mà
không gây ra bất kỳ tiếng động nào trên nền
đá vào mùa đông.

Phía sau những người chăn cừu, một kẻ dị
dạng đáng thương đang lết đi một cách khó
khăn, lão đảo. Hắn chợt thốt lên một tiếng
kêu đau đớn.

- Ai đến vậy? Người bước đi sau cùng của
đoàn quay lại và hỏi.

- Mặc kệ nó. Một người khác trả lời, chắc
hắn là Thannar. Đi nhanh lên nào!

- Đúng vậy, ta hãy nhanh lên nào. Người đi đầu nhắc nhở mọi người, vì ta còn nguyên một
chặng đường dài.

Anh ta là một người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh và vạm vỡ, đang ôm hai chú cừu con trong tay,
chỉ vào một điểm sáng cố định ở phía chân trời.

Nhưng rồi, họ cũng đã đến đích, hơi mệt mỏi nhưng run rẩy vì một cảm xúc đặc biệt khi nhìn thấy hang lừa nơi Chúa Giêsu đang nằm.

- Hãy đến gần đây, các bạn của tôi, Đức Mẹ nói khi thấy họ đứng trước ngưỡng cửa.

Thật là một cảnh tượng bất ngờ đập vào mắt họ khiến họ đứng sững như thế!

Một cảnh tượng bình dị biết bao! Một người phụ nữ trẻ, rất đơn sơ đang ôm một Hài Nhi xinh đẹp tuyệt vời trên chân mình. Một người đàn ông lớn tuổi và đáng kính đang cúi về phía họ, nhìn ngắm họ một cách tràn ngập yêu thương.

Một con lừa và một con bò quỳ trước máng cỏ đã hoàn thành bức tranh gia đình này.

Khi Đức Maria đưa tay ra dấu, các mục đồng tiến tới và dâng quà. Một người mang đến những quả trứng, thật dễ thương và trắng trẻo như những viên kẹo trứng chim phủ rom vàng óng trong chiếc giỏ. Người khác thì mang vài chú cừu con rất bé; chúng bắt đầu kêu be be, buồn bã đi tìm mẹ phía sau máng cỏ. Người thứ ba thì một cặp gà mái tơ xinh đẹp, với cái mỏ đỏ giống như bông hoa mới nở của cây lựu. Người thứ tư, khéo léo hơn những người bạn đồng hành của mình, đã khắc hạt ô liu thành những hạt cườm thật đẹp, và xâu vào một sợi gai dầu chắc chắn.

Anh ta rất tự hào về công việc của mình:

- Đây, thưa Bà, ông nói, hãy đeo chiếc vòng này vào cổ đứa con xinh đẹp của Bà.

Đức Trinh Nữ Maria mỉm cười, cúi đầu, cảm động và thú vị trước những biểu hiện tôn thờ mà những con người khiêm nhường này dành cho Con yêu dấu của Mẹ.

- Còn con, thưa Mẹ Nhân Lành, một chú chăn cừu nhỏ rụt rè đứng cách xa, con nghèo lắm.

Người chủ mà con phục vụ khắc nghiệt đến nỗi không cho con một mảnh len hay mấy quả sung khô. Nhưng đêm qua con đã đẽo được một cây sậy và nếu ngài muốn, con sẽ hát cho ngài nghe một giai điệu hay.

Và thế là anh chàng tội nghiệp trở nên mạnh dạn hơn, do dự thối lên một vài nốt nhạc đơn sơ; rồi vững tin hơn và rồi sau đó một bản nhạc đồng quê được ngân lên làm khán giả thật say mê vì sự giản dị ngây thơ của bài nhạc.

Thánh Giuse đến gần người ca sĩ khi anh ta hát xong và chỉ vào Đấng Hai Nhi:

- Bạn ơi, ngài nói với anh ta, Chúa ban phước lành cho bạn. Luôn tôn vinh lòng nhân lành của Ngài.

Đột nhiên, gập cánh cửa đổ nát vang lên tiếng nói rì rầm và tiếng bước chân vội vã, rồi giá rét mùa đông ủa theo vào.

- Ô hay! Tên này đến đây làm gì vậy? Hãy đi ra ngoài và đếm sao đi! Để tên ấy nhìn thấy Chúa Hài Đồng thật là không phải tí nào. Họ vừa nói vừa muốn xua đuổi người mới đến. Nhưng thay vì sợ hãi trước những lời mĩa mai cay đắng và những cú xô đẩy mạnh bạo của họ, anh lại cố lướt qua và đến phủ phục trước chiếc nôi thiêng liêng.

- Ôi! À! Nhóm người chăn cừu kinh ngạc thốt lên, đang cùng bước đến gần tò mò, chờ đợi một sự việc khác thường sẽ xảy đến. Thannar là một sinh vật xấu xí, dị dạng như vậy, mà dám đi theo những người lữ hành, đến Máng Cỏ!

Được ngôi sao bí ẩn dẫn đường, anh đã kiên quyết thực hiện cuộc hành trình gian khổ này, vô cùng mệt mỏi vì đôi chân nhỏ bé yếu ớt và thân hình hốc hác. Anh quyết vượt qua ngưỡng cửa để bước đến chuồng súc vật, chế ngự nỗi sợ hãi kinh khiếp khi nhìn thấy bọn người ác độc kia, và đến quỳ dưới chân Chúa Hài Đồng, yếu đuối nhưng hạnh phúc.

Kẻ khốn nạn bị bỏ rơi này là ai vậy? Không ai biết gì về anh ta; không ai biết gì về chuyện của những người đau khổ.

Người ta gọi anh là Thannar, là Jaell hoặc Elijah cũng đều tốt cả.

Một ngày nọ, vài người tốt bụng tìm thấy anh ta nằm bất động bên vệ đường và mang về chăm sóc anh trong mùa lạnh năm ấy. Nhưng, vào mùa xuân, con chim hoang đủ lông đủ cánh đã bay đi, theo một chủng tộc lang thang ...

Yếu ớt, đau khổ, đứa bé vô tội chạy khắp miền tìm tổ ấm, mót những trái bắp ngô còn sót lại, cố gắng giúp người già và trẻ nhỏ, những con người giản dị, nhỏ bé như anh. Có lúc bị xua đuổi, anh không hề phàn nàn, phớt lờ những lời nhục mạ và không hề có ý trả thù; nhưng rồi những giọt nước mắt lặng lẽ vội vàng chảy xuống đôi má hóp kia. Sau đó, khi con tuyệt vọng qua đi, tên ngốc lại bắt đầu cười, tiếng cười vô hồn, không chút âm vang khiến những người phụ nữ có lòng nhân ái vô cùng thương xót. Tội nghiệp Thannar!

Tuy nhiên, Đức Maria dịu hiền, Thánh Giuse nhân lành, cảm động trước sự tôn thờ thầm lặng của chàng trai trẻ bị bỏ rơi, đã dịu dàng nói với anh để tạo cho anh niềm tin:

- Hãy đứng dậy đi, chú bé tội nghiệp, và hãy nhìn Chúa Giêsu.

Thánh Giuse nói với anh như một người cha nói với con, vừa đỡ Thannar đứng dậy.

Thật kinh ngạc làm sao trước cảnh tượng kỳ lạ lần đầu tiên nhìn thấy, anh bạn ngây thơ đưa tay lên trán.

Nhưng rồi ngày sau đó, anh thành tâm chấp hai tay lại, quỳ xuống và kêu lên:

- Ôi Lạy Chúa Giêsu! Con yêu Ngài! Con xin trao Ngài trái tim của con!

Ôi ! lời nói kỳ diệu đã làm cho đôi môi của Đấng Hải Nhi nở một nụ cười thần thánh!

Bỗng nhiên, hàng ngàn ngọn đèn chiếu sáng máng cỏ bé mọn; những thiên thần với đôi cánh rộng bay lượn trên bầu trời xanh thẫm, rồi một giọng hát vang lên:

- ***Gloria in excelsis Deo! Vinh danh Thiên Chúa trên Trời!***

Hãy dâng tâm lòng của bạn cho Chúa Giêsu, và Chúa Giêsu sẽ ban cho bạn sự bình an và niềm vui trên trái đất!

[L. D. de Savignac – Thái Lan dịch](#)

CÂY LINH SAM XINH ĐẸP CỦA TÔI

<https://www.bing.com/videos/riverview/relatedvideo?q=mon+beau+sapin+roi+des+forets&mid=C1E6DC1240F4CEE1F2A8C1E6DC1240F4CEE1F2A8&FORM=VIRE>

Này cây Linh sam xinh đẹp của tôi - Vua của rừng núi

Tôi yêu tấm màn nhung xanh của bạn biết bao!

Vào mùa đông, khi rừng và đồi hoang

Đã không còn xanh tươi hấp dẫn

Cây Linh sam xinh đẹp của tôi -Vua của rừng núi

Bạn vẫn giữ vẻ hào quang lộng lẫy của mình.

Mùa Giáng Sinh đã mang bạn vào nhà chúng tôi

Vào ngày sinh nhật của Đấng Thiêng Liêng

Người bạn xinh đẹp của tôi, thật là ngọt ngào

Khi thấy bạn tỏa sáng thật rực rỡ

(hoặc: Người bạn xinh đẹp của tôi, bánh kẹo và đồ chơi bạn mang đến thật dịu ngọt làm sao.)

Mùa Giáng sinh đã mang bạn vào nhà chúng tôi

Lấp lánh ánh sáng rạng ngời.

Này cây Linh sam xinh đẹp của tôi, với tán lá xanh ngát cao vút của em
Đã tỏa muôn ngàn bóng mát dịu êm
Của niềm tin luôn vững chắc
Của lập trường kiên định và hòa bình.
Này cây Linh sam xinh đẹp của tôi, với tán lá xanh ngát cao vút của em
Đã dâng tặng cho tôi bao dịu dàng êm ái ngát ngây.

Thái Lan dịch

NGUỒN GỐC CỦA TỪ NOEL

Noel hay Noël có nguồn gốc từ một từ tiếng Pháp cổ, “nael”, có nghĩa là “của hoặc sinh ra vào ngày Giáng Sinh”. Tên này bắt nguồn từ sự ra đời của Chúa Giêsu, được gọi là “natalis die” có nghĩa là “ngày sinh”. Sau đó được dùng trong tiếng Anh trung cổ với tên gọi "Nowel".

Kể từ thời Trung cổ, theo truyền thống những đứa trẻ sinh ra trong thời kỳ Giáng Sinh đã được đặt tên Noel. Mặc dù đây là một cái tên phổ biến cho cả nam và nữ, nhưng đôi khi con gái thì được đặt tên là Noelle.

Noel đã được hát bằng tiếng Latin hoặc tiếng Pháp trong nhiều thế kỷ trước khi những người nói tiếng Anh bắt đầu sử dụng từ này để chỉ các bài hát mừng Giáng Sinh vào thế kỷ 18. Việc sử dụng noel (đánh vần là nowell) có nghĩa là "Giáng Sinh" có thể được tìm thấy trong văn bản về truyền thuyết Arthurian vào cuối thế kỷ 14.

Sử dụng lần đầu tiên: thế kỷ 15 - viết hoa: CHRISTMAS

Nguồn gốc của từ Noël (Giáng Sinh) -theo tiếng Pháp rất đa dạng và gây nhiều tranh cãi. Hầu hết mọi nơi ở châu Âu, thuật ngữ này đều mang những màu sắc khác nhau: Noël ở Pháp, Natale ở Ý, Natal ở Bồ Đào Nha, Navidad ở Tây Ban Nha.

Một số nhà từ nguyên học (nguồn gốc của chữ trong ngôn ngữ) cho rằng từ này có thể xuất phát từ tiếng Latin natalis die, có nghĩa là “ngày sinh”.

Những người khác cho rằng nguồn gốc của lễ Giáng Sinh là từ tiếng Gallic (1). Thuật ngữ “Giáng Sinh” có từ nguyên là hai từ tiếng Gallic noio (mới) và hel (mặt trời).

Vào thời Trung cổ, Noël - Lễ Giáng Sinh là tiếng kêu vui mừng của người dân khi một sự kiện vui vẻ sắp đến.

Như mọi khi, các ngày lễ tôn giáo lớn của Kitô giáo và các ngày lễ ngoại giáo đan xen nhau nên rất khó để tìm ra nguồn gốc chính xác của từ Noël. Đặc biệt là vì thuật ngữ Noël không được sử dụng ở một số quốc gia như Anh và Đức, những quốc gia nói đến “Thánh lễ của Chúa”

(Christmas) để chỉ ngày này. Tương tự như vậy, ở các nước Scandinavia, lễ Giáng Sinh được thể hiện là Jul.

Theo truyền thống xứ Bretagne

Đoạn trích từ niên lịch của truyền thống xứ Bretagne...

“Tổ tiên của chúng ta đều không muốn bỏ lỡ Thánh lễ nửa đêm mà ở miền Nam Bretagne họ gọi là : Oferenn ar pelgent (Thánh lễ trước bình minh)”

Dù trời mưa hay gió, họ cũng ra khỏi nhà và đi trong đêm, cầm đèn lồng và gậy, vừa đi vừa hát những bài hát Giáng Sinh. Trước khi đi, họ ăn nhẹ bánh kếp (crêpes) nóng, và vì những người đã khuất luôn hiện diện trong ký ức của họ nên họ đọc kinh cầu bình an cho họ. Và họ đốt khúc gỗ Yule, một khúc gỗ đặc biệt, được quấn trong ruy băng, thường được giữ trước nhiều tháng. Họ

rảy nước thánh vào khúc gỗ. Tùy theo truyền thống của mỗi miền, họ để gỗ cháy từ ba đến chín ngày. Miếng gỗ còn sót lại sau khi đốt sẽ được bảo quản cẩn thận quanh năm vì chúng có tác dụng chống sét đánh, chống nọc độc của rắn và còn có tác dụng khiến nước mưa thanh khiết hơn. Và họ bước đi, vừa hát...

Đến nhà thờ rục rờ ánh nến, họ đến bên máng cỏ, và dâng lễ vật: một ít tiền, một cái bánh, bơ, hoặc một cái rổ, một cái giỏ đan bằng liễu gai. Lễ vật cúng dường khiêm tốn nhưng với tất cả tấm lòng.

Sau đó, họ tiếp tục hát trong thánh lễ, với lòng tràn đầy nhiệt huyết, những bài thánh ca lễ Giáng Sinh xưa của quê nhà như Ni hoc'h ador, Mabig Jésus (Chúng tôi tôn thờ Chúa, Hải Nhi Giêsu) hay Péh trouz' zou ar en doar? (Tiếng Ôn trên trái đất là gì?)

Khi về nhà, họ dùng bữa ăn nửa đêm khá đạm bạc: súp thịt xông khói, xúc xích nướng, bánh xốp hình ngôi sao. Và những con vật trong nông trại cũng có bữa ăn đêm giao thừa: thêm một khẩu phần cỏ khô dồi dào. Sau đó họ đi ngủ.

Đêm nay không giống những đêm khác, mà được gọi là "*Ann Noz Santel: Đêm Thánh.* »

=====

Nutcracker

Trong những ngày nghỉ cuối năm, điều kỳ diệu của Giáng Sinh xảy ra không chỉ nhờ ông già Noel và những truyền thuyết xung quanh ông mà còn nhờ một số nhân vật, thí dụ như Kẹp Hạt Dẻ *Nutcracker*. Tượng nhỏ này có hình dáng của một người lính bằng gỗ, là một trong những biểu tượng rất được ưa chuộng để thể hiện ngày lễ Giáng Sinh. Càng ngày ta càng thấy nhiều chú lính này ở một số cửa hàng, ở khu vực trang trí Giáng Sinh. Nhưng đằng sau nhân vật này là một câu chuyện dài được viết lại và chuyển thể một cách khác nhau qua dòng thời gian.

Nguồn gốc của nhân vật Kẹp Hạt Dẻ (Nutcracker) là gì?

Nutcracker không từ Bắc Cực xuống hay từ nhà ông già Noel. Nó được Aristotle phát minh ra như một đồ vật trong thời Cổ đại. Bức tượng Nutcracker cũng có nguồn gốc từ Đức và chính xác hơn là ở dãy núi Ore, nơi những người thợ thủ công chuyên nghiệp vẫn làm ra nó cho đến ngày nay. Ban đầu, vật thể may mắn bằng gỗ này được thiết kế để bẻ gãy các loại hạt. Điều này có thể thực hiện được nhờ một cơ chế nằm trong quai hàm của nhân vật. Một hệ thống vít hoặc đòn bẩy được đặt ở phía sau. Miệng của tượng mở ra để đặt một hạt có vỏ cứng vào bên trong và bằng cách ấn cần gạt xuống dưới, nó sẽ nhô lên để làm vỡ vỏ. Ngày nay, Nutcracker đã rời xa vai trò chính của nó và trở thành một vật trang trí. Đối với những người yêu thích trang trí đẹp mắt, chúng thực sự là những món đồ sưu tầm.

Những truyền thuyết về Nutcracker

Nhân vật Nutcracker đặc biệt nổi tiếng nhờ câu chuyện của Nutcracker và con chuột nhỏ, do Ernst Theodor Amadeus Hoffmann viết năm 1816. Câu chuyện diễn ra vào dịp Giáng Sinh.

Nutcracker

Một cô bé tên Marie (hoặc là Clara, tên của búp bê của Marie) ăn mừng lễ cùng gia đình. Quà của cô dưới gốc cây thông là một Nutcracker bằng gỗ lộng lẫy, có hình dáng một người lính. Sau đó là cuộc tranh cãi với em trai Fritz. Trong cơn náo động, Nutcracker bị vỡ. Chú của Marie sửa chữa ngay và nhân cơ hội kể câu chuyện về anh chàng lính bằng gỗ kỳ lạ này và số phận do Nữ hoàng Chuột kinh khiếp giáng xuống đầu anh. Vào buổi tối, Marie đi ngủ và khi đồng hồ điểm vào lúc nửa đêm, Kẹp Hạt Dẻ mà cô đặt xuống đất đột nhiên sống dậy cùng với những món đồ chơi khác. Bằng phép thuật, Marie trở nên nhỏ bé như một con búp bê. Vua Chuột xuất hiện và lao thẳng về phía cô, Kẹp Hạt Dẻ Nutcracker sau đó lao vào chiến đấu để cứu cô. Dù không muốn, cô bé Marie vẫn sẽ tham gia vào tình tiết và sẽ theo cùng Nutcracker trong những cuộc phiêu lưu đáng kinh ngạc của anh ta trong một thế giới có nhiều sinh vật huyền bí...

Một truyền thuyết hoàn toàn khác kể rằng một người nông dân giàu có, keo kiệt và cau có đang tìm cách để bẻ hạt phỉ. Anh ta đưa ra một phần thưởng cho ai có thể thực hiện yêu cầu của mình. Một nhà điêu khắc khéo léo đã làm cho ông ấy một bức tượng nhỏ bằng gỗ, một chiếc kẹp hạt, đặt một chiếc đòn bẩy vào miệng của bức tượng có thể đập vỡ vỏ quả phỉ. Người ta còn kể rằng chiếc kẹp hạt để còn làm vỡ vỏ bọc trái tim của người nông dân.

Vài năm sau, nhân vật Kẹp Hạt Dẻ đã truyền cảm hứng cho nhà văn người Pháp Alexandre Dumas, người đã viết một viễn tượng về nó vào năm 1846 với tựa đề đơn giản là *Câu chuyện về Kẹp Hạt Dẻ*.

Bản chuyện thể này đã truyền cảm hứng cho nhà soạn nhạc Tchaikovsky tạo ra vở ballet cổ điển nổi tiếng mang tên "*The Nutcracker- Kẹp hạt dẻ*".

Vở diễn của Tchaikovsky- The Nutcracker - xưa và nay

Kẹp Hạt Dẻ Nutcracker có liên quan gì đến Giáng Sinh?

Hình tượng Nutcracker - Kẹp Hạt Dẻ - đã vô tình trở thành biểu tượng của ngày lễ Giáng Sinh. Điều thú vị là nhờ câu chuyện của Ernst Theodor Amadeus Hoffmann và vở ballet của Tchaikovsky mà *Kẹp Hạt Dẻ* đã trở thành biểu tượng của lễ Giáng Sinh. Trong vở ballet huyền diệu của Tchaikovsky, nhân vật bằng gỗ sống dậy trong một giấc mơ, trong bữa tiệc đêm Giáng Sinh và bắt đầu nhảy múa.

nguồn: [sylviafleur](#)

=====

Bûche de Noël, hay bánh Khúc gỗ Giáng Sinh là gì?

Bûche de Noël, nghĩa đen là “khúc gỗ Giáng Sinh”, là một loại bánh truyền thống thường được thưởng thức trong mùa lễ hội, đúng như tên gọi của nó, được làm theo hình dạng khúc gỗ. Bánh khúc gỗ kiểu Pháp này có rất nhiều hương vị khác nhau. Bánh sô cô la yule log là loại phổ biến nhất, nhưng bạn sẽ thấy Bûches de Noël được làm với cà phê, quả mâm xôi, vani, v.v.

Một số tiệm bánh thích sáng tạo và có những hương vị khác lạ. Một tiệm bánh mì mà tôi biết có món bûche de Noël được làm từ bánh hạnh nhân, đậu phộng và bông ngô! Ngày nay, nhiều người cũng thích món Bûche de Noël đông lạnh được làm bằng kem. Bûche de Noël đông lạnh được gọi là Bûche de Noël glacée, và loại không đông lạnh được gọi là Bûche de Noël au beurre (hương vị bơ) hoặc Bûche de Noël pâtissière (của tiệm bánh ngọt).

Lịch sử của Bûche de Noël, hay bánh khúc gỗ Giáng Sinh

Ban đầu khúc gỗ yule là một khúc gỗ được đốt hàng năm như một truyền thống Giáng Sinh ở các vùng ở Châu Âu. Nguồn gốc chính xác không được biết đến, nhưng khúc gỗ được đốt hàng ngày cho đến Đêm thứ mười hai và được cho là mang lại may mắn. Ngày nay, khi bạn nghe ai đó nhắc đến *Bûche de Noël* - bánh khúc gỗ Giáng Sinh, là họ đang đề cập đến món tráng miệng.

Giống như về khúc gỗ Giáng Sinh đã đề cập ở trên, chúng tôi không biết nguồn gốc chính xác của bánh khúc cây. Một số nhà sử học tin rằng nó có nguồn gốc từ thế kỷ 17, nhưng không được biết cho đến khi nó được phổ biến bởi những người thợ làm bánh ở Paris vào thế kỷ 19.

Ngày nay, món bánh khúc gỗ Giáng Sinh cô điển này được yêu thích trên khắp thế giới, nhưng nó thường được thấy ở Bỉ, Pháp, Thụy Sĩ, Canada, Lebanon, Syria, Vương quốc Anh, Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha. Nó cũng tồn tại ở một số thuộc địa cũ của Pháp, chẳng hạn như Việt Nam.

Lễ Giáng sinh và đêm giao thừa ở Pháp được tổ chức như thế nào?

Lễ Giáng Sinh thường được tổ chức bằng bữa ăn tối vào đêm Giáng Sinh hoặc bữa trưa vào Ngày Giáng Sinh (đôi khi là cả hai) với bạn bè và gia đình. Người Pháp thường không treo vớ trên lò sưởi để Ông già Noel bỏ quà vào, nhưng một số trẻ em ở Pháp để giày trước lò sưởi vào đêm Giáng Sinh, để Ông già Noel nhét đầy kẹo và đồ chơi vào.

Bữa tối Giáng Sinh thường bao gồm một số loại thịt gia cầm hoặc thịt thú săn, nhưng phổ biến nhất là gà tây. Người ta cũng thường thưởng thức gan ngỗng, cá hồi hun khói, hào, coquilles Saint Jacques (2), có mảnh vỏ rỗng dùng làm cái bát và biểu tượng cho những người hành hương Saint-Jacques de Compostelle (sò điệp) (3) và rượu sâm banh để chào mừng Giáng Sinh hoặc năm mới.

Nếu tổng cộng thực khách là 13 người được cho là sẽ mang lại xui xẻo. Sự mê tín của người Pháp này được cho là bắt nguồn từ Bữa Ăn Tối Cuối Cùng, nơi Judas, một trong mười ba thực khách, là kẻ phản bội. Những người mê tín có xu hướng mời thêm khách để tránh xui xẻo.

(1) Gallia (tiếng Pháp: Gaule, tiếng Hà Lan: Gallië, tiếng Đức: Gallien) là một khu vực ở Tây Âu trong thời kỳ đồ sắt và thời kỳ La Mã, bao gồm Pháp, Luxembourg và Bỉ ngày nay, phần lớn

Thụy Sĩ, mạn Tây Bắc Ý, cũng như những phần đất của Hà Lan và Đức ở bờ trái sông Rhine. Người Gallia là tộc người nói tiếng Gallia (một hình thức cổ của tiếng Celt) và sống ở Gallia. Theo lời kể của Julius Caesar, tiếng Gallia thực sự khác biệt với tiếng Aquitaine và tiếng Belgae. Theo khảo cổ học, người Gallia đã dựng nên nền văn hóa La Tène trải dài khắp xứ Gallia, và về mạn Đông tới Rhaetia, Noricum, Pannonia cùng với miền Tây Nam Germania. (theo wiki)

(2) Bánh kẹp giống như bánh đa mỏng làm từ hỗn hợp chất lỏng gồm bột mì, trứng và sữa hoặc nước, nấu trên chảo hoặc trên đĩa. (Ở Brittany, bánh làm từ bột mì có vị ngọt, từ bột kiều mạch hay galette có vị mặn.)

(3) Loài sò thân mềm hai mảnh vỏ lớn ăn được.

VỀ CÂY THÔNG GIÁNG SINH SAPIN

Trước đây, tất cả các cây đều giữ lá xanh trong mùa đông. Tuyết trắng bao phủ những tán lá xanh của khu rừng. Ngày nay, chỉ có cây sapin là còn xanh. Bạn có biết tại sao không?...

Lâu lắm rồi...

Lúc đó là mùa đông, một ngày trước ngày lễ Giáng Sinh. Trong rừng, nhiều loài chim đang chuẩn bị rời đi. Đã đến lúc chúng phải di cư sang Châu Phi, chờ đợi mùa hè năm sau.

Tất cả các loài chim đều háo hức bắt đầu cuộc hành trình đến những đất nước ấm áp. Tất cả ngoại trừ một con chim nhỏ. Chú ta đã bị gãy cánh khi rơi từ trên cành xuống và không thể bay được nữa. Chú sẽ phải trải qua mùa đông ở đây, trong rừng, chờ đợi được chữa lành.

Chú chim nhỏ buồn bã nhìn gia đình và bạn bè bay đi. Chú rất muốn đi cùng họ!

Chẳng mấy chốc họ đã biến mất ở phía chân trời. Thế là chú chim con bắt đầu tìm nơi trú ẩn.

Cánh của chú bị đau.

Chú đang đi dọc theo con đường rừng thì nhìn thấy một cây sồi to và đẹp. Thân cây của nó được bao phủ bởi lớp vỏ thô ráp và lá của nó có các cạnh lượn sóng.

Con chim từ từ đến gần cây và nói:

- Anh sồi, cánh của tôi bị gãy rồi, tôi không thể bay được. Bạn có thể che chở cho tôi trong mùa đông lạnh giá được không?

Cây hướng cành về phía anh:

- Che chở cho bạn? Không, không được. Bạn sẽ ăn hết quả sồi của tôi! Hãy biến đi !

Con chim nhỏ cúi đầu và tiếp tục lên đường.

Trời bắt đầu có tuyết. Những mảng tuyết lớn rơi xuống. Chú chim con run rẩy.

Đột nhiên chú nhìn thấy một cây sồi rừng, vỏ mỏng và nhẵn. Nó rung những chiếc lá tròn nhỏ để rũ đi tuyết rơi trên mình.

Con chim nhỏ lại gần và nói:

- Chào anh, cánh của tôi bị gãy rồi, tôi không thể bay và tôi bị lạnh cóng. Bạn có thể che chở cho tôi trong mùa đông lạnh giá được không?

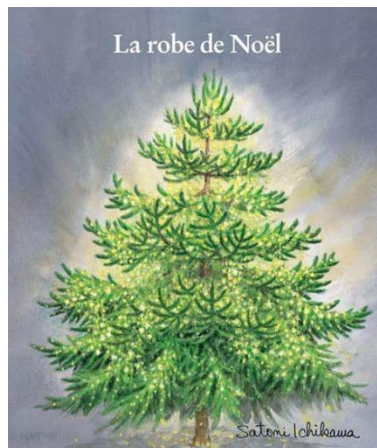
Cái cây hướng cành về phía anh:

- Che chở cho mi ư? Không, không được đâu. Bạn sẽ ăn hết trái cây của tôi! Biến đi !

Con chim nhỏ cúi đầu và tiếp tục lên đường.

Tuyết càng ngày càng rơi nhiều hơn. Con chim cảm thấy bụng mình sôi lên: nó đói.

Ở khúc quanh của con đường, nó nhìn thấy một cây bạch dương kiêu hãnh và cao lớn. Thân nó trắng như tuyết.

Con chim nhỏ lại gần và nói:

- Bạch dương, cánh của tôi bị gãy rồi, tôi không thể bay, tôi lạnh cóng và tôi đang đói. Bạn có thể che chở cho tôi trong mùa đông lạnh giá được không?

Cây hướng cảnh về phía chim:

- Che chở cho mi? Không, không đâu, mi sẽ làm cho cảnh của ta dơ bẩn hết! Biến đi!

Con chim nhỏ cúi đầu xuống. Nó mệt mỏi và không biết đi đâu.

Đột nhiên nó nghe thấy một giọng nói bảo hãy đến gần hơn. Nó bước vài bước và nhìn thấy một cây linh sam.

- Chim nhỏ ơi, em có muốn trú ẩn trên cành của ta không? Ta không có quả, không có hạt, nhưng ta sẽ bảo vệ bạn khỏi cái lạnh mùa đông.

Chú chim nhỏ rất mừng, đến gần và cảm ơn cây. Nó nghe thấy tiếng cây sồi, cây sồi rừng và cây bạch dương đang chế nhạo cây linh sam. Chúng thấy cây này thật xấu xí, thân đen và cành phủ đầy kim! Chúng khoe mình xinh đẹp hơn nhiều. Chúng nói rằng nhờ có chúng mà khu rừng mới xinh như vậy.

Chú chim con không nghe lời chúng mà ngủ thiếp đi, rúc vào người bạn mới của mình.

Đêm đến mà tuyết vẫn rơi, ngày một dày đặc hơn. Chẳng mấy chốc một cơn bão đã kéo đến.

Suốt đêm gió thổi dữ dội trong rừng. Ba loại cây hồng hách phải bám chặt vào gốc rễ của mình để không bị đổ xuống.

Những cơn gió không hề dịu đi cho đến tận sáng sớm.

Khi mặt trời mọc, tiếng la hét vang lên từ trong rừng.

Cây sồi, cây sồi rừng và cây bạch dương rên rỉ: “Lá của tôi! Lá của tôi mất hết rồi!”

Cành của chúng hoàn toàn trơ trụi, toàn bộ lá của chúng đã rụng. Còn phần cây linh sam sapin không hề mất đi một chiếc lá kim nào. Đó là cây linh sam đã được thần linh của mùa Đông thưởng vì lòng tốt của anh đối với chú chim nhỏ.

Và từ đó cây linh sam Sapin (Xmas tree) hào phóng và luôn bảo vệ kẻ yếu vẫn xanh tươi vào mùa đông, trong khi những cây khác rụng lá.

Bây giờ cây là biểu tượng của lễ, nơi mọi người tụ tập để ăn mừng Giáng Sinh!

[Thái Lan sưu tầm & dịch \(tổng hợp từ nhiều nguồn về Xmas legends.\)](#)

YÊU THU

Chậm bước vui đùa với cỏ may
Nhìn say bướm trắng lượn chung bay
Đài hoa mấy lượt rơi vai áo
Giọt nắng bao phen quyện gót giày
Cảnh nét pha màu hồn tâm đại
Mây trời đổi sắc dạ thâm ngay
Mùa thu dịu vợ sao yêu quá
Ý mộng thơ hòa thả gió bay
Minh Thúy Thành Nội

MÙA THU ĐI MỘT NỬA

Gió thổi muôn chiều lá rụng rơi
Buồn lên khóe mắt chẳng ai mời

ẢO MỘNG

Suối nước ru hồn tìm lối mộng
Đường chiều lá rụng bóng thu sang
Mây trời đổi sắc màu tím tím
Hòe mắt lịm say giọt nắng vàng

Tóc rối buông lơ lửng gió lộng
Vươn tay níu hái ngọn tình yêu
Cõi lòng giăng mắc bờ hiu quạnh
Hạnh phúc mờ xa chạy trốn chiều

Cứ ngỡ hồn thu lừa ảo ảnh
Nên em tìm kiếm mãi thiên đường
Xin đừng đánh thức hồn phiêu lãng
Bởi cõi hồng trần tựa giọt sương

Lan vừa hé nụ chào duyên dáng
Bướm cũng bay vờn ghé lá loi
Lặng lẽ bên đời hòa nhạc vọng
Mơ màng cảnh biển dậy tình khơi
Hồn thu vẫn gọi, người xa khuất
Bỏ lại nơi đây mộng nửa vời
Minh Thúy Thành Nội

Anh hồi gần nhau xin cúi xuống
Hãy xem lần cuối tiễn đưa thăm
Linh hồn gió cuốn nơi hoang lạnh
Giác mộng điều linh đến thật gần
Minh Thúy Thành Nội

TƯỜNG RẰNG VẪN NHỚ

Tiếng nhạc xập xình phát ra từ những cái loa to treo trên tường trong căn phòng mờ ảo với ánh đèn màu xanh đỏ, khó thấy rõ mặt nhau, chỉ khi nào đến nhìn sát thì mới nhận ra.

Hôm nay là ngày sinh nhật của cô bạn Dung nên tôi được mời đến tham dự. Nhà cô dùng basement làm party chỗ đãi bạn bè, nơi đây rộng rãi nên mọi người ngồi từng cụm, cách xa nhau, nhưng rất ấm cúng.

Tôi đến hơi trễ vì công chuyện, nên bước vào phòng thì đèn đã tắt, ca sĩ hát thật to theo tiếng đàn vượn hết cỡ. Người cứ nhảy, vẫn cứ nói chuyện, tâm sự cười đùa cũng thật to từ góc nhà vang ra như thi đua cùng tiếng nhạc mạnh:

- Uống cho thật say nha! Chúc mừng mày đã tìm được người yêu mới! Uống để mừng cho mày đó!

Lại một tiếng nói nữa thêm vào, hét chứ không phải nói, cho át đi tiếng nhạc vang dội để cho người bạn ngồi ở đâu bàn nghe được:

- Kỳ này mày phải bao tui tao một chầu đó nhe. Ông thiếu gì tiền, mày xài đến cuối đời cũng không hết. Số hưởng nhé!

- Không những là một két tiền mà còn là bác sĩ nữa... nhưng tiếc một cái là... hơi già so với mày!

- Mỗi người có một số phận mày ơi. Tao cũng phải “chủ động” mới có được ngày hôm nay chứ bộ. Ngồi yên chờ sung thì hồng bao giờ sung rụng đâu! Đã có mục đích thì chơi tới cùng. Còn già thì chuyện nhỏ, tiền mới là quan trọng... hahaha...

Tiếng cười vang, tiếng ly chạm vào nhau, tiếng vỗ tay vui như pháo ở góc phòng, không nể nang gì những người trên sân khấu. Trước mặt tôi là những cặp tình nhân ôm nhau nhảy chặt kín, lâu lâu lại ngoái đầu về phía chiếc bàn trong cùng ấy để nghe lỏm, hay vì bị phiền phức vì làm mất đi sự lãng mạn của họ!

Tôi tự hỏi tiếng nói của cô gái “chủ quan” phát ra ban nãy nghe rất quen, không biết cô gái ấy là ai! Tôi cố nhìn trong bóng đêm chỉ thấy được một cô gái mặc áo đầm hở ngực với cái đuôi áo sau dài chấm đất. Đêm tối tôi chịu không thể nhận ra được, với lại cô ấy lại ngồi quay lưng lại với tôi!

Tiếng cô MC vang trên sân khấu: “Xin lỗi có người nhà của bác sĩ Luyến vừa phone đến muốn nói chuyện với bác sĩ gấp. Người ấy nói là phone mãi vào phone tay của bác sĩ mà không ai bắt, chắc là ở đây ồn ào quá nên không nghe được.”

Tất cả mọi người bỗng nhiên ngưng mọi hoạt động và đưa mắt nhìn nhau, tìm bác sĩ Luyến để nhận phone gấp như theo lời yêu cầu của cô MC. Tiếng nói cười vẫn tiếp tục oang oang trong góc phòng, hình như họ đang reo vui, đang say, đang chúc mừng nhau mà không nghe gì lời kêu gọi của cô MC trên sân khấu.

Những người ngồi xung quanh tôi to nhỏ với nhau: “Bác sĩ Luyên bị lãng tai mà, có hét to cách mấy chắc ông cũng không nghe! Trừ khi có người đến vỗ vào vai ông ta mà nói thẳng vào tai ông thì mới được!”

Tiếng chủ nhà rõ mồn một, gọi thêm một lần nữa:

- Bác sĩ Luyên! Bác sĩ Luyên có trong này không ạ?

Đèn bỗng bật sáng lên, cả phòng dồn cả mấy chục con mắt vào cuối phòng. Bác sĩ Luyên đang ngà ngà say, miệng vẫn cười không ngớt, tay phải cầm ly rượu, tay trái quàng ngang vai cô mặc chiếc áo đầm hồng, cặp mắt lim dim, nụ cười hạnh phúc, mái tóc bông bênh uốn quăn điệu nghệ.

Chúng tôi ai cũng biết bác sĩ Luyên từ rất lâu năm. Ông bà rất yêu văn nghệ, tuần nào cũng tổ chức party hát live với vài tay keyboards ở dưới basement nhà ông bà. Cả hai đều rất thích nhảy, enjoy cuộc sống khi về hưu ở tuổi 65. Mới đầu ông chỉ đàn cho bà hát, sau mời vài cặp đến nhà ăn uống.

Ông đàn cho vài cặp, rồi quen tay, ông có thể đàn đến ba bốn chục bài trong một đêm.

Ông ghiền văn nghệ lắm, tuần nào mà không họp nhau lại thì ông buồn rười rượi, ngáp ngáp ngáp dài như người thiếu xì ke! Nhưng tiếc một điều là ông bị nặng tai, tuổi tác càng lớn ông nghe rất khó, nên ai hát với ông thì thường hay phải làm dấu hiệu khi họ hết bài để ông dừng đánh. Mọi người nói chuyện ông cũng không nghe rõ, nên muốn nói gì với ông thì phải qua bà, để bà có cách nói lại cho ông hiểu, nên mọi người gọi bà là máy “trợ thính” của ông.

Còn bà thì rất thích nhảy, dáng bà xinh xắn, thanh nhỏ, khi nhảy hình như cả người bà nhập hòa với tiếng đàn, như một dòng nước chảy, nhẹ nhàng và đầy nghệ thuật. Bà biết cách đối xử nên ai cũng quý mến.

Cái basement của ông bà mới được sửa sang lại, làm cho rộng rãi hơn, có thể chứa được 50-70 người, có hai phòng toilette khang trang sạch sẽ, sàn bằng gạch ceramic với họa tiết vân gỗ, góc phòng trang trí thêm một lò sưởi tí tách trông thật ấm cúng, trên tường những bức tranh vẽ ca sĩ cầm micro, kèn saxo của thời 1960 thật điệu nghệ.

Bà Luyên là một người phụ nữ dễ gần gũi, thông cảm mọi hoàn cảnh. Xuất thân ở một tầng lớp trung lưu, bà may mắn gặp được người chồng yêu thương bà hết lòng và làm bác sĩ, nên bà cũng muốn giúp đỡ những người kém may mắn. Bà tưởng xung quanh bà ai cũng thật lòng như chồng đối với bà. Bà chẳng hề đề phòng một ai, cuộc sống thật nhẹ nhàng; bà thường hay đùa vui, đưa ra những lời khuyên thực tế với nhóm trẻ chúng tôi khi ngồi ăn chung:

- Chị Luyên nhảy đẹp ghê, trông chị như con hạc trắng bay nhảy vậy.

- Hưởng được thì mình cứ hưởng đi, sau này hết sức rồi thì sẽ không tiếc!

- Người thích đi chơi là chồng em chứ không phải em chị ơi. Em chỉ là người cùng đi với ông vì chiều ông thôi.

- Ôi dào! Đi chơi thì cả hai cùng vui, chứ có phải riêng một ai đâu... Mà các em coi chừng đấy, mình mà không đi bên cạnh, không canh thì có ngày mất chồng như không.

Cả đám lại lao xao lên chống đỡ:

- Chị ơi, nhiều khi em bận và mệt quá, muốn ở nhà, bảo ông đi một mình đi, ông không muốn, lúc nào cũng muốn em đi cùng. Em nghĩ em mà bệnh hay bị gì thì chắc ông sẽ không bao giờ bỏ em đi chơi một mình đâu.

- Đừng nói vậy nhe, đàn bà mình mà nằm xuống đau ốm hay bị gì thì hẳn sẽ bỏ mình nằm đó mà đi chơi và cặp ngay con khác đó. Đừng có ngây thơ mà nghĩ là chúng chung thủy một lòng đâu đấy.

- Chị nói đúng đó, em có người bạn bị bệnh còn nằm trong bệnh viện, mà ở ngoài này chồng nó đã cặp bồ ngay với một cô chân dài mới mẽ đi chơi ngon lành!

- Bởi vậy chị đã nói với mấy em rồi, hãy hưởng những gì mình đang có đi, lỡ sau này có gì thì không còn hối tiếc.

- Mà em nghĩ nếu mình bị bệnh gì đó, bắt chồng mình phải bỏ cuộc chơi, ngồi u sầu, khổ sở thì cũng chả thay đổi được gì. Em... cho phép ông đi chơi cho khuây khỏa, vui để sống mấy chị ơi. Mỗi người một ý, nhưng chung quy cũng chỉ là muốn cuộc sống có chất lượng, có niềm vui để bám vào vươn lên cho hết kiếp người thôi.

Mỗi tuần ông bà Luyến đều gọi chúng tôi đến ăn, ca hát và nhảy từ 6 giờ chiều đến 12:00 đêm. Ông Luyến là bác sĩ gia đình của tôi, vì nể và cũng muốn làm thân để lỡ có ốm đau thì nhờ ông cũng dễ không phải xếp hàng chờ đợi ngoài phòng mạch.

Lúc đầu bà Luyến tự tay làm các món ăn đãi bạn bè, sau này mệt quá nên cầu cứu mỗi cặp đem một món góp gạo thổi cơm chung. Nhờ thế bà biết ai nấu giỏi món gì, ai là người bà có thể nhờ vả mỗi khi làm party.

Trong số khách mời, bà thấy cô Thúy Liễu là người làm món ăn rất vừa miệng, trình bày đẹp mắt, ăn ai cũng khen. Từ đó mỗi lần mời khách bà không cần làm phiền họ đem một món nữa mà chỉ cần đóng tiền tượng trưng vài ba chục đồng một cặp và đưa cả cho cô Thúy Liễu lo liệu, rất tiện.

Thúy Liễu thấy gia đình bác sĩ tin cậy, giao cho nàng làm đầu bếp mỗi lần tiệc tùng, nàng cố gắng làm cho tốt, ngon và đặc biệt hơn nữa để lấy lòng ông bà. Khi niềm tin đã đâm chồi nảy lộc trong lòng bà Luyến, thì Thúy Liễu bắt đầu có những giấc mơ “đôi đời”, mọi chuyện riêng tư lớn nhỏ trong nhà ông bà Luyến nàng đều để tai và muốn giúp đỡ chị chủ nhà.

Nàng tự cho mình là một thành viên thân cận trong gia đình ông bà Luyến, nàng ngang nhiên bắt phone mỗi khi có khách phone lại nhà hỏi thăm ông bà. Khi vui thì nàng chuyển phone, khi hết hứng nàng giấu nhẹm luôn người khách muốn nói chuyện với ông bà. Rảnh rảnh, nàng ra sau nhà nằm phơi nắng với bộ bikini hớ hênh khi chỉ có một mình ông Luyến ở nhà.

Tiếng đồn đến những chủ tiệc muốn làm party ở basement đều nhờ một tay nàng Thúy Liễu, sắp xếp những món ăn sao cho hợp theo từng sở thích của gia chủ. Lúc đầu còn rẻ, nhưng thấy ai cũng cần mình nên ngày càng lên giá, chủ nhà mới làm lần đầu cũng phải cắn răng chịu vì một mình gia chủ không sao kham nổi.

Nơi đâu có party, nơi đó có mặt Thúy Liễu. Dáng người đầy đặn, nàng có một giọng ca trầm, đầy nội lực và luyến láy làm mê lòng người.

Nàng có một gia đình hạnh phúc bên chồng con. Nhưng chồng cô làm cả ngày lẫn đêm hai, ba job vẫn không đủ tiền chi tiêu cho cả gia đình. Con trai đến tuổi ăn tuổi học, cần nhà mới mua chưa bao lâu, nợ ngút đầu, rồi hai cái xe mới mua trả góp, vợ một cái, chồng một cái, sợ bị nhà băng tịch thu nếu không trả đúng ngày. Gia cảnh càng thêm khó khăn.

Chồng nàng ráng làm thêm đầu này, chắt chiu đầu kia vẫn không sao thắt lại mọi chi tiêu của gia đình. Mỗi lần gặp nhau là vợ chồng to tiếng vì tiền bạc, gây nên bao mâu thuẫn. Thúy Liễu thấy chán cái đời sống thiếu thốn này, chán ông chồng học dở không bằng cấp của mình, ăn nói lấp ba lấp bấp không ra được một câu cho nở mày nở mặt vợ con mà lúc nào cũng chỉ biết làm việc, không có kết quả.

Nàng muốn đổi đời, thực sự muốn bỏ hẳn cuộc đời gian truân bên cạnh ông chồng thật thà nhà quê của mình, nàng ráp tâm sẽ tìm một người chồng thứ hai giàu có hơn gấp mười lần ông chồng hiện tại để đời nàng đừng bị khổ và phiền hà như bây giờ.

Nàng thường tâm sự với chị Luyến ngầm cho chị hiểu tâm tư của nàng là nàng đang muốn soán ngôi của chị Luyến, nhưng chị ấy vẫn vô tư không hề mảy may nghi ngờ:

- Tại sao em phải chịu khổ vì thằng chồng không bằng cấp, không tiền bạc này chứ? Đời em đã trả nợ cho nó quá đủ rồi, em đã cho nó một thằng con trai thông minh học giỏi, ngoan ngoãn rồi, thế

là đủ, em không muốn hy sinh gì thêm nữa! Người đâu mà dốt quá, làm hai ba việc cũng không bằng em làm một chỗ, mà em không muốn xài tiền em vì phải còn để dành, lỡ sa cơ thất thế em còn dùng nữa chứ!

- Hum... Vợ chồng phải chia sẻ đùm bọc với nhau chứ, nếu nói như em thì chị đây cũng không biết làm gì hết, chỉ biết làm bếp thôi, mà làm bếp cũng không giỏi nữa, chả lẽ anh Luyện bỏ chị sao, lấy nhau ban đầu vì tình yêu, sau vì nghĩa em ạ!

- Bao nhiêu người may mắn có được chồng giỏi địa vị cao, tại sao em lại phải làm vợ một người không tài cán gì mà còn nghèo rớt mồng tơi. Nói thiệt, em cũng bằng lòng làm bé người ta để có cuộc sống giàu và sướng hơn...

- Đừng nói vậy em à, chồng em rất hiền lành, nó lại là người bảo lãnh em qua, nếu không có nó làm sao em có ngày hôm nay... Làm bé người ta không hạnh phúc đâu, phải trốn tránh bà lớn, phải nịnh bợ người ta, bị người đời khinh khi, ruồng bỏ... Em đừng có ý nghĩ như vậy nhe! Với lại thiếu gì người mà phải đi làm bé ai?!

Từ một người con gái hiền lành, ngây thơ thuở nào được chồng ở Canada bảo lãnh từ Rạch Giá - Việt Nam qua, 20 năm sau Thúy Liễu trở thành người phụ nữ hung dữ, mắng chồng chửi con, mắng luôn cả bạn bè người quen, nếu ai làm trái ý nàng cũng không hề nề nang. Nàng tự cho mình là người quan trọng, ai làm party cũng phải gọi đến nàng, phải nịnh nàng để được nàng cho giá tốt và cho thực đơn ngon, ngày càng bạo mồm bạo miệng coi bạn bè không ra gì.

Đã có một lần chúng tôi đến nhà ai đó, chỉ đứng ngoài sân đã nghe tiếng Thúy Liễu lanh lảnh bên trong với chủ nhà:

- Chị nói với chị Luyện là tui sẽ lo liệu hết đêm nay. Chị không nói là chỉ lo phần ăn thôi, nên tui tưởng làm luôn phần dessert, tui đã làm mấy món chè và bánh rau câu... Bây giờ chị nói chỉ lấy phần mặn thôi, còn dessert tui đem về đồ đi hay sao? Mấy người nhà giàu, là bác sĩ mà sao muốn nói gì thì nói, muốn nói ngang nói ngược cũng được, đúng là lưỡi không xương! Nè tui nói cho biết nếu không lấy mấy món dessert này thì tui đem về hết luôn, thà đồ cho chó ăn còn hơn...

- Nè nè cô Thúy Liễu, tôi nghe bà Luyện giới thiệu cô cho tôi. Lần đầu làm việc với cô, tôi chưa biết là cô bao trọn hết như vậy, thôi cô thông cảm nhe, tôi đã lỡ làm rất nhiều chè và bánh rồi, nếu lấy luôn tất cả những thứ dessert này của cô thì không biết phải để ở đâu, tủ lạnh chật quá chừng. Tôi xin lỗi nghe, lần sau tôi sẽ order rõ ràng hơn! Bây giờ tôi trả tiền cô phần đồ ăn này thôi nhé.

- Không! Tui không bán và cũng không nói chuyện với người không hiểu chuyện như bà nữa! Đã nói là tui đem chè này về không biết ai ăn! Con và chồng tui không thích ăn ngọt! Nếu bà không lấy thì tui đem hết luôn đồ ăn mặn về, từ nay cũng chừa cái tên tui ra đừng có gọi nhờ vả gì nữa nhe! Thiệt là... bác sĩ gì mà...

- Ok... Thôi cô đừng giận, để lại cho tôi vậy!

Tôi thấy Thúy Liễu bước từ trong nhà ra mặt hậm hực, liếc ngang liếc xéo, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Tưởng có tiền muốn làm gì thì làm sao! Con này không phải vừa...

Chúng tôi nhìn nhau ngao ngán và bữa đó cũng được chị chủ nhà cho take out về một mớ chè vì vừa ăn vừa bơi!

Ở Montreal này người đặt đồ ăn ngon thật hiếm, chỉ đếm trên đầu ngón tay, nên những người như Thúy Liễu được nước béo cò, lên chân lên tay, giá cả từ từ tăng vọt. Những người đi chơi, ngày càng lác đác, đề nghị với chủ nhà trở lại với công thức xưa là mỗi người một món cho đỡ rắc rối cuộc đời.

Tiếng đồn không tốt về nàng ngày càng tràn lan trong giới văn nghệ của chúng tôi, Thúy Liễu bị mất khách rất nhiều. Nàng giận cá chém thớt, quay qua mặt nặng mày nhẹ với gia đình. Dần dần

đưa đến ông chồng không chịu nổi cô vợ hay quát tháo, chửi bới mỗi khi dứt đầu về nhà, sanh ra uống rượu cho quên cảnh chán chường này. Sau đó chúng tôi nghe tin hai người đã ly dị và thằng con trai vừa tròn 18 cũng dọn ra riêng.

Thúy Liễu buồn đời, nàng ra ngoài, mua vui qua club dancing vào những buổi tối cuối tuần. Nàng tự do ăn mặc hở hang, lơ lả như cánh bướm đêm, mời chài những người đàn ông giàu có, địa vị, và mang tâm trạng chán “cơm nhà”.

Lẽ ra nàng cũng là một người phụ nữ có nhân phẩm, ngoài tài ca hát điêu luyện, nàng có nghề gia chánh khó ai sánh bằng. Nàng cũng không xấu, nhưng chung quy chỉ tại cái miệng mà nàng khó tìm bạn; ai làm gì không đúng ý, nàng sẵn sàng phone đến nhà họ, chửi mắng bằng những lời lẽ khó nghe không tiếc lời.

Còn hơn thế nữa, ra ngoài đường khi gặp người đó nàng liếc, nguýt không chào hỏi, sấn tới người ấy như muốn ăn tươi nuốt sống! Nàng rất thích uống rượu, uống đến say mềm, rồi ói mửa, nói bậy không khác gì phái mày râu. Nên những người đảng hoàng không muốn giao du với nàng.

Bỗng một hôm, đang sửa soạn bữa cơm chiều, tôi nghe tiếng phone reng, tiếng cô bạn thân hay đi chơi cùng với tôi:

- Mi biết chuyện gì chưa? Trời ơi bây giờ không biết chị ấy ra sao nữa! Thứ bảy này chắc không có party nhà chị ấy rồi!

- Chuyện gì? Nói ta nghe từ đầu đến đuôi coi nào, chả hiểu gì hết!

- Chị Luyện đó... Chị ấy mới bị stroke! Bây giờ đang nằm trong nhà thương...

- Hồi nào? Có sao không? Sao mi biết?

- Ta cũng nghe nói thôi. Sáng nay chị dậy đi bộ sáng sớm ở ngoài nhà rồi người ta thấy chị ấy té bên đường nên gọi xe cấp cứu đưa vào nhà thương. Khi ảnh đến thì bác sĩ nói là chị té xuống đường lâu quá mới gọi xe cấp cứu nên không kịp nữa, não đã bị chết rồi! Chị đã ra đi!

- Trời ơi! Sao tội vậy! Tội mình mới gặp nhau đây tuần vừa rồi ở nhà anh chị Thịnh mà. Chị Luyện còn mạnh khỏe, nói cười ngon lành, chị còn làm món tôm chiên tẩm bột bữa đó, sao giờ ra nông nỗi này!

- Mi thấy chưa đời người ngắn ngủi lắm! Bữa đó ta thấy ảnh hát bài *60 Năm Cuộc Đời*, chị nhảy bên cạnh, hai người còn nắm tay nhau hát chung bài *It's Now Or Never*. Bây giờ chị đã ra người thiên cổ.

- Ta không thể nào tưởng tượng được, thương quá! Bao giờ tụi mình vào nhà thương thăm chị ấy mi hả?

- Không được đâu! Bác sĩ nói không nên vào đông quá bây giờ, chỉ những người thân trong gia đình thôi, vì cũng không làm gì được nữa!

- Chắc ảnh khóc hết nước mắt mi nhỉ!

- Dĩ nhiên rồi, nghe nói ảnh khóc như đứa con nít, khóc đến nỗi ngồi dậy không nổi!

- Tội ghê! Đời thật vô thường quá!

Hai tháng sau...

- Mi ơi, chiều nay có làm gì không? Tụi mình đến chơi ăn uống nhà bác sĩ Luyện nhe!

- Ủa mà bác sĩ Luyện đang có đại tang mà...

- Trời ơi, giờ này mà đại tang gì nữa! Mấy anh chị lớn nói với ta là ảnh phải sống, phải vui tươi lại. Tụi mình đưa nào cũng tránh xa ảnh, để ảnh cô đơn bơ vơ trong căn nhà to đầy ắp kỷ niệm của vợ, ngày nào ảnh cũng khóc, cũng khô, không ăn uống gì hết làm sao sống? Nên chị Thành nói với ta là chiều nay tụi mình làm cơm mỗi đứa một món rồi đem tới ngồi ăn cơm với ảnh cho vui, nói chuyện cho ảnh khuây khỏa.

- Ok được chứ, vậy mi làm món gì?
- Món gì cũng được mà, chủ yếu ngồi nói chuyện với ảnh thôi, chứ chắc ảnh cũng chưa ăn uống gì nổi đâu.

- Hẹn mi lúc 5:00 chiều nay nhe!

Khi chúng tôi vào nhà anh, tất cả mọi thứ vẫn nguyên như ngày xưa. Hình của anh chị hồi đi chơi đây rầy cả một gian phòng, làm sao anh có thể quên, có thể không nhìn thấy kỷ niệm xa xưa gọi về? Những tấm hình chị đang cầm micro hát, hai mắt nhắm lại thật say mê, có nhiều tấm chị được các bạn tặng hoa khi chị đang hát, nụ cười thật tươi, thật cuốn hút... Tất cả đã là dĩ vãng. Càng nhìn càng thấy xót xa cho một kiếp người! Chị đã sớm từ giã cuộc đời ở thời đẹp nhất của tuổi hưu, thời vàng son khi chẳng còn gì vướng bận, con cái lớn, sự nghiệp xong, tiền bạc đầy đủ, thế mà...

Tay đã trao tay phút đầu tiên,

Ta đã trao nhau nỗi niềm riêng,

Giọt nước mắt nào nhỏ tiễn ai,

Niềm thương xót nào đã đoái hoài,

Từ trời cao rơi xuống đời...

(Bài Không Tên Số 28 - Vũ Thành An)

Anh Luyến thấy tôi đứng yên giữa gian phòng mà xung quanh toàn hình chị chụp chung với mọi người được rọi lớn treo trên tường, anh ngậm ngùi:

- Định mệnh của mỗi con người đã được ông Trời định đoạt từ khi lọt lòng rồi, chúng ta phải chấp nhận thôi. Nhưng anh vẫn... thấy đau quá, không quên nổi!

Anh lại đứng khóc ngon lành như chuyện xảy ra mới hôm qua, tôi tiến lại nắm tay anh:

- Thôi, anh đừng buồn nữa, thấy anh cứ khóc hoài như vậy, chị làm sao siêu thoát được. Anh em mình ra ngoài sân cùng ăn với mọi người nhe.

Anh để yên tôi dắt tay ra ngoài sân sau như một cậu học trò ngoan ngoãn.

Chị Thành mặt nghiêm trang lo lắng, nói với chúng tôi:

- Chắc mình phải nhờ lại cô Thúy Liễu thôi...

- Nhờ làm cơm hả chị?

- Phải rồi, nhờ cô ta đem cơm lại cho anh Luyến mỗi tuần hay hai ba ngày một lần gì đó, chứ ảnh đang buồn vậy làm sao nấu cơm được!

Chúng tôi nhìn anh Luyến dò hỏi:

- Anh có muốn cô Thúy Liễu làm cơm đem đến cho anh cỡ hai ba ngày một lần, rồi khi nào anh cần ăn nữa thì nhờ cô được không ạ?

- Thôi, anh không cảm thấy đói mà ăn gì!

- Không thấy đói cũng phải ăn, chứ không thì anh sẽ không sống nổi đâu, sẽ sanh bệnh. Anh biết đó, lớn tuổi nếu bị cancer hay gì nữa thì khổ lắm.

- Để em sẽ nói chuyện với cô, có gì thì cuối tuần này cô sẽ đem cơm đến anh nhe.

- Cô có tự động đến đây, làm cơm cho anh, nhưng anh... từ chối... Bụng dạ đâu nữa mà ăn, anh không còn thấy ngon miệng nữa!

- Nhưng anh phải ráng, anh phải sống vì các cháu nữa chứ!

- Không biết anh có làm chạm tự ái cô không, vì hôm nọ cô tự đến đây, vào bếp nấu soup và mấy món ngày xưa anh thích, nhưng anh không thể nào nuốt vô nổi nên đã... đuổi cô về. Chắc anh làm cô buồn, cô sẽ không đến nữa đâu.

Ba tháng sau...

*Cho môi khô nụ cười
Quên tiếng hát yêu người
Cho đôi mắt tủi hờn rơi
Để lệ cuốn mất câu thề...*

(Bài Không Tên Số 3 - Vũ Thành An)

Khi cô bạn thân Dung lên nói trên micro là có người nhà bác sĩ Luyến muốn nói chuyện gấp, bác sĩ Luyến vội vàng đứng lên nghiêng ngả, chũnh choáng vì men rượu. Tôi nhận ra anh đã thay đổi rất nhiều sau ba tháng không gặp.

Mái tóc đã được uốn sậy tỉ mỉ. Bộ đồ complet anh mặc phẳng phiu thật đẹp như những ngày chị Luyến còn sống. Anh không còn gầy choắt như hồi xưa mà khuôn mặt hồng hào, có da thịt lên một chút. Anh vừa cười vừa nói với chủ nhà:

- Nhà anh bây giờ có ai đâu mà bảo là người nhà anh gọi, chắc ai lộn số không?

Rồi quay qua người con gái với chiếc áo đầm dài ngòi quay lưng lại phía tôi, anh gọi:

- Em ơi, lúc nãy ra khỏi nhà đã tắt bếp, tắt nước chưa?

Cô gái quay người lại, đi về phía anh. Tôi giật mình nhận ra Thúy Liễu. Nàng thay đổi diện mạo làm cho ai cũng ngạc nhiên. Chiếc áo đầm ren hồng dài phủ chân, rộng cổ khoe cả khuôn ngực trần đầy sức sống, bó chèn ở vòng eo, thân áo dài có phần trước ngắn đến mắt cá, nhưng phần đuôi sau lưng dài phết đất như phải được mặc ở những nơi dạ hội đại tiệc chứ không phải ở basement này. Cổ tay đeo toàn những vòng kim cương giả chiếu sáng lấp lánh, những chiếc hoa tai cũng đầy kim cương lóng lánh dài đến cổ. Đôi môi son đỏ choét, cặp mắt với hai mí phấn xanh. Nàng mập ra nhiều so với hồi chúng tôi đặt đồ ăn, khuôn mặt tròn đầy, nụ cười giả tạo:

- Dạ em xin chào các anh chị, lúc nãy em vô trễ nên chưa chào...

Anh Luyến cắt ngang, nói với nàng:

- Em! Trước khi ra khỏi nhà em đã check hết chưa? Bà bác bên cạnh nhà nói là có nghe tiếng nước chảy...

- Oh, thôi chết rồi... em quên mất! Về về đi anh!

Hai người quýnh quáng chạy vội ra khỏi nhà không nói một câu chào chủ nhà!

Lên non cất giọng cười khan...

Hóa ra... mình tự buộc ràng đày thôi!

Trăm năm cười khóc, khổ vui...

Thành công, thất bại... nước trôi qua cầu...

Cuộc đời chẳng có khổ đau!

Chẳng qua làm tướng, bạc đầu nhân sinh...

Sỏi Ngọc

XÓM ĐẠO NGOẠI Ô

Tùy bút: Chúng ta khi sống trên xứ người, đều mang theo một chút quê hương. Có thể là một con đường, một góc phố, hay một xóm nhỏ yêu thương đã gắn bó một quãng đời dài. Tôi cũng có một quê hương trong trái tim mà mỗi khi nhớ đến vẫn làm tôi thổn thức, rạo rức khôn nguôi.

Đó là một xóm nhỏ vùng ngoại ô, cách trung tâm Sài Gòn khoảng gần 10 cây số. Hồi ra Sài Gòn học, khi các bạn bè hỏi đến nhà chơi, tôi trả lời ở Hạnh Thông Tây, quận Gò Vấp, nhiều người còn ngỡ ngác không biết nó ở đâu. Tôi phải vẽ trên giấy chỉ đường cẩn thận, nếu bạn đi từ hướng Ngã Tư Phú Nhuận xuống, đường Hai Bà Trưng kéo dài là đường Võ Di Nguy, sau đổi thành Nguyễn Kiệm, đến khu vực Ngã Năm Chuông Chó, cứ tiếp tục đến Ngã Ba An Nhơn thì rẽ trái khoảng 500m, hỏi Giáo Xứ Đức Tin, nhà của tôi nằm phía sau nhà thờ đấy. Nhà tôi không ở trung tâm phố thị phồn hoa, xóm tôi không cao sang lộng lẫy, nhưng tôi yêu thương xóm đạo của tôi quá đỗi, vì đó là nơi tôi được sinh ra, lớn lên và cho tôi một tuổi thơ êm đềm, hạnh phúc.

Có thể nói, ngôi nhà thờ nhỏ, đơn sơ, bên cạnh cái chợ bé xíu là trung tâm điểm của xóm tôi, được bao bọc chung quanh bởi những dãy nhà cách nhau bằng những con hẻm, kéo dài và ăn thông với nhau dẫn ra đường cái đến thẳng chợ Thông Tây Hội (cũ) và xa hơn nữa là Xóm Mới.

Thuở lên 9 lên 10, niềm vui của tôi là cùng lũ bạn nhỏ tụ tập chơi quanh xóm và sân nhà thờ. Tuy nhà thờ không lớn nhưng cũng có một khoảng sân tráng xi măng và hàng rào sắt bao bọc, đủ cho thế giới tuổi thơ chúng tôi. Góc bên trái của sân nhà thờ có trồng một cây hoa sứ, bên cạnh cái tháp chuông. Những buổi trưa nắng, cây hoa sứ và cái tháp chuông làm thành một bóng mát, lũ trẻ con nhặt hoa sứ chơi bán hàng, đám con gái chúng tôi chơi banh đĩa, nhảy dây, trong khi mấy đứa con trai chơi trò tạt lon ồn ào, náo nhiệt.

Vui nhất là 3 tháng hè, khi cây hoa phượng ở đầu xóm nở hoa đỏ rực, chúng tôi được nghỉ học, và những trò chơi trẻ thơ dường như dài bất tận. Buổi trưa hè nóng nực và im vắng, tôi thường trốn giấc ngủ trưa để nhập bọn cùng lũ bạn đã đợi sẵn ở sân nhà thờ. Những trò chơi làm chúng tôi say

mê quên cả thời gian. Hết trò này đến trò kia nhưng không bao giờ mệt mỏi. Đến khi chán chường với những trò chơi ấy, chúng tôi lại rủ nhau đến chơi nhà xứ. Nhà của Cha nằm trong dãy nhà ngoài đường cái và là ngôi nhà đẹp nhất xóm. Nhà lầu đúc hai tầng, có ban công lát gạch đá hoa mát rượi nhìn ra khoảng sân rộng rãi, phía trước có hàng rào sắt bao quanh cao hơn đầu người lớn. Trong khuôn viên ấy, có một căn nhà nhỏ là nhà bếp và nơi ở của ông Hanh, người chăm lo việc giặt giũ cơm nước cho Cha. Con đường từ cổng vào nhà được tráng xi măng, và phần còn lại là mảnh vườn có đầy đủ các loại hoa kiểng. Ngay góc sân là cây mận cổ thụ cao to, cành lá xum xuê, vươn ra đến ban công trên tầng lầu. Sát bên hàng rào sắt là những bụi hoa mai, mỗi mùa Tết đến trở bông vàng rực khiến ai đi qua cũng phải dừng lại trầm trồ.

Cổng sắt của nhà xứ luôn luôn để ngỏ, chúng tôi lại bày trò chơi trên nền xi măng, vì dọc lối đi có những hòn đá tảng rất to có thể làm chỗ ngồi nghỉ ngơi. Gió hiu hiu thổi, đưa những bông hoa mận rụng trắng xóa một góc vườn. Chúng tôi gom những bông hoa trắng rơi như bông để chơi bán hàng, hoặc rải lên mái tóc để làm điệu như người lớn, rồi đi khắp vườn tìm những trái mận rơi rụng, khi ăn vào ngọt lịm đến tận ruột gan. Cũng có khi Cha xứ sai ông Hanh ra vườn với cái cây dài để hái mận cho lũ chúng tôi. Cả đám reo hò ầm ĩ khi thấy rổ mận đầy ắp, ông Hanh dẫn chúng tôi vào nhà bếp rửa mận, và còn hào phóng làm thêm một chén muối ớt đỏ tươi ngon lành, chưa ăn đã kịp chảy nước miếng.

Rất nhiều lần, Cha xứ cho chúng tôi vào căn nhà lát gạch đá hoa mát rượi của Cha. Chúng tôi ủa vào và len lỏi khắp nơi để khám phá, thỏa chí tò mò trẻ thơ. Căn phòng khách rộng rãi có bộ bàn ghế sa lông và chiếc đàn piano lớn đặt ngay cửa sổ nhìn ra khu vườn. Cha đã dạy tôi những nốt nhạc đầu tiên trong đời trên chiếc piano này. Khi đánh được một câu nhạc, tôi đu người trên song sắt cửa sổ và hét to lên vì sung sướng. Ở trên lầu, còn có một phòng lớn để các nhạc cụ như một bộ trống, đàn guitar, và một cây đàn piano khác nữa. Đặc biệt có một thư viện nhỏ hẹp, bên trong là 2 kệ sách sát tường cao ngất ngưỡng, tôi phải kiễng chân ngửa đầu nhìn cho đến khi mỏi cổ mới thôi.

Cha xứ yêu thương chúng tôi đến như vậy, nhưng Ngài vẫn không thoát khỏi những trò chơi nghịch ngợm của lũ chúng tôi. Đó là những buổi trưa chúng tôi đến sân nhà xứ hơi sớm, khi nhìn thấy cửa nhà Cha vẫn đóng, đó là dấu hiệu Ngài đang ngủ trưa hay đang đọc kinh. Chẳng có chuyện gì làm, chúng tôi bèn nghĩ ra cái trò... bấm chuông. Một đứa leo lên vai đứa kia để với tới cái chuông và... bấm! Nghe tiếng dèp lịch xịch ra mở cửa là cả đám co giò chạy hết tốc lực ra ngoài cổng. Trò chơi này cho cảm giác mạnh, tim đập nhanh và hồi hộp vô tả. Không phải Cha xứ không biết tác giả là lũ chúng tôi, nhưng Ngài chưa hề la rầy nửa lời. Có người phàn nàn với Cha, ngài cười tươi rói: “Cứ cho chúng nó phá nhà xứ, còn hơn là để chúng đi phá làng phá xóm!” Ôi, câu nói ấy vẫn ám ảnh theo tôi cho đến bây giờ. Cha ơi, nếu ngày ấy Cha cảm đoán hay trừng phạt chúng con, thì con đã mất đi một thiên đường tuổi thơ đẹp tuyệt vời!

Những buổi tối mùa hè cũng là những cuộc chơi không dứt. Trời oi bức hiểm hơi những ngọn gió mát, cả xóm kéo nhau ra chơi ngoài cửa. Chúng tôi lại rủ nhau đến nhà xứ hay sân nhà thờ. Những khi có trăng, ngõ hẻm trong xóm trở nên đẹp lung linh, thơ mộng, nhất là những ngày bị cúp điện. Nhà xứ là nơi có những buổi hội họp của các hội đoàn giáo xứ, và ca đoàn cũng tập hát nơi đây, nên chúng tôi thích ghé chơi vì không khí rất vui.

Ai đã từng yêu mến tiếng hát Ngọc Lan, cô ca sỹ có giọng hát nhẹ như khói sương, dáng người mảnh mai và cuộc đời vất vả, cô ấy chính là một giọng ca chính của Ca Đoàn xứ Đức Tin thuở

ấy. Chúng tôi thường hay chen lén ở cửa sổ nhà xứ chỉ để ngắm nhìn sắc đẹp của chị Lan. Chị có một môi tình rất đẹp với anh ca trưởng tên Quang, là sinh viên Y khoa, với cặp kính cận và cây đàn guitar.

Hai người sau đó đi vượt biên, khi ra hải ngoại thì chia tay và Ngọc Lan trở thành ca sỹ nổi tiếng của Trung Tâm Asia.

*Ngọc Lan xinh đẹp, dịu dàng
Buồn vương đôi mắt, nồng nàn lời ca
Mong manh như một kiếp hoa
Luyền luyền hương sắc thiết tha dâng đời.*

Tôi sẽ trở lại đề tài này vào một dịp khác, kẻo sẽ bị lạc đề, không chừng còn mang tiếng “nhiều chiêng” thì oan cho tôi lắm!

Ngọc Lan (áo dài sậm màu) tại ca đoàn giáo xứ Đức Tin, Hạnh Thông Tây Gò Vấp thuở ấy. Người phía cuối đeo mắt kính là anh Quang.

Sau khi họp hành, Cha xứ thường mở rộng cửa cho chúng tôi vào xem tivi, nhưng cũng chẳng nín kéo chúng tôi được lâu hơn, cả đám lại đi tìm thú vui khác tại sân nhà thờ. Thế là một khung cảnh náo động lại bắt đầu. Chơi bịt mắt bắt dê, chơi trò trốn tìm, mệt thì ngồi xuống dưới bóng tối thắp chuông kể chuyện... ma, và khi có thêm trẻ nhập bọn thì chúng tôi chơi trò chơi tập thể. Hai đứa lớn làm quản trò, giơ hai tay thành cái cổng, đám còn lại xếp hàng nối đuôi nhau đi qua cổng và hát to:

*Thiên đàng địa ngục hai bên
Ai khôn thời dại, ai dại thời khôn
Trên trời có Chúa có Cha
Đọc kinh cầu nguyện kéo sa linh hồn
Linh hồn phải giữ linh hồn
Đến khi gần chết được lên thiên đàng...*

Đến lúc đó hai người làm cổng mới hỏi từng đứa: “Ăn cam hay ăn quýt?” Cứ thế tiếp tục đi qua cổng và hát, đám ăn cam ngồi một bên, đám ăn quýt ngồi một bên. Trước đó hai người quản trò đã bàn với nhau ăn cái nào là thiên đàng, ăn cái nào là hỏa ngục, cuối cùng tuyên bố ra. Những đứa bên hỏa ngục phải còng lưng ra còng mấy đứa bên thiên đàng xung quanh sân. Có thể thôi mà vui thật là vui, đến khi ba má đến réo gọi mới chịu chạy về nhà đi ngủ.

Thế rồi thời gian trôi đi, chúng tôi lớn lên thành những chàng trai thiếu nữ. Chúng tôi không còn tụ tập chơi ở sân nhà thờ hay nhà xứ nữa. Tỉnh thoảng khi trường làm bích báo, tôi lại chạy đến phòng thư viện nhỏ của Cha để mượn những cuốn sách Tuổi Hoa được xuất bản trước năm 1975 mà Cha còn giữ lại, hoặc khi lớp của tôi mở tiệc Giáng Sinh tại nhà tôi thì tôi và mấy đứa bạn kéo nhau đến nhà xứ để mượn thêm bàn ghế. Tuy nhiên, tôi vẫn giữ thói quen mừng tuổi Cha vào dịp Tết. Cứ vào sáng mùng 1 Tết, sau bữa ăn trưa, tôi và hai nhỏ bạn thân trong xóm cùng đi chúc Tết Cha. Lạ kỳ thật, gần 20 đứa trẻ của ngày xưa mà bây giờ chỉ còn 3 đứa đến thăm Cha xứ thôi ư? Mà thôi, ngay chính Chúa Giesu xưa kia chữa bệnh phong hủi cho 10 người, cũng chỉ có 1 người quay lại cảm ơn Ngài đó sao? Mà đó lại là 1 người dân ngoại, hướng hồ là lũ trẻ vô tâm vô tánh như chúng tôi, chắc Cha Sở cũng không lấy gì làm phiền hà. Ngài cũng đã già hơn, yếu hơn xưa,

và ánh mắt nhìn chúng tôi mừng vui xen lẫn với một chút buồn ngậm ngùi, vì chúng tôi đã đủ lông đủ cánh bay vào cuộc đời mênh mông.

Quá là như thế, tôi đã bận rộn triền miên với sách vở, học hành và những mùa thi nối tiếp nhau. Có chút rảnh rang thì cùng bạn bè vào những quán đèn màu thưởng thức cocktail, nhâm nhi ly café đá, tập tành nghe nhạc xập xình những bài hát thời thượng của Boney M, Abba, the Carpenters, hoặc thả hồn vào những bài hát tiền chiến ủy mị, nào *Hương Xưa*, nào *Gửi Gió Cho Mây Ngàn Bay*, nào *Thu Quyến Rũ*, hoặc đạp xe ra Sài Gòn dưới những con đường có lá me bay. Rồi có bạn trai, bận làm thơ tình, yêu thương và hờn giận, xen kẽ với những căng thẳng lo âu của những mùa thi trên giảng đường, xôn xao những ngày phượng nở và chia tay, nên những trò chơi đơn sơ và rẻ tiền của thời thơ ấu đã thực sự chìm vào lãng quên, trở thành một kỷ niệm xa xăm.

Tháng 12 năm 1989, tôi và 40 người khác được gửi đến trú ngụ ở một căn nhà giữa cánh đồng ở miền quê tỉnh Kompomsom, Cambodia chờ ngày lên tàu vượt biển. Buổi sáng tôi thường dậy rất sớm, bước ra ngoài tập thể dục và hít khí trời trong lành, bàn chân tôi dẫm lên những đám cỏ còn ướt đầm hơi sương. Phía xa tận chân trời còn mờ tối là mặt trời đang mọc sớm hay ánh trăng tàn đang lặn muộn? Xa xa, làng mạc vẫn còn chìm trong giấc ngủ say dưới màn sương mờ đục, đẹp như một bức tranh. Những cây thốt nốt vươn mình trong bầu trời sớm, dáng cong rũ mềm mại như những cây dừa quê hương, tôi bỗng thấy nhớ nhà đến xót xa.

Giờ này chắc cái chợ nhỏ đã bắt đầu dọn hàng, nào bún riêu, bánh cuốn, xôi vò, bánh cam, chuẩn bị cho những hàng quà buổi sáng. Hai quán café ở đầu xóm cũng đã mở cửa đón khách đi làm sớm. Tôi như nghe thấy tiếng chuông nhà thờ buổi sớm vừa vang lên rộn ràng, thúc giục. Tôi ước sao có đôi cánh để bay về với xóm nhỏ của tôi, dù chỉ là vài phút thôi, để kịp nhìn thấy trong những ngõ hẻm còn mờ tối là bóng dáng các cụ ông, cụ bà rảo bước đến nhà thờ, có bà vừa đi vừa cài vôi mây nút áo dài. Trước sân nhà thờ, ông trùm Cương vừa mở cổng vừa tươi cười hỏi thăm những người đi lễ sớm. Và phía sau ngôi nhà thờ, là căn nhà thân yêu của tôi, với giàn hoa bông giấy đỏ tươi trước cổng.

Tôi nhớ từng người thân ruột thịt của mình, tôi nhớ cả những đồ vật vô tri vô giác nhưng đã từng gắn bó với tôi như hơi thở. Nhớ căn phòng ngủ của tôi, có một ô cửa sổ bé xíu nhìn ra khu vườn sau của nhà hàng xóm, thấy cả những cây chuối đong đưa những trưa hè dưới làn gió thoảng. Nhớ cái tủ đứng nơi góc phòng, bên trong là cả “gia tài” vô giá của tôi: những bộ quần áo tôi sắm được bằng chính đồng lương của mình, những cuốn albums, những cuốn lưu bút và nhật ký, đồ trang điểm. Nhớ chiếc bàn viết bên cạnh giường ngủ, nơi tôi vẫn ngồi hàng đêm soạn giáo án và chấm bài học trò, hoặc lãng đãng trên những trang nhật ký khi những hạt mưa đầu mùa rơi lộp độp trên mái tôn vào những đêm khuya lác khuya lơ...

Rồi tôi khóc nghẹn ngào. Ở cái giây phút sắp sửa bỏ lại quê hương, tôi bỗng thấy yêu mảnh đất xứ sở của mình quá đỗi. Sao tôi lại muốn mình trở lại như trẻ thơ, hồn nhiên vô tư, không chút buồn lo nơi cuộc đời đầy biến động này:

*Cho tôi lại ngày nào
Trăng lên bằng ngọn cau
Me tôi ngồi khâu áo
Bên cây đèn dầu hao
Cha tôi ngồi xem báo
Phố xá vắng hiu hiu
Trong đêm mùa khô ráo
Tôi nghe tiếng còi tàu.*
(Phạm Duy)

Ngày hôm sau, con tàu định mệnh đã đưa tôi ra khơi, xa mãi quê hương thân yêu, đến trại tỵ nạn Thailand ở 4 năm ròng rã trước khi định cư tại Canada. Gia đình, người thân tôi cũng lần lượt ra đi sinh sống rải rác ở Mỹ. Mãi 20 năm sau kể từ buổi sáng năm nào khóc trên xứ Chùa Tháp, tôi mới có dịp trở về thăm xóm nhỏ của tôi.

Thời kinh tế thị trường đã thay da đổi thịt đến tận xóm ngoại ô. Tôi đã lặng lẽ khóc khi đứng trước căn nhà xưa của mình mà nay không còn gì quen thuộc ngoài bảng số nhà 112/4, vì bây giờ đó là nhà hàng cơm bình dân. Giàn bông giấy ngày xưa cho tôi những chiều mưa ủy mị xót thương những cánh hoa mỏng manh run rẩy, nay là quày để thịt kho, cá chiên, rau xào, đậu hũ. Mảnh sân trước tráng xi măng thuở nào êm ấm những sáng mùa xuân chị em tôi phơi dưa kiệu, làm bánh mứt, nay là chỗ cho thực khách ngồi ăn vội vàng bữa cơm trước khi trở về hãng xưởng làm việc. Những căn nhà lầu mọc lên thay cho những căn nhà đơn sơ thuở nào làm cho những con hẻm bị nhỏ lại. Tôi hỏi bạn: “Vậy ánh trăng có còn tràn xuống hẻm lấp lánh, kỳ ảo vào những ngày rằm?” Câu trả lời là: “Trời ạ! Thời buổi này chẳng ai còn có thời giờ để lãng mạn, mộng mơ nữa đâu”.

Nhà xứ được xây đẹp hơn, nhưng cây mận với những chùm hoa trắng như bông tuyết của tôi đâu rồi? Tôi nghe lòng mình thổn thức. Nhà thờ cũng được phá đi xây lại toàn bộ, cũng trên diện tích ấy người ta xây hai tầng lầu, phía dưới là chỗ để xe, phòng áo, phòng hội họp, còn trên lầu là Cung Thánh cao sang, gác đàn rộng rãi. Phía trước nhà thờ thật bề thế với những bậc cầu thang trải dài xuống tận phía dưới. Cái tháp chuông mới hơn và cao hơn, và không hiểu tại sao cây hoa sứ đã không còn nữa. Tôi hốt hoảng: “Vậy làm sao lũ trẻ nhặt hoa, ngửi mùi hương và chơi bán hàng?” Bạn tôi cười buồn: “Mày lo bò trắng răng. Con nít ngày nay chơi game, trò chơi điện tử, chứ đâu thèm chơi những trò chơi quê mùa rẻ tiền như chúng mình ngày xưa”. Tôi vót vát: “Thế còn những bài đồng dao: Thiên đàng địa ngục hai bên? Ròng rã lên mây có cây lúc lắc?” Bạn tôi lại cười buồn: “Xưa rồi, Diễm!” Buồn nữa là Cha xứ, linh mục Heromino Phạm Ngọc Giá và ông Hanh cũng đã lần lượt qua đời cách đây khá lâu. Bạn bè xưa mỗi đứa tan tác một phương trời. Tất cả đều đã đổi thay như cuộc đời dâu bể.

Từ trong đáy lòng, tôi thực sự vui mừng cho người dân xóm tôi vì cuộc sống đã được nâng cao. Tôi mừng vui cho những giáo dân của xóm đạo ngoại ô đã có một ngôi nhà thờ khang trang rộng rãi. Nhưng mãi mãi trong tâm trí tôi vẫn là hình ảnh một xóm nhỏ đơn sơ, có những căn nhà cao thấp xen kẽ nhau, có những ngõ hẻm rộn ràng sáng rực ánh trăng, và một ngôi giáo đường bé nhỏ xinh xinh. Và bao giờ cũng vậy, qua làn nước mắt, tôi thấy lung linh hình bóng của Cha Heromino Phạm Ngọc Giá, với đôi mắt nhân từ sau cặp mắt kiếng và nụ cười nở trên môi, đang mở rộng cánh cửa nhà xứ cho lũ chúng tôi ùa vào trong mùi thơm ngào ngạt của những bông hoa mận rụng trắng ngoài sân. Ngày ấy đâu rồi?!

Kim Loan

(Edmonton, trời lập đông, tháng 12/2023)

Hai chị em ruột Nguyễn T. Thanh Dương và Nguyễn T. Kim Loan tại đám cưới con người em ở Oklahoma, USA hôm 11 tháng 11, 2023

Tình Nỗi Loạn

Tôi ngồi thờ trước cửa sổ mở rộng trước mặt trong căn bếp không mở đèn; qua tấm kiếng những chiếc lá thu vàng rơi xuống là đà theo cơn gió thổi, có những chiếc lá vàng thật đậm màu bị sâu ăn lỗ chỗ, có những chiếc vàng ươm rất đẹp cũng... lia khỏi cành cây. Cuộc đời con người ta cũng thế, sự chia ly đến bất kể tuổi tác!

Buồn buồn, vừa làm cơm vừa nhớ lại lời chồng cự nự cách đây gần hai tháng:

- Cái gì bà cũng muốn kiểm soát tôi cả, đi đâu cũng hỏi, mua bán gì bà cũng xía vào nói dù đó chả phải việc của bà... Tôi làm sao chịu nổi sự kiểm chế của bà, mà nhất là bây giờ bà và tôi đã về hưu, chả lẽ cự nự nhau đến suốt phần còn lại của cuộc đời này hay sao chứ?

- Cho em... tôi... xin lỗi. Tôi chỉ cho ý kiến thôi...

- Lúc nào bà cũng cho ý kiến cả, cái tôi thích thì bà không thích và ngược lại, chả lẽ tôi sẽ phải sống theo ý bà mãi hay sao? Tôi đã sống theo ý bà 35 năm rồi. Bây giờ tôi có cuộc đời của tôi chứ!

- Vậy... anh... ông muốn sao?

- Tôi muốn... ly dị!

- Ah! Ly... dị... sao?

- Phải! Tôi đã nghĩ kỹ rồi, bà làm phiền tôi quá... Mình sẽ ly dị!

- Rồi căn nhà này? Các con sẽ ra sao?

- Vì bà và tôi có chung nhiều thứ quá nên tôi đã suy nghĩ bà cứ ở phần trên này, còn tôi sẽ ở basement; bà không được xuống dưới đó, cũng như tôi sẽ không lên đây. Đơn ly dị thì không cần phải làm vì đó chỉ là tờ giấy thôi, tôi và bà coi như ly thân trước rồi giấy tờ tính sau. Từ đây bà làm gì thì làm, tôi cũng có sự tự do riêng của tôi, không ai nói với ai và cấm cản gì nhau nữa. Nói rồi, ông hung hăng xách tất cả sách vở, cây đàn guitar, cùng vài cái ly chén xuống để tự nấu nướng ở dưới ấy.

Tôi mở mắt thật to bàng hoàng, không dám nhúc nhích, hồn như nhảy ra khỏi xác. Nước mắt như đóng băng chưa kịp chảy, chỉ có đôi tròng mắt theo dõi ông đang tức giận đi qua đi lại khiêng hết đồ này đến vác đồ kia xuống basement như thực sự không muốn dính dáng gì đến bà vợ nói nhiều này nữa!

Tôi qua Mỹ theo diện HO cùng gia đình bố mẹ khi còn trẻ, chồng tôi vượt biên cả chục lần mới qua được đảo, rồi có thân nhân ở Mỹ bảo lãnh. Ông và tôi quen nhau khi tôi xin việc làm trong một tiệm ăn Nhật ở Garden Grove, vào một mùa hè để lấy tiền đi học. Ông là chủ quán đó, thuê người nấu ăn là người Nhật.

Tuy hơn tôi 15 tuổi, nhưng ông có bề ngoài trẻ trung qua tính cách, nên không ai nghĩ chúng tôi cách nhau nhiều tuổi như thế. Chúng tôi hợp nhau và mau mắn đi đến hôn nhân.

Ông rất chiều chuộng tôi. Cái gì cũng hỏi ý tôi, tôi thích thì ông mới làm, còn không thì chả bao giờ ông làm trái ý tôi.

Chúng tôi lấy nhau được 35 năm, tôi đều chăm lo cho ông từ cái áo đến đôi giày, từ cái quần lót đến cái nón, bất cứ thứ gì cũng là tôi phải đi chọn lựa mua đồ cho ông. Ông ăn mặc theo gout của tôi. Tôi thích làm bếp, ông cũng là người ăn theo sự nêm nếm của tôi, không bao giờ chê mặn ngọt gì cả.

Tôi làm kế toán cho hãng insurance bảo hiểm nhân thọ, ông lo chạy nhà hàng Nhật. Ai lo việc này, chỉ cuối tuần là ông chở tôi đi chợ mua đồ nấu ăn cho cả tuần thôi, mà nhiều khi ông đem đồ ăn Nhật ở tiệm về cho gia đình cùng ăn. Buổi tối, tôi phải lo dạy học các con học bài, trong khi ông ngồi trong phòng riêng của ông lo sổ sách nhà hàng mỗi ngày. Chúng tôi có hai con với nhau, chúng đã lớn và đi xa nhà theo công việc, chỉ còn mỗi hai vợ chồng chúng tôi.

Tôi mới về hưu ở tuổi 60, còn khỏe, định sẽ cùng chồng đi du lịch khắp nơi. Ông cũng đã bán nhà hàng và về hưu chỉ vài năm nay thôi vì đã lớn tuổi không kham nổi nữa.

Từ ngày ông về hưu trước tôi khoảng hai năm, ông nghe lời những người bạn nhậu độc thân rủ rê đi chơi đến tối mới về, có khi qua cả đêm mà chỉ gọi phone về nói nhanh với tôi vài câu cho biết là ông không về nhà ngủ. Tôi chưa kịp nói gì thì ông đã tắt phone. Thế là cả đêm đó tôi lo lắng không ngủ được, không biết ông ra sao!

Tôi không hiểu tại sao ông lại thay đổi như thế. Khi gặp ông về nhà vào hôm sau thì tôi phải hỏi chuyện và đã nói rất nhiều với ông. Tôi kể lể những điều mà hai vợ chồng chúng tôi đã cùng nhau xây dựng, đã có con cái hạnh phúc 35 năm nay, ở tuổi già lẽ ra phải cùng nhau hưởng thụ chứ sao ông lại hành động thiếu suy nghĩ, nghe theo lời bạn bè đi đến những chỗ mà tôi không biết... Thế là ông nói tôi nói nhiều, ông không thể nào chịu đựng được nữa, và muốn trở lại cuộc đời độc thân như trước kia để tự do muốn làm gì cũng không ai cấm cản.

Ông còn nói là chuyện ly dị này chỉ thăm lặng giữa chúng tôi thôi, không nên cho con cháu hay gia đình biết sẽ bị cười chê. Tôi im lặng nghe sự yêu cầu của ông và cảm thấy chắc tình yêu của ông đối với tôi chẳng còn nữa, vậy tôi miễn cưỡng chịu đựng và kéo dài để làm gì. Tôi vô cùng thất vọng và suy sụp khi tuổi hưu mới bắt đầu mà hôn nhân lại ...tan vỡ!

Hai chữ ly dị đối với tôi thật nặng, đâu phải tình nghĩa 35 năm mà muốn nói sao cũng được đâu! Chẳng lẽ tôi phải ngồi đau khổ lo lắng những buổi tối ông vắng nhà, hay khóc lóc than thân trách phận? Hay ông chỉ muốn dọa tôi?! Tôi là loại phụ nữ độc lập, nếu muốn ly dị thật thì tôi sẽ thực hiện lời yêu cầu ấy cho biết tay!

Đã hai tháng nay chúng tôi chẳng ai nói với ai một lời cho dù nhiều lúc tôi cũng muốn xuống nước nói lời xin lỗi. Nhưng khi nhìn thấy ông đang sung sướng phây phây hưởng sự tự do của riêng mình... thì tôi lại khựng lại. Ông ấy đã không cần tôi nữa!

Cánh cửa lạnh lẽo giữa phần trên và phần dưới basement được ông đóng thật chặt, ra vào cũng bằng cửa riêng ở phía sau thì tôi không còn cơ hội nào để nói gì được.

Tôi cũng tự trách mình sao cảm rằm nhiều đến nỗi người ta không chịu nổi nữa! Để tu tỉnh sửa đổi, tôi bắt bẻ thầy Pháp Hòa giảng làm sao bớt nói mà họ nghe, rồi làm sao sống cho hạnh phúc mà không tùy thuộc vào người khác. Học chữ nhân nhĩ, học vui với hoàn cảnh ta đang có, cuộc đời là vô thường, cái gì đến rồi sẽ đi...

Từ ngày ly dị tôi bỏ không ăn thịt cá nữa mà chỉ ăn rau quả cho nhẹ người, điều này tôi đã ao ước từ lâu được ăn chay trường nhưng vì làm cơm cho chồng con tôi phải nếm nếm, rồi cùng ăn với gia đình nên chưa có dịp.

Bây giờ mới thực sự là tôi được tự do làm mọi thứ mình muốn làm. Tôi ăn chay, ghi tên đi học thể dục, tập văn nghệ ca hát theo ý muốn.

Bỗng tôi phát hiện ra da mặt sáng hơn, người thon thả, cân lại bớt đi rất nhiều, ai gặp cũng bảo tôi độ này nghỉ hưu, hạnh phúc quá nên đẹp ra.

Bất chợt mùi cá kho bay lên tận trên nhà, tôi trầm nghĩ:

- Sao mùi cá kho này có vẻ kỳ kỳ tanh tanh, hình như thiếu gia vị hành gừng, tiêu gì đó... Nhưng thôi kệ, đèn nhà ai nấy sáng! Ly dị rồi!

Tôi nghe tiếng cạch cửa giữa nhà trên và basement, giật mình tôi quay lại, ông đưa cái nồi ra nói:

- Bà còn gạo không cho tôi xin mượn một lon nhé. Tôi quên không mua rồi...

Tôi không nói một lời nào mà lặng lẽ đi xúc gạo cho ông.

Trời chiều mùa thu gió khá mạnh, sau khi ăn cơm xong, tôi chui rúc vào phòng với cái ipad nằm nghe thầy giảng kinh.

Bỗng một tiếng động khá lớn cùng với tiếng rơi lèng kèng của cốc xèng rơi rớt sau nhà ngay sát phòng ngủ, như có ai xô đẩy. Tiếng la của ai đó vọng vào. Tôi vội vàng ngồi dậy, rướn người lên xem thử chuyện gì.

Hốt hoảng thấy chồng tôi nằm sóng soài ngay sát bờ tường. Vợ vàng tôi khoác cái áo ấm chạy ra, đỡ ông dậy. Ông cao và nặng, đè lên hai vai tôi. Tôi ráng hết sức lết ông vào nhà. Hai mắt ông nhắm nghiền, miệng méo xệch, mặt nhợt nhạt, trán mồ hôi rịn đầy ra tuy rằng trời khá lạnh và gió. Tôi gọi:

- Ông ơi! Ông... có sao không? Có nghe tôi nói không?

Ông thều thào, nhẩn nhẩn :

- Tôi... tôi đau bụng quá!

Tôi đỡ ông nằm dài ở sofa, ông nôn thốc nôn tháo, tôi vội vàng chụp ngay cái xô lau nhà gần gian bếp ra hứng. Ông ói toàn là cá mới ăn hồi chiều. Mùi tanh nồng.

- Chắc ông làm cá không kỹ, rửa không sạch, hay nấu chưa chín?

- Cá có cần lấy ruột ra không? Tôi để yên như thế!

- Sao... không nói tôi nấu cho...

Tôi lấy dầu bôi vào bụng cho ông, lấy bình cao su nước nóng trùm vào thêm cho ông ấm áp, thay bộ quần áo mới cho ông, rồi đi nấu ly nước trà gừng giải độc.

Sau khi ói ra hết thức ăn hồi chiều thì có vẻ êm, ông hiu hiu ngủ trên sofa.

Bỗng nhiên ông bật dậy nói:

- Thôi, để tôi xuống nhà nằm, để khỏi phải nằm trên cái đệm này!

Ông đứng lên nghiêng ngả, cả người lại đổ ập xuống đất. Tôi vội vàng chạy lại:

- Ông cứ nằm ở đây nghỉ đi, khi nào khỏe hẳn thì hãy xuống. Tôi đâu có nằm ngoài salon này đâu, tôi vào buồng ngủ cơ mà!

- Tôi... lạnh quá!

Tôi vội vàng vào phòng tìm thêm cái mền dày hơn đắp cho ông. Để tay lên trán ông thấy hâm hấp nóng, tôi đưa ông ly nước ấm:

- Ông uống 2 viên Tylenol cho hạ sốt nhe.

Nửa đêm tôi lại nghe tiếng động khá lớn bên ngoài, ông muốn đi vào nhà tắm nhưng không đi được vì phát hiện ra mất cá chân xung phòng bị bong gân khi té sau nhà!

Tôi lại đỡ ông lên sofa, khi đặt ông xuống thì ông bám lấy vai tôi, cả người tôi té đè lên người ông, hai khuôn mặt chúng tôi gần khít vào nhau. Bốn con mắt nhìn nhau, ngay phút giây ấy, tôi cảm thấy tình cảm của tôi giành cho ông vẫn nguyên vẹn trong tim. Nhưng thôi... Tôi cố vùng dậy, sửa lại cái áo, lấy cái xô để ngay dưới sofa khi cần dùng, xoa dầu và băng cái chân mất cá đang xưng vù của ông. Liếc nhìn mặt ông, tôi thấy ông có vẻ sượng sùng vì chịu sự giúp đỡ bất đắc dĩ của tôi, vậy mà chính ông là người đòi chia đôi tất cả, chấm dứt cuộc sống chung vợ chồng.

Suốt hai ngày, ông nằm yên ở sofa, tầng trên nhà với tôi. Tôi phải đi chợ, nấu nồi cháo thịt băm cho ông ăn có sức, giúp ông làm vệ sinh, thay quần áo, đánh răng, lau mặt. Mỗi lần như thế tôi thấy ánh mắt ông thật triu mến, đầy biết ơn, hối hận, nhưng vì tự ái vẫn không nói lời nào.

Mới bước vào chợ Việt Nam, tôi đã nghe tiếng cô bạn Trang gọi ới ới nơi quầy bán thịt, cô bạn này thỉnh thoảng tôi hay gặp mỗi lần đi chợ Việt:

- Tường Vi nè, gặp bà tui mừng quá, tính phone bà tối nay... Tụi này đang làm ngày gậy quỹ, quyên tiền cho mùa lụt ở Huế. Bà giúp tụi này nhe, kêu gọi mọi người cùng đóng tiền gửi về Việt Nam. Minh cũng làm một màn văn nghệ, hoạt cảnh bữa đó nhe.

- Bao giờ vậy bà?

- Vào ngày Thanksgiving Lễ Tạ ơn đó!

- Đúng vào ngày đó hả?

- Ừ, tụi mình làm văn nghệ buổi trưa, còn buổi chiều nếu bà bạn với gia đình thì OK rồi.

- Cũng được đó, vậy bao giờ tập văn nghệ... bà đón tui đi.

- Ngày mai hẹn bà ở đầu đường nhe. Tui đi ngang qua đón bà với bà Kim luôn rồi tui mình đến thẳng nhà anh Nguyễn tập hát, ở đó có băng nhạc, họ tập cho mình luôn.

- Anh Nguyễn...

- Cái ông mà hồi xưa theo bà khi còn đi học đó nhớ không? Cái ông mà suốt ngày đeo kiếng mát trong lớp đó mà tui mình đặt tên là “không không thấy” đó... Bây giờ ông lập gia đình rồi, mà cũng ly dị luôn rồi, hông nghe nói đến con cái gì hết... Bà biết không tui nghe nhiều người nói ở tuổi về hưu 60-65 này rất nhiều gia đình lục đục ly dị vì không hợp nhau đó nhe. Hồi xưa họ bận đi làm, con cái nên không có nhiều thì giờ ở bên nhau. Bây giờ ở cạnh nhau 24/24 thành ra họ thấy tật xấu của nhau đưa nhau ra tòa ly dị nhiều lắm đấy!

Tôi chột dạ, nói trống:

- Vậy sao, tùy duyên bà ơi! Vật đổi sao dời há... Gặp lại bà tui rất vui!

- Hồi xưa nhớ không? Năm nào mà tui mình không hợp nhau làm chợ Tết Việt Nam ở Phước Lộc Thọ. Nào là bán chả giò, bánh mì, bánh bao, văn nghệ ca hát múa tùm lum hết, quyên tiền cho người homeless ở Cali. Tui mình cùng nhau đi chợ mua đồ về nấu cơm phân phát cho họ để cảm ơn quê hương thứ hai này đã cứu mạng dân tỵ nạn mình nè. Nghi 35 năm lo lập gia đình con cái, bây giờ tui mình về hưu hết mới quay lại văn nghệ tiếp. Nghiệp bà ơi! Chắc con bà cũng lớn hết rồi chứ gì?

- Đúng rồi, tui nó lớn hết, đi hết luôn, một đứa thì ở San Diego, còn một đứa thì ở Bắc Cali. Bây giờ tui tự do lắm, hú đi đâu là tui đi ngay!

- Vậy được, để ngày mai tui đón bà nhe. Nè mà sao chỉ có tui và bà là có duyên gặp nhau thôi, mấy bạn gái người Việt mình trong lớp hồi đó tui chả gặp ai hết.

- Duyên... trôi nước mà! Thôi, tui về trước nhé, hẹn bà trưa mai!

Tôi về lòng hờn hờ vì gặp lại bạn thời trung học, còn vui hơn nữa là làm từ thiện, một mục đích cao đẹp, giúp cho người kém may mắn hơn mình. Ngày mai sẽ gặp Nguyễn, anh chàng này đã từng là cái đuôi của tôi, nhưng anh ta quá hiền, chả bao giờ nói gì với tôi mà chỉ ngắm tôi từ xa, lâu lâu bỏ vào thùng thư nhà tôi mấy bài thơ tình lãng mạn. Có hôm trời mưa thật to, chàng đã đem cho tôi mượn cây dù mà tôi nhớ mãi và còn giữ đến hôm nay vì nhất định không chịu lấy lại.

Thấy tôi vừa làm bếp, vừa tùm tùm cười vì nghĩ lại cuộc đối thoại với Trang ở chợ, chồng tôi nằm ngay sofa giả bộ nhắm mắt nhưng vẫn tò mò để ý xem vì lý do gì hôm nay tôi vui thế. Nấu bát cháo thịt cho chồng xong, tôi với tay bật bài *Nắng Chiều* để tập hát trước cho quen, chồng tôi vẫn lắng tai nghe.

Tiếng phone reo lên, ông theo dõi tiếng tôi trả lời với đầu dây bên kia:

- Vâng! Đã lâu chưa hát lại. Gặp nhau ngày mai nhé. Có gì gửi email đi nhe... Vâng thời gian trôi qua thật nhanh...

Tôi thấy ông có vẻ thấp thỏm muốn nói điều gì, đôi lông mày chau lại, rồi giãn ra, nhưng lại không dám vì chính ông là người gây ra khoảng cách này!

Tôi mới đi tập hát với các bạn về, định bước vào nhà thì tôi nghe tiếng ông nói chuyện phone với một người bạn:

- Vợ tôi gặp tên đó à? Còn ngả đầu vào vai nó nữa? Văn nghệ cho ngày Tạ Ôn sao? Tạ ơn ai? Tôi sống trên đất Mỹ này đã 40 năm... đúng thật là chả bao giờ biết đến chuyện làm văn nghệ văn gừng nhăng nhố cho người ta xem. Già rồi còn lên sân khấu làm gì nữa, để mấy đứa trẻ mới lên sân khấu chứ... Minh đi làm đóng thuế cũng là một hình thức trả ơn quê hương thứ hai này rồi còn gì! Nói thật tôi cũng vì nghe các ông xúi đốc vô mà mạnh dạn về đòi ly dị với vợ, bậy thật! Bây giờ... không biết làm sao mà nói lời xin lỗi...

- ...

- Phải rồi, bà nhỏ hơn tôi 15 tuổi, nhìn còn trẻ trung lắm, không có tôi đi theo hèn chi tên đó sáp lại gần bà nói chuyện. Tôi cũng biết hẳn ta hồi đó, hiền... mà lợi hại nhe! Hôm đó tôi uống hơi nhiều, thêm vào mấy ông cứ nói cuộc đời phải tự do, độc thân là sướng nhất. Mới có hai tháng ly dị thôi mà tôi thấy thật khổ, không ai nấu cơm cho, tôi nấu nửa chín nửa sống, đồ thì mặc nhăn nhúm, ăn xong cũng phải tự rửa bát, té cũng phải nhờ người ta đỡ đàn, bôi thuốc. Nếu mấy bữa bệnh không có bà lo cho tôi thì chắc giờ này không biết có còn ngồi đây nói chuyện được với mấy trụ không nữa! Tôi... già rồi mà còn nghe xúi bậy!

- ...

- Bây giờ thì tôi bớt rồi. Cuối tuần này hả? Ngay Phước Lộc Thọ sao? Ừ... ừ ...được đó! Nhớ giữ cho tôi một ghế nhe.

- ...

- Ok bye nhe.

Thấy tôi bước vào nhà, ông làm bộ nằm xuống như đang ngủ.

Tôi mừng vì thấy ông đã khỏe lại, tỉnh bơ với tay vịn nhạc

Anh nhớ trước đây đáng em gầy gầy

Dịu dàng nhìn anh đôi mắt long lanh

Anh nhớ bước em khi nắng vương thềm

Má em màu ngà tóc thề nhẹ vương... (ca khúc *Nắng Chiều* - Lê Trọng Nguyễn)

Một tuần nhanh chóng trôi qua, đáng ông đi qua đi lại ở cửa sổ sau nhà bếp, mắt nhìn vào bên trong rình xem tôi đang làm gì, nhưng tôi vì bận lo tìm cái áo tứ thân đã bỏ quên trong kẹt tủ từ mấy chục năm nay, tập hát cho đúng nhịp, tập học thuộc bài để đóng cho đúng vai cô gái thôn quê nên không để ý đến ông cũng đang lăm lăm bấm hát nhỏ nhỏ bên ngoài.

Trên sân khấu nhìn xuống khán giả chật cả đại sảnh, người ngồi kẻ đứng khắp mọi ngõ ngách, có người leo lên cả cầu thang lầu hai đứng nhìn xuống xem hoạt cảnh đặc biệt của chúng tôi diễn với tất cả chân tình. Họ thả những cánh hoa hồng xuống để hoan nghênh khi bài *Nắng Chiều* chấm dứt.

Bất chợt từ hàng dưới khán giả, một ông mặc chiếc áo dài the đen, tóc muối tiêu đội mũn đen, quần trắng, chân đi guốc lóc cóc bước lên sân khấu với bó hoa hồng thật to. Như ăn ý với ban nhạc từ trước đó, cả ban nhạc dạo lại khúc cuối, ông cất tiếng hát tự tin vững vàng làm các diễn viên ca sĩ chúng tôi tròn mắt ngạc nhiên:

Anh nhớ xót xa dưới tre là ngà

Gợn buồn nhìn anh, em nói: "Mên anh!"

Mây lướt thướt trôi khi nắng vương đòi

Nhớ em dịu hiền nắng chiều ngừng trôi...

Vừa hát, ông vừa đến bên cạnh tôi, trao cho tôi bó hoa hồng và cầm tay tôi để lên ngực ông ở câu: “Nhớ em dịu hiền nắng chiều ngừng trôi...”

Bên ngoài, buổi chiều đang dần xuống, ánh nắng chỉ còn lại một dải mờ nhạt trên ngọn cây, gió bắt đầu mạnh, tôi cảm thấy tuổi hưu bắt đầu những chuỗi ngày ngọt ngào trong việc làm từ thiện; tưởng sẽ đem hạnh phúc cho người bất hạnh, nhưng ai ngờ chính công việc ấy cũng đem lại niềm vui âm áp cho người đã cho đi.

Một ngày Tạ ơn đời, Tạ ơn người thật ý nghĩa làm sao!

Sỏi Ngọc

Montreal, Nov. 23

NGÃ NGÓN

Người đứng đắn ai chạy theo danh hã
Đổ lộ hình trò xu nịnh quần quanh
Bạn đồng hành phải chung thủy em anh
Chống cộng sản, chớ ngây thơ lơ dẽnh!

Gái liêm chính sao muôn hình, vờ vĩnh?
Trai trung kiên ai tán tỉnh Việt gian?
Cứ chàng ràng, quên quốc nạn, Nhà tan
Ai phá địch, mừng Xuân an, quốc thái?

*
Đạo này thắm sắc hồng hồng
Công khai diện đỏ, chạy rông, lộn sòng
Lung chàng nào cũng cong cong
Hình như mắt cũng đứng tròng... đỏ tươi?

Đem tình ái rải khắp nơi
Cộng phang một búa tiêu đời Việt gian!
Ý Nga, 7.12.2023

OAI!

Ả rao dâm, chạy lòng vòng
Nơi nao cũng đến tìm “chồng hò”, sai.

*
Tự hào nghệ sĩ, khoe oai?
Tránh xa ả đỏ, đạn cài Vi Xi!
Oai chẳng là chí nam nhi
Oai chi mê gái vô nghì hại dân?
Ý Nga, 6.12.2023

ĐẨY NGƯỜI VÀO ĐƯỜNG CÙNG

Làm nương, phát rẫy, tội chi?
Hiền hòa giản dị, sân si chưa từng!

*
Tịch thu tùy tiện rẫy nương
Hại người chân chất hận trường oan khiên
Đất đai truyền thống tổ tiên
Đảng còn đem bán, Tây Nguyên sá gì
Ý Nga, 7.12.2023

THEO PHƯỜNG BÁN NƯỚC

Lùng khùng lý lẽ: -Lợi... danh...
Cộng Đồng đầu phải chón giành bán buôn
Ai nhìn vận Nước cũng buồn
Cớ sao quên cả cội nguồn thương gia?
Ý Nga, 7.12.2023

TRÍ QUẢN?

Đề nghị gì mà lao đầu chỗ chết?
Theo hồng kỳ? Lời gợi ý ngu si!
Vô lương tri! Nhảm nhí một vết tỳ
Vô liêm sỉ, sao nhất tâm, đồng trí?
Ý Nga, 6.12.2023

ĐÚNG LÀ VIỆT GIAN!

Suốt ngày khoe chuyện ăn chơi
Ổng à ổng ẹo khắp nơi. Quên Nhà!
Khoe hình nhậu với “đại gia”
Cán nào cán nậy ổi... a... thân Tàu!
Ý Nga, 6.12.2023

GIÁNG SINH NÀY CHẮC SẼ VUI

Tôi vừa đến chỗ làm, nghe tin báo:

- Thăng A. J. không đi làm mà cũng không phone...

- Có ai phone cho gia đình người thân nó chưa? Trong office có cuốn sổ danh sách staffs, cuốn màu xanh đỏ!

- Chỉ có sổ phone của nó thôi, không thấy nó bắt máy, đâu còn sổ phone nào khác.

- Kỳ vậy cà! Nó đâu phải là đứa như thế!

Tên đầy đủ của nó là Anthony James Cardinal, nhưng ai cũng gọi tắt là A. J. Nhìn thoáng qua nước da trắng trẻo, và nếu không để ý cái last name “Cardinal” rất phổ biến của nhóm thổ dân phía bắc tiểu bang Alberta, không ai có thể biết nó mang hai dòng máu, nửa da trắng và một nửa “native” mà dân Việt tại Canada thường gọi là “dân da đỏ”, dù da của họ không hề đỏ. Chỗ làm của tôi thường có học sinh, sinh viên làm việc bán thời gian vào cuối tuần hoặc mùa Hè. Đa số những đứa trẻ đó, không thiết tha gắn bó với công việc cho lắm, chúng coi như giai đoạn tạm bợ kiếm chút tiền xài vặt, nên có hứng thì làm, không hứng thì ở nhà chơi, nhất là mấy đứa da đỏ. Đất nước Canada thuở xa xưa thuộc về những bộ tộc da đỏ, rồi làn sóng di dân từ Châu Âu xâm nhập khai phá, nên dân da đỏ phải kéo nhau về sống tập trung nơi những vùng cực bắc của Canada, gọi là territories, và rải rác ở các nơi khác. Vì vậy, chính phủ Canada đã có chương trình ưu ái đặc biệt bù đắp cho cộng đồng người da đỏ nên nhiều người thường ỷ lại, chẳng chịu làm lụng, mà ở nhà hưởng tiền trợ cấp ung dung nhàn rỗi, thậm chí có khi còn be bét rượu chè, trở thành những người lang thang, homeless. Nói vậy là “vơ đũa cả nắm” vì vẫn còn những người da đỏ siêng năng đi làm, học hành tiến thân hoặc ít ra cũng có cuộc sống tự lực, không lạm dụng các chương trình phúc lợi xã hội của chính phủ.

A. J. là một trong số đó, vừa học xong trung học là vào làm full time. Nó làm việc chăm chỉ, có trách nhiệm, thân thiện hòa nhã, sẵn sàng giúp đỡ mọi người nên ai cũng yêu mến. Dáng người cao ráo, mái tóc màu nâu mềm mượt bóng bệ, và khuôn mặt điển trai, chỉ có đôi mắt hơi buồn. Nó rất lịch sự như một gentleman, câu nói nào cũng có “please” với “thank you” liên tục, với giọng nói nhỏ nhẹ, có đôi khi tôi không nghe rõ, nó còn chịu khó cúi nghiêng người, nói vào tai tôi chậm rãi từng chữ.

A. J. vào làm được vài tuần tôi mới biết khu chung cư của nó cùng trên con đường về nhà tôi, nên tiện đường tôi đưa nó về. Còn lúc đi làm thì nó vẫn đón xe bus vì nó làm sớm hơn tôi một giờ. Trên xe, tôi hỏi han chuyện trò, mới biết thêm về gia đình nó. Ba nó da đỏ, mẹ nó da trắng, hai người sinh được nó và thằng em trai, đến năm nó mười tuổi thì ba mẹ nó chia tay, nó ở với ba, còn mẹ nó mang thằng em đi tiểu bang khác.

Rồi ba nó tái hôn với một người phụ nữ da đỏ, sanh thêm đứa em gái mà nó đang ở chung nhà. Còn mẹ nó sau vài năm thì biệt tăm tích, vì nghiện rượu và “depression” nên đã giao thằng em của nó cho một gia đình khác làm con nuôi. Nó bảo, nó rất nhớ mẹ và em, nhưng chẳng biết làm cách nào để tìm được.

Từ đó, tôi càng thương nó nhiều hơn. Thỉnh thoảng tôi làm cơm chiên, chả giò, mang đến chỗ làm cho nó ăn. Mà đâu chỉ riêng tôi, vài người khác trong shift làm cũng thường mang đồ ăn cho nó vì thương cá tính và hoàn cảnh của nó.

Bởi vậy ai cũng lo lắng khi nó không đi làm mà không biết lý do, một chị nói với tôi:

- Hay là tối nay tan ca, tụi mình đến nhà nó. Em thường chờ nó về nên biết nhà, đúng không?

- Chị ơi, em chỉ thả nó xuống đầu ngõ, trong đó có 4-5 chung cư, ai biết nó ở chỗ nào!!

Mấy ngày sau, A. J. đi làm trở lại, mọi người mừng rỡ hỏi han. Nó kể, bữa đó nó bị đau nhói ở ngực rồi gần như ngất đi, bất tỉnh. Sau đó vào bệnh viện nằm cấp cứu chẳng biết gì. Bác sĩ phát hiện một khối u gần lồng ngực, nhưng ở vị trí khó lấy biopsy nên sẽ phải mổ mới biết khối u lành hay ác tính.

Thấy cả nhóm hoang mang lo sợ, nó trấn an:

- Mọi người đừng lo, vị bác sĩ chuyên khoa có nói rằng, đa số các bướu trong trường hợp này đều là lành tính, chỉ có 1% là ác tính thôi, xin mọi người cùng cầu nguyện cho con.

Đêm đó trên đường đưa nó về, nó tâm sự riêng với tôi, hôm ấy là buổi làm cuối, vì ca mổ trước lễ Giáng Sinh một tuần, nhân tiện mùa Covid đang có vẻ hoành hành trở lại, nó sẽ xin nghỉ thêm vài tháng hoặc có thể dài hơn nữa. Nó sẽ đi về tiểu bang Manitoba nơi ông bà ngoại và các cậu, các dì nó đang sinh sống tại một town nhỏ, vừa để dưỡng bệnh và để truy tìm mẹ và đưa em trai mà nó rất nhớ mong.

Nhìn đôi mắt nó buồn buồn, giọng nói đã nhỏ nay như có gì nghẹn lại, nghe câu được câu mất, nhưng tôi vẫn cảm nhận được nỗi lòng của nó. Tôi cũng buồn:

- Mọi người sẽ rất nhớ con mùa Giáng Sinh này đấy!

Nhớ hồi Giáng Sinh năm ngoái, nhóm ca tối chúng tôi có tiệc potluck tại chỗ làm như mọi năm. A. J. khệ nệ ôm một nồi slow-cooking nóng hổi và một khay bánh bannock (đọc là ba-nek) đến chung vui với khuôn mặt tự hào rạng rỡ. Nó giới thiệu bannock là món bánh truyền thống của dân da đỏ, bánh rất đơn sơ làm bằng bột mì, vo viên từng miếng, ấn cho dẹp rồi chiên áp chảo, nhưng là món không thể thiếu trong các dịp lễ lạt, cưới hỏi của những giống dân thiểu số tại Canada.

Rồi đến cái nồi “elk stew” đang bốc khói ngào ngào. Nó bảo, đó là thành quả của ba nó trong một đêm đi săn được một con elk (một loại nai rừng). Nó đã phụ giúp ba lóc, ướp thịt, và cả đêm hầm món stew có một không hai này của bữa potluck. Ai cũng xúm vào thử món “elk stew” hấp dẫn và lạ miệng, chẳng đoái hoài đến món mì xào và chả giò của tôi đang ế ẩm. Và chính A. J chứ không phải ai khác, đã khéo léo ăn một đĩa thật đầy với hai món của tôi, và còn xin thêm một đĩa mang về, dễ thương hết sức.

Có lúc tôi ngắm nhìn nó rồi tự hỏi, vẻ lịch thiệp, nhẹ nhàng ngọt ngào đó từ đâu ra? Vì mẹ nó là một dân da trắng nghiện rượu, sống u ám không có ngày mai. Còn ba nó là một đàn ông da đỏ điển hình, hoang dã, vô tư lự, thoải mái đến bất cần (tôi có gặp vài lần khi ông ta đến đón A. J). Niềm đam mê của ba nó là các loại súng săn, là chiếc xe truck bụi bặm, lái vào bìa rừng khu vực ngoại ô thành phố Edmonton săn bắn thú rừng suốt bốn mùa, rồi đem về nhà chế biến nhâm nhi với rượu, bia trong khi xem các trận đấu hockey trên tivi. Nào phải nó sinh ra trong một gia đình nề nếp, cao sang, nên tính cách của nó như một bông hoa tự nhiên giữa vùng đầm lầy. Hay là nó thừa hưởng từ ông bà nội, ngoại mà tôi chưa có dịp tìm hiểu thì đã đến ngày nói lời chia tay. Đến ngõ nhà nó, tôi dừng xe lại, chẳng biết nói gì nữa vì đã nói hết tâm tư suốt chặng đường. Tôi mở lock xe và nói:

- Good luck and see you again someday?!

Nó bước ra khỏi xe, rồi cúi xuống bên cửa xe, vẫy tay chào tôi với nụ cười như mọi khi:

- Thank you for everything. Merry Christmas!

Tôi gật đầu, nhìn theo dáng cao gầy của nó bước đi trong màn đêm. Trời tháng Mười Hai lạnh buốt, hôm ấy tuyết không rơi, nhưng những cụm tuyết chưa tan hết của những ngày đông còn đây ấy, rải rác hai bên vỉa hè nhấp nhô dưới bóng đèn đường che khuất bóng của nó nhỏ dần trong phố hẹp.

Tự dung nước mắt tôi bỗng trào ra vì thương nó sắp lên bàn mổ với nỗi cô đơn vắng bàn tay mẹ ruột ôm ấp (nó chỉ mới 19 tuổi thôi mà), nhưng lòng tôi cũng ấm áp rộn ràng vì biết rằng nó sẽ được trở về với tình thân bên ngoài, sẽ tìm ra dấu vết của mẹ và đưa em trai yêu dấu.

Giáng Sinh này chắc sẽ vui, nhé A. J.

Kim Loan

Bài Tình Ca Tháng Chạp

Bây giờ là Mùa Giáng Sinh, mùa của yêu thương và chia sẻ niềm vui. Tôi tuy là Phật tử nhưng năm nào nhà tôi cũng trưng bày cây thông với đèn hoa rực rỡ trước sân và có một bữa tiệc sum họp gia đình trong ngày Giáng Sinh vì đây cũng là dịp để tôi chia sẻ niềm vui và sum họp với người thân trong gia đình tôi.

Tôi rất kính trọng niềm tin tâm linh của các thân hữu của tôi vì tôi quan niệm rằng Chúa, Phật hay giáo chủ của các tôn giáo đều khuyên dạy đệ tử nên làm lành lánh dữ, yêu thương nhau trong tinh thần từ bi, bác ái như tôi đã cảm nghĩ như sau qua bài thơ dưới đây:

Bài Tình Ca Tháng Chạp

Tháng Chạp đến với đèn hoa rực rỡ
Người người mừng chào đón Lễ Giáng Sinh
Trời mùa đông nhưng vẫn thấy ấm tình
Tình Nhân Loại, Thương Yêu và Bác Ái.

Thiện Tâm ấy nào phân chia tông phái
Chúa trên cao hay Phật ngự tòa sen
Thương kẻ trần không phân biệt sang hèn
Khuyên người phải biết thương yêu, giúp đỡ.

Quen hay lạ vẫn nụ cười cười mở
Đưa bàn tay nắm lấy một bàn tay
Trao cho nhau lời chúc tốt đẹp này:
“Chúc tất cả được bình an dưới thế”.

Trang sử Việt dầu bao lần hưng phế
Giang sơn dầu có thay chủ đổi ngôi
Thủy triều kia dù lên xuống sục trời
Nhưng hai chữ Tình Thương không thay đổi.

Chúa hay Phật không bao giờ nói dối
Dạy con người nên gìn giữ thiện tâm
Khuyên chúng sinh sửa đổi những lỗi lầm
Hiểu “thiện ác đáo đầu chung hữu báo”.

Trời lắng dịu sau cơn mưa giông bão
Xuân sẽ về sau đông lạnh âm u
Nắng sẽ lên khi thoát khỏi mây mù
Người hiểu Đạo sẽ tâm bình trí lạc.

Năm cũ hết sẽ bước sang năm khác
Chúc mọi người được trí lạc thân an
Lòng thiện tâm rất đáng giá ngàn vàng
Chúa, Phật sẽ ban phúc lành cho Bạn.
Sương Lam

Mời quý thân hữu xem 3 youtube 3 bản nhạc khác nhau của bài thơ *Bài Tình Ca Tháng Chạp* -
Thơ Sương Lam - Thực hiện ảnh thơ Trinh Huỳnh:
[Bài Tình Thơ Tháng Chạp - Ảnh Thơ Trinh Huỳnh - YouTube](#)

1- Nhạc Bài Tình Ca Tháng Chạp - Thơ Sương Lam - thực hiện ảnh thơ - Nhạc Jingle Bell.

<https://youtu.be/k0UNb-xnFDg>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802431485200/>

2- Merry Christmas Happy New Year Piano 225

<https://www.youtube.com/watch?v=BBXFn6dyYys>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802449153769/>

3- We Wish You A Merry Christmas - Super Simple Songs (1) - YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=xHuqrm9TYhk>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802449153793/>

Tôi vẫn thấy xúc động mỗi khi đọc bài thơ *Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím* của nhà thơ Kiên Giang:

... "Lâu quá không về thăm xóm đạo
Từ ngày bình lửa cháy quê hương

Khói bom che lấp chân trời cũ
Che cả người thương nóc giáo đường”
‘Từ lúc giặc ruồng vô xóm đạo
Anh làm chiến sĩ giữ quê hương
Giữ màu áo tím, cành hoa trắng
Giữ cả trường xưa, nóc giáo đường.’”

Tôi cảm thông tâm tình của nhà thơ người Rạch Giá này:

...“Lâu quá không về thăm xóm đạo
Không còn đứng nép ở lầu chuông
Những khi chuông đổ anh liên tường
Người cũ cầu kinh giữa thánh đường.

Kiên Giang

Tôi cũng xót xa, ngậm ngùi cùng với Vũ Anh Khanh qua bài *Tha La Xóm Đạo* thuộc Xã An Hòa, huyện Trảng Bàng, Tây Ninh

<https://images.app.goo.gl/wtg2BYss6Z7EmRfv9>

(Hình Xóm Đạo Tha La trích Google Search - NguoiVietOnline)

“Đây Tha La xóm đạo,
Có trái ngọt, cây lành.
Tôi về thăm một đạo,
Giữa mùa nắng vàng hanh,
Ngậm ngùi, Tha La bảo:
- Đây rừng xanh, rừng xanh,
Bụi đùn quanh ngõ vắng,
Khói đùn quanh nóc tranh,
Gió đùn quanh mây trắng,
Và lửa loạn xây thành.
Viễn khách ơi! Hãy dừng chân cho hỏi
Nắng hạ vàng ngàn hoa gạo rụng rung” ...

Vũ Anh Khanh

Những ngày xưa còn ở quê nhà, tôi cũng thường lang thang với bạn bè ở nhà thờ Đức Bà ở thành phố Sài Gòn trong ngày Lễ Giáng Sinh để hòa chung niềm vui với những người có đạo:

“Lạy Chúa con là người ngoại đạo
Nhưng tin có Chúa ở trên cao
Trong lòng còn giữ màu hoa trắng
Cứu rồi linh hồn con, Chúa ơi!”

Kiên Giang

Merry Christmas and Happy New Year
Sương Lam

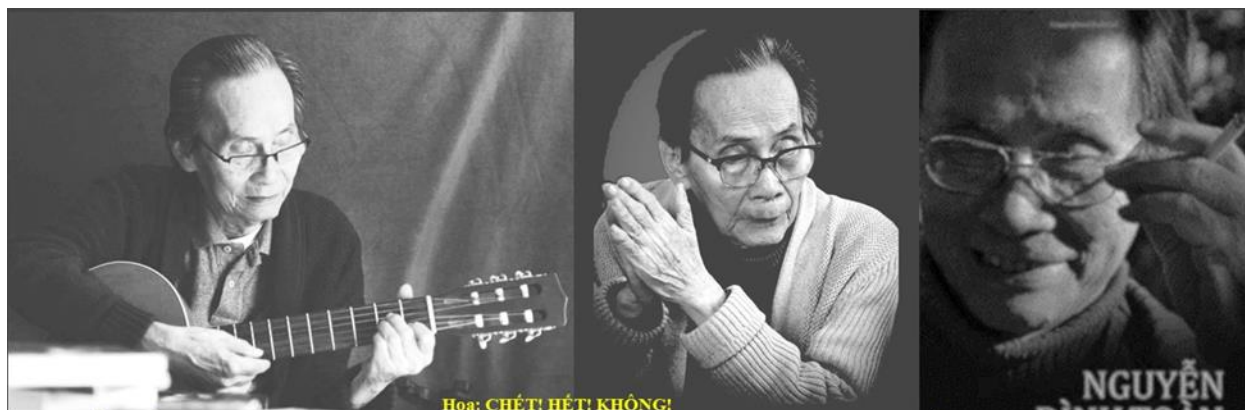

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 691-ORTB 1120-1262023)

Họa: CHẾT! HẾT! KHÔNG!

Xương: SẮC KHÔNG
(Cảm xúc khi biết tin nhà văn Nguyễn Đình Toàn trở về cõi Vĩnh Hằng)

Tuổi già trời lạnh khó qua đông
Khi kỷ niệm xưa canh cánh lòng
Các cụ thân đơn buồn nhớ vợ
Quý bà lẻ bóng nghĩ thương chồng
Nhìn mưa lá úa úa trên cỏ
Thấy tuyết cảnh rơi phơi dưới sông
Ngắm lại bốn đường ai chẳng đến
Sanh, Già, Bệnh, Từ sắc thành không.
Kiểu Mộng Hà, Nov29th2023

Khí hậu lạnh dần lúc lập đông
Tin “đi” (1) tới tập tái tê lòng
Đình Toàn (2) vội vã chia tay vợ
Nguyệt Ánh (3) khoan thai gặp lại chồng
Trần thế buộc ràng: thân bó ngục
Thiên đàng giải thoát: phách luôn song
Nào ai biết được mai sau sẽ
Sướng, khổ, giàu, nghèo. ... Chết! Hết! Không!
Nguyễn P. Thủy, Dec. 01, 2023

1) Tin chết 2) Văn, thi, nhạc sĩ Nguyễn Đình Toàn
3) Chị Phan Nguyệt Ánh (em chị CMN)

Họa: THƯƠNG TIẾT NHẠC SĨ NGUYỄN ĐÌNH TOÀN

Nhạc sĩ Đình Toàn bỏ chơm đống
Còn đây tác phẩm tiếc trong lòng
Thương tình độc giả buồn yêu bạn
Thăm cảnh hiện thế khó khóc chồng
Gió lạnh đìu hiu lùa trước ngõ
Mưa sâu âm đạm rớt ngoài sông
Trăm ngàn quân tướng Sinh rồi Lão
Bệnh, Từ am tưởng lẽ Sắc, Không.
Minh Thủy Thành Nội
Tháng 12/1/2023

MỠI XUÂN MỠI BUỒN

Một ngày dài tựa một năm
Bao năm tang chế âm thầm mình ta
Đau như ngày đã mất Ba
Đón chi Mồng Một, pháo, hoa giao thừa...
Xuân này thêm nữa, xuân chưa?
Tết! Càng thương nhớ Mẹ già, bạn xưa.
Á Nghi, 5.12.2023

CHÔNG HƯ, CHA TỆ!

“Rất rắc rối!” Thầm than trời, thê tử
Vợ lặng thinh, đêm lủi thủi làm lý;
Ngày ngừng ngoảnh, dù bất kể tiệc chi
Con lần tránh, rất rõ ràng: ngọt ngọt!
Á Nghi, 3.12.2023

ĐẠP XE MÀ SAO TẾ?

Chưa Tết, lớn bao nhiêu
Dám gọi tôi: “Cô bé”
Công tử này thật liêu
Thảo nào tự nhiên... té
Đáng đời chàng tự kiêu!
Á Nghi, 5.12.2023

BÀ GIÀ TRÀU

Xàng, xê, công, lú khen hoài
Ồi chào miệng lưỡi người... ngoài dẻo queo
Con đường chật hẹp cứ theo
Ào dài vương gió, té khều đất, đau.

Ai nghe mà cứ làu bàu?
Còn đâu thánh giác, già... trầu rồi ông!

ANH KHỎE KHÔNG?

Dáng đi còn được thẳng lưng

Nhịp tim thì đập lưng chùng muồn ngưng

Đêm đêm nó cứ ngập... ngừng...

Ngày ngày nhịp loạn tung bồng: nhớ em.

*

Bây giờ bác sĩ chẳng... thềm

Em thương thì cưới! Tim rêm quá rồi!

Á Nghi, 3.12.2023

Á Nghi, 5.12.2023

TIỀN ANH RA BIÊN

Chưa Xuân mà đã nhớ chàng

Đường về hiu quạnh mình nàng cô đơn

Từ nay không đổi, chẳng hờn

Để anh thanh thản, nhẹ hơn, về Trời.

Á Nghi, 3.12.2023